DETINĂTOR AL PREMIULUI HUGO

JOHN BRUNNER

INFINITIVUL DE LA GO

JOHN BRUNNER

INFINITIVUL DE LA *GO*

Traducere de PAULINA CORBU

EDITURA MILITARĂ, BUCUREȘTI, 1995

Coperta colecţiei: ANCA DAN

ISBN 973 – 32 – 0416 – 1

UNU

să călătoreşti mai repede
decât cu viteza glonţului
nu-ţi poate fi de mare ajutor
dacă şi tu şi el
sunteţi orientaţi
unul spre celălalt

"Aş fi mult mai fericit, mormăi ambasadorul, dacă aş înţelege cum funcţionează aparatele astea."

Îmbrăcat într-un pulover pe gât şi pantaloni negri, el şi însoţitoarea sa, prim-secretara, care de altfel era îmbrăcată aproape la fel, arătau ca nişte intruşi în buncărul ascuns dedesubtul ambasadei. Toţi ceilalţi care erau de faţă purtau costume speciale, chiar şi bărbatul care se dăduse drept consilier, dar care în realitate răspundea de securitatea experimentului.

Pentru că naţiunile nu sunt niciodată sincere în paranoicul univers împânzit de spioni, prezenţa acestui din urmă personaj era absolut necesară în conducerea oricărei operaţii de acest tip. Dar nu era mai puţin adevărat că operaţia de faţă era fără precedent. Tocmai de aceea fusese adus aici, cu documente false şi contând pentru încheierea unei ima-

ginare afaceri comerciale, un tehnician special pregătit. Pe cei prezenţi în această cameră nu-i interesa însă faptul că el îi depăşea în grad pe toţi, deşi costumul său nu se deosebea decât printr-o nuanţă mai slabă a culorii de cele purtate de gărzile din marină, care acum stăteau plictisite de partea cealaltă a uşii blindate.

Nu venea pentru prima oară, mai montase aici o instalaţie ceva mai mică, ale cărei elemente componente – identice cu ale noului aparat – fuseseră livrate într-un desăvârşit secret. Fără să privească spre cadranele, manometrele şi contoarele care îi atrăgeau atenţia, el spuse:

"Îmi permiteţi, domnule ambasador, cu cât sunt mai puţini cei care înţeleg principiul de funcţionare, cu atât este mai bine pentru noi toţi."

"Da. Da, desigur", oftă ambasadorul şi continuă să privească spre poster.

Arăta ca un fel de cabină, greu de descris, de mărimea a două cabine telefonice lipite una de alta şi ocupa centrul încăperii, iar ca înălţime atingea aproape cei doi metri şi douăzeci ai tavanului. Partea din faţă era o uşă transparentă, iar pereţii laterali păreau, la prima vedere, a fi formaţi dintr-un plastic solid, folosit în producţia curentă cu o generaţie în urmă, când petrolul era încă ieftin.

De fapt, aceşti pereţi, de culoare maroniu-deschis, erau compactaţi cu microcircuite. Fiecare milimetru cub al lor şi al podelei şi acoperişului conţinea un adevărat labirint de senzori şi de unităţi logice şi numai câteva molecule mari. Le luase tot atâta timp ca să le realizeze în condiţii controlate cât ar

fi fost necesar sistemului nervos al unui mamifer destul de avansat: un câine sau un cal.

Deocamdată aparatul era doar unul dintr-o duzină, dar mai erau sute în pregătire. În plus, era numai o diferenţă cantitativă, nu calitativă între aceste circuite şi cele care, implantate în zidurile ambasadei, asiguraseră, pentru mai bine de un deceniu, imunitatea acesteia la defecţiunile tehnice şi chiar la eventualele încercări din afara ambasadei de interceptare a convorbirilor.

Toate aceste măsuri în privinţa securităţii nu-l împiedicară însă pe ambasador să spună supărat:

"Chiar şi aşa, eu tot mă întreb dacă nu cumva poate să apară o bombă când activezi aparatul ..."

Prim-secretara ridică stupefiată din sprâncene spre consilier, şi acesta îi zâmbi cu subînţeles în spatele ambasadorului. Tehnicianul îşi termină verificarea şi se aşeză lângă aparatele sale de măsură. Foarte calm, spuse:

"Aşa ceva efectiv nu se poate întâmpla. Chiar dacă cineva ar fura programele din douăsprezece sau cincisprezece fabrici diferite, unde sunt construite părţile componente. Nouă, care ne cunoaştem meseria, şi tot ne este greu să asamblăm cele două părţi, pe care noi le-am construit. Pentru cineva care ar fi la prima încercare ar fi un adevărat coşmar."

Consultă încă o dată ceasul de pe perete, care era conectat prin satelit la mai bine de jumătate de glob distanţă. Ceasul arăta că rămăsese mai mult de un minut până la ora transferului.

"Trebuie să te cred pe cuvânt, cedă ambasadorul.

Iartă-mă că am cam depăşit măsura. Dar, în fond, o viaţă de om este totuşi altceva decât un simplu – mă rog ! – colet !"

"Nu am avut nici o problemă cu transportul obiectelor lipsite de viaţă", riposta prim-secretara.

"A fost totuşi un grup atât de rău deformat...", începu consilierul, dar prim-secretara îl luă din scurt:

"Un grup din câte sute? Ţinând seama de faptul că majoritatea dintre noi nu putem nici măcar să dăm un telefon acasă din această ţară nenorocită, indiferent dacă este sau nu o prioritate diplomatică, eu cred că s-ar cuveni să te consideri norocos că ai atâta libertate !"

Plângerile prim-secretarei despre cum îi distrusese căsătoria venirea sa aici erau elemente ce ţineau de-acum de domeniul public. Consilierul spuse împăciuitor:

"Realizez că este vorba de o invenţie uimitoare. Celălalt experiment, de mai mică amploare, a adus mai multe informaţii, mai repede şi mult mai sigur decât tot ceea ce s-a mai construit până acum şi, oricum, aş putea spune că, în materie de tehnică, noi suntem primii pe planetă. N-am dreptate ?"

Tehnicianul strâmbă din nas, dezaprobator:

"Japonezii au o capacitate computerială comparabilă, după câte ştiu, aşa că, în principiu, s-ar putea să fie cam în acelaşi stadiu în care am ajuns şi noi. Şi dacă este aşa, cum naiba să aflăm noi ? Personal însă cred că totuşi Statele Unite sunt cu certitudine liderul. Ceea ce avem noi aici este aproape unic – o invenţie care în mod genial a fost păstrată secretă chiar şi după ce a intrat în

exploatare. Şi în curând nu va fi doar informaţie ceea ce vom teleporta, ci armament, bombe cu hidrogen, armate ! Le arătă ceasul: Se apropie de zero, adăugă. Linişte, vă rog !"

Făcură cu toţii linişte. Mai văzuseră obiecte teleportate prin poster, aşa că erau pregătiţi pentru ciudata strălucire pal-violetă a luminii care anunţa teleportarea în interiorul cabinei. Dar ambasadorul avea dreptate. Teleportarea unei fiinţe umane era o nouă etapă în această atât de nouă tehnologie, chiar dacă acasă se făcuseră o mulţime de teste pe voluntari şi nu fusese detectat nici un semn de îmbolnăvire.

După scurgerea ultimelor secunde şi după flash-ul violet, *el* apăru, aşa cum îl ştiau ei, uşor de recunoscut: un om de aproape treizeci şi cinci de ani, având cam 1,80 m înălţime, svelt, cu părul blond, ochi căprui, purtând un costum negru. Avea la braţul stâng legat un portofel, în timp ce mâna dreaptă îi stătea încleştată pe un pistol.

Prezenţa pistolului era neaşteptată ..., dar era vorba de o primă experienţă, aşa că în emoţia momentului nimeni nu se gândi să se întrebe de utilitatea acestuia, acceptându-l ca pe o scuzabilă măsură de precauţie. Ce conta era că dacă ar fi fost puşi să jure asupra identităţii sale, toţi l-ar fi declarat persoana pe care o aşteptau: George E.Gunther, care îl precedase pe prezentul consilier la conducerea secţiei de spionaj a ambasadei, înainte de a fi fost rechemat să participe la aplicaţiile programului posterului.

Termenul "poster" fusese ales după multe

dezbateri, ca un mod adecvat de a induce în eroare, comparabil cu "tancurile"* din primul război mondial sau cu "rachetele" din al doilea.

Atmosfera se detensionă o dată cu deschiderea uşii cabinei, însoţită de pătrunderea unui miros electric şi metalic; transferul necesitase o mare cantitate de energie la ambele capete. Cu mâna dreaptă întinsă ambasadorul păşi în faţă.

"George, îmi pare bine că te văd din nou ! Cred că n-are sens să te întreb dacă ai călătorit bine, pentru că ..."

Se întrerupse. Ochii lui Gunther îl priveau cu suspiciune şi arma sa era îndreptată spre pieptul ambasadorului.

"George ! strigă prim-secretara. S-a întâmplat ceva ?"

"Parola !", şuieră Gunther printre buzele încleştate.

"Ce parolă ? întrebă ambasadorul surprins. Nimeni nu ne-a anunţat că ţi s-ar fi ordonat să ne ceri una !"

"Atunci înseamnă că am fost interceptat !", strigă Gunther şi fără nici o ezitare îndreptă pistolul înspre pieptul său, în timp ce o sarcină termică explodă în portofelul său, distrugând datele secrete pe care acesta le conţinea.

Şi, ca din întâmplare, avariind posterul cu aceeaşi eficienţă ca şi bomba oricărui sabotor.

---

* "tank" are în limba engleză şi sensul de "rezervor" (nota trad.).

DOI

presupune că ai fi vrut
să vorbești cu stelele
și ai fi reușit
dar până la urmă s-a dovedit
că stelele însele
nu vorbesc între ele

Fiind destul de mică și destul de recentă – fusese fondată în anii '30 de un milionar a cărui avere supraviețuise crizei –, Universitatea Chester era ... destul de necunoscută. Cu opt ani în urmă, când Justin Williams le spusese prietenilor săi că deținuse un post aici, fusese întâmpinat cu priviri lipsite de orice expresie, pe de o parte pentru că puțini oameni auziseră de acest loc, pe de altă parte, pentru că i se interzisese să spună la ce va lucra, și, chiar dacă ar fi fost lăsat să spună, probabil că ar fi fost primit cu ironie.

Dar măcar putea să spună: "Știți ! Este același loc în care se desfășoară și Programul Ear". La care fețele lor se luminau. Toată lumea auzise de ultimele încercări de detectare a mesajelor de pe stele, reușind să supraviețuiască spre bucuria tuturor în momentul în care proiecte după proiecte erau

anulate în numele economiei, al lipsei de fonduri.

Şi mai avea un motiv ca să îi fie recunoscător pentru existenţa sa Universităţii Chester. Ţinând seama de faptul că îi era în continuare interzis să vorbească despre rezultatele muncii sale, chiar şi în termenii cei mai generali sau disimulat, de multe ori prefera să îi lase pe străini să creadă că ar fi implicat în proiect, neavând nici o problemă în a-i convinge, pentru că, printre puţinii prieteni pe care şi-i făcuse la Chester, majoritatea lucrau la proiect şi îl ţineau la curent. Încercările de a clasifica sau de a restrânge informaţiile despre el se loviseră demult de intransigenţa directorului său.

Dar acesta era mort acum şi vulturii se apropiaseră.

Zilnic, de când venise aici, maşina lui Justin îl ducea şi îl aducea de la muncă, de-a lungul a două mile, ferindu-l de traficul intens din centrul oraşului, unde aproape singura pată de culoare era dată de panourile purtând sloganuri patriotice şi poze ale congresmenului Chester. De aici avea o panoramă frumoasă a dealurilor joase, spre vest, încoronate cu antenele Proiectului Far, acoperite pe mai bine de patru kilometri cu radiotelescoape.

Astăzi, în lumina răsăritului de soare, traversele netede, formând arcele de curbură, nu mai erau demontate, ci tăiate în bucăţi de o mare maşină, în formă de pasăre, al cărei cap-ciocan avea în vârf ciocul ascuţit al unui arc electric.

Un mâncător de cadavre. Un surogat demn de omul care ordonase acest masacru: T. Emory Chester.

Peste zumzetul traficului răzleț de dimineață – câteva autobuze cu pilot automat, câteva mașini, nu "consumatoarele de gaz" din ordin – Justin auzi zăngănitul unei traverse foarte grele care se prăbușea la pământ, doborâtă de ciocanul unei mașinării uriașe. Automobilul său era prea vechi pentru a se putea lăuda cu pilot automat; el era fericit că, fiind nevoit să-și îndrepte atenția spre conducerea mașinii, nu trebuia să se uite într-acolo.

Cândva, Proiectul Ear reprezentase un simbol al propriilor sale ambiții. Când părăsise colegiul își promisese că, într-o zi, va face și el ceva care să însemne la fel de mult pentru omenire.

Și chiar asta începuse să facă. Dar nu în modul pe care ar fi vrut el să și-l aleagă, independent și retras, ci sub restricțiile securității guvernamentale și sub dictatura unui om pe care, personal, îl detesta.

Până acum nici nu realizase cât de mult îl ura pe T. Emory Chester, nepotul fondatorului universității. Îi datora totul, ca să nu mai vorbim de șansa de a demonstra că o ipoteză care era de neconceput cu o generație în urmă – datorită evaluării complete pe computer a postulatului originar – acum putea fi convertită într-o mașină funcțională. Anul trecut îl apărase cu înfocare pe Chester – o făcuse, discutând cu conducerea Proiectului Ear, care se plângea că Chester încearcă să-l oprească. Împreună cu toți

ceilalţi, Justin luase poziţie în problema sateliţilor care erau preferaţi din nevoia de a plasa detectori nebruiaţi de toate posibilele semnale umane şi aşa mai departe. Deoarece fusese demonstrat că pentru un cost mult mai mic decât lansarea unui satelit antenele Proiectului Ear puteau fi automatizate, iar perioada lor de garanţie era de aproape o jumătate de secol, el îşi imaginase că cel mai rău lucru care s-ar fi putut întâmpla în acest caz ar fi fost concedierea unora dintre angajaţi – neplăcută fireşte, într-o perioadă de creştere a şomajului, dar totuşi nu fatală.

Nu se aşteptase niciodată ca Chester să distrugă totul, când el îşi impusese punctul de vedere asupra decanului şi facultăţii, că aici era o aplicare neproductivă a averii bunicului său. Teoretic, banii erau administraţi de un trust imparţial; practic însă, Chester – care, asemenea tuturor celor ce au moştenit o mare avere, îşi dorea cu ardoare să fie unicul conducător – era capabil să linguşească, să ademenească prin şiretlicuri sau chiar să terorizeze şi, dacă toate acestea nu ar fi mers, să şantajeze celelalte trusturi, pentru a fi de acord cu el. El conducea de fapt imperiul Chester. Şi el nici măcar nu se gândea la posibilitatea automatizării proiectului. În cercul celor apropiaţi lui hotărâse deja oprirea proiectului; în public, era unul dintre frecvenţii vorbitori la Ministerul Apărării – o pierdere de timp în ultimă instanţă, pentru că proiectul nu avea nici o legătură cu securitatea naţională. El vroia ca, de fapt, povestea să se termine şi metalul să fie vândut pe bucăţi.

Mergea pe drumul lui, şi, astfel, singurul lucru care făcea faimoasă Universitatea Chester fu distrus de ciocanul uriaşei maşinării pe care Justin o auzise mai devreme.

Proiectul care urma să asigure continuitatea suportului financiar din partea Ministerului Apărării nu a fost menţionat în mass-media, chiar ... dacă era al lui Justin.

Câteodată, gândea el cu amărăciune, Chester îi amintea mai bine decât oricare altul de comandantul Moslem, care arsese marea bibliotecă din Alexandria pe motiv că manuscrisele ei, nefiind în conformitate cu Coranul, erau inutile şi, în consecinţă, dacă ei le dezaprobau, erau eretice.

Perimetrul universităţii era întărit cu un zid de apărare şi punctele de acces erau bine păzite de sisteme de supraveghere, iar cele mai importante erau computerizate. Justin îşi opri maşina la poarta obişnuită, înainte ca privirile neprietenoase ale unui mic grup de oameni, bărbaţi şi femei, îmbrăcaţi în haine sărăcăcioase, să se oprească asupra sa. În mod sigur, venirea lor aici se datora diverselor zvonuri, repetate şi întotdeauna false, cum că institutul ar avea nevoie de voluntari – care, evident, vor fi bine plătiţi ! – pentru experienţe, în cadrul unui proiect sau altul. Toţi, indiferent dacă erau albi sau negri, arătau pământii – culoarea mizeriei. Jumătate din ei păreau să-l aprobe pentru maşina lui, căci era mică şi veche, cealaltă jumătate îl privea cu dispreţ, pentru că poseda o maşină străină. Era un Volvo model 1980, pe care şi-ar fi putut

permite să o schimbe până acum, numai că nu dădea nici un semn de uzură. Mai mult, fusese considerată de cei din securitatea Ministerului Apărării ca o maşină care nu bate la ochi, deci tipică pentru un om de ştiinţă.

Pătrunse în campusul universitar introducând legitimaţia într-un dispozitiv special. Acceptat, îi veni răspunsul scris, specificându-i-se să parcheze în sectorul de lângă Wright & William Inc., după care să urce imediat în biroul său. Ştiind ce trebuie să facă, toate acestea îi luară mai puţin de cincisprezece minute. Lumea trecea din nou printr-un val de paranoia. Poate că valul acesta îl va duce şi pe Chester pe malul preşedinţiei înainte de sfârşitul deceniului, căci el era destul de ambiţios.

Dar, cu evenimentele despre care vorbeau, aveau cu toţii locurile de muncă de anul viitor supuse unei ameninţări explozive, care, dacă s-ar fi împlinit, i-ar fi făcut de nerecunoscut.

Oftând, Justin încuie şi îşi părăsi maşina, asigurându-se că o lăsase în câmpul vizual al gărzilor aflate la datorie în turnul de supraveghere, şi se apropie de cartierul general al Wright & Williams Inc. Niciodată nu i se păruse normal ca o companie de comerţ să lucreze în cadrul unei universităţi, dar mai erau aici mulţi alţii într-o situaţie similară, în special în cadrul Facultăţii de psihologie a comportamentului controlat. Era convins că şi acolo se cheltuiau banii Ministerului Apărării, dar nu avea dovezi.

Aruncând o privire la faţada aproape lipsită de ferestre a clădirii, Justin se întrebă ce s-ar întâmpla

dacă însuşi decanul Shafto ar lăsa un student iscoditor să încerce să intre neanunţat aici. Bărbaţii şi femeile care păzeau locul erau soldaţi îmbrăcaţi în haine civile, aleşi de Ministerul Apărării din diverse baze, neavând nici o legătură cu universitatea, în timp ce şefii acestora, cu care el şi partenera sa Cinnamon Wright lucrau, erau aleşi nu de Ministerul Apărării, ci de computerele acestuia şi erau militari sau personal civil. Bineînţeles, asta nu însemna că ar fi incompetenţi. În vremuri ca acestea, unii dintre cei mai buni studenţi care absolviseră universitatea se găseau pe listele de şomaj şi se stabileau pentru siguranţă în zone în care angajarea se afla în creştere.

Justin renunţase demult să descopere cum oamenii puterii corelau acest fapt cu reducerile de impozit din orice altă zonă a publicului consumator.

Încă o dată, în timp ce traversa culoarul de la intrare, îşi arătă legitimaţia şi se gândi la masa de circuite care (cum să o spună în cuvinte ?) *se uita* la el.

Şi se simţi foarte mulţumit că această inteligenţă artificială nu îi putea şti gândurile, cum pretindeau bancurile de ultimă oră. În ultima vreme auzise o grămadă de genul: "La naiba, sunt foarte strâmtorat cu banii. Am fost ieri la doctor, ca de obicei, şi maşina aceea cretină pe care o ţine drept secretară a hotărât că sunt vindecat şi mi-a dat o notă de plată de douăzeci de mii !"

Justin simţi reversul vindecării. Simţi că avea o

problemă pe care nu o merita. Ce a putut oare să-l determine să intre în această capcană ?

O, își aminti perfect că pe vremea când lua banii de la Ministerul Apărării, având-l ca sponsor pe Chester, aceasta fusese singura cale de a-și transforma inspirația sa strălucitoare într-o carieră. Când trimisese singurul material pe care îl scrisese despre principiul posterului unui ziar foarte bine ales, cunoscut nu numai ca fiind un încurajator al ideilor de *avangardă*, ci și prin bunăvoința de a retipări foarte lungile analize ale computerului de tipul numit în glumă "încă o problemă în patru culori" – după lista de soluții a exhaustivului computer clasic la acea clasică întrebare în topologie – el fusese convins că va fi imediat recunoscut ca o realizare epocală. Mai mult, chiar sperase că va fi considerat lucrarea unui geniu.

Și dacă nu s-ar fi întâmplat așa el ar fi fost mulțumit ca aceasta să reprezinte cartea lui de vizită – imaginea era reprezentativă – spre o carieră universitară, unde ar fi putut avea o mulțime de prieteni lucrând în cercetare și o mulțime de studenți stimulați.

Într-adevăr, el își văzuse împlinită măcar o parte din această secundară ambiție a sa, pentru că genul de oameni pe care se pregătea să îi protejeze lucrau la Proiectul Ear.

Lucrau. La timpul trecut. Acum, mulțumită lui Chester fuseseră împrăștiați prin toată universitatea. Lăsându-l pe Justin la urmă cu fondurile sale garantate, cu partenera sa furioasă, cu singura sa descoperire genială necunoscută lumii și despre

care nimeni nu vorbea. Fiind un temperament solitar, se aşteptase să fie concediat, condamnat la singurătate pentru toată viaţa. Dar cât de mult se schimbase lumea comparând anii treizeci şi patru cu douăzeci şi şase ! Ce schimbare uriaşă intervenise !

Şi la asta se mai adăuga şi faptul că devenise el însuşi o armă, şi încă împotriva voinţei sale.

În momentul în care ieşi din lift, la etajul birourilor – computerele erau în faţă şi laboratorul posterului în spatele acestora –, Justin îşi dădu seama că nu va fi o luni dimineaţă obişnuită.

Cinnamon n-ar fi trebuit să fie aici, în zona de recepţie. Şi nici acel bărbat – cum îl chema ? Bunker...? Nu ! Bulker !

Şi asta pentru că Bulker era unul dintre oamenii din imensul anturaj al lui Chester. Maşinăriile deveniseră ieftine, chiar şi acelea foarte complexe şi elaborate. Era un motiv pentru ca cei bogaţi să-şi cumpere oameni în locul lor. Chester devenise unul dintre cei mai mari deţinători de sclavi. În perioada creşterii şomajului stabilise adevărate recorduri în mărirea numărului servitorilor şi ajutoarelor. Dar Chester era departe de a fi excepţional. Moştenitor al unei averi uriaşe, care se mărea în continuare, atacând ca o boală incurabilă resursele lumii, modul de acţiune al lui Chester era exact ca acela al nobililor britanici din Evul Mediu, care îşi recrutau singuri armate proprii.

Dar Bulker se număra printre cei mai dezgustători mercenari ai lui Chester. De ce naiba

stăteau el şi Cinnamon aici, ca şi cum s-ar fi aflat la pândă ?

Încercă să găsească răspunsul privind faţa partenerei sale. Wright şi Williams erau exact unul opusul celuilalt; ea era la fel de înaltă ca şi el, dar dacă el era mai solid – şi bine făcut –, ea era slabă. Într-o bună zi ar putea ajunge uscată. El era blond cu ochi albaştri; ea era neagră. Sub părul creţ, tuns scurt, ea avea ceva din trăsăturile strămoşilor săi africani. O frunte înaltă, ochi adânci, un nas cârn şi o gură colţuroasă. Astăzi, ca de obicei, îmbrăcămintea ei vădea foarte clar că nu-i pasă câtuşi de puţin de cum arată. Totuşi avea întâmplător avantajul că ţinuta ei se potrivea de minune cu starea de spirit naţională: o cămaşă albastră ruptă în cot, nişte pantaloni albaştri decoloraţi şi nişte pantofi vechi pe piciorul gol.

O cunoscuse cu o săptămână înainte de a-l întâlni pe Chester. Ea îl descoperise, în urma publicării articolului său – acum, de negăsit ! – despre principiul posterului, şi întâlnirea lor începuse cu o criză furioasă şi se terminase cu un parteneriat dificil.

Ea era singura persoană din ţară, poate chiar din lume, care lucra într-un domeniu asemănător. Ideile lor se potriveau ca frişca şi cafeaua, ca şunca şi ouăle şi, din cauza ei, Justin le găsea plictisitoare pe celelalte femei şi în multe din zilele din urmă îşi dorise să nu o fi întâlnit niciodată, pentru că ea îi ocupa jumătate din viaţă fără a-i oferi nimic în schimb. Nu ar fi îndrăznit niciodată să o îmbrăţişeze de teama de a nu fi recompensat cu o trimitere în

camera de arest. Educația ei, ca și a lui, nu lua în considerație implicațiile personale. El fusese însurat pentru scurt timp, pe când era în facultate, dar căsătoria nu ținuse mult. Era de presupus că nici ea nu mai era virgină, dar, atâta timp cât relațiile de durată trecuseră, el își închipuia că ar fi putut și încă ar putea să fie cel pe care, poate, ea și-l dorise dintotdeauna.

Astăzi însă Cinnamon era schimbată. Niciodată nu văzuse pe fața ei o asemenea expresie: pielea parcă îi era contractată, comprimând carnea și oasele, lăsându-i dinții dezveliți într-o strâmbătură, fruntea îi era încrețită ca un câmp nearat și ochii aveau o privire de fantomă.

Era atât de mirat de această schimbare, încât nu reuși să vorbească înainte ca Bulker să spună pe un ton foarte rece și oarecum dojenitor:

"Doctore Williams, încercăm să dăm de dumneavoastră de mai bine de douăzeci și patru de ore."

"Și, ce-i cu asta ? Eu niciodată nu răspund la telefon în week-end-uri !"

Chiar și pentru sine, glasul lui Justin sună ca mugetul furtunii.

"Dar acesta este un week-end mai deosebit. Este acela în care Ministerul Apărării a hotărât să transmită pentru prima dată un agent în viață peste mare."

Un fior de gheață îi cuprinse inima lui Justin, dar el replică:

"Și ? Am mai transmis ființe vii și înainte de asta. Cinnamon a fost teleportată și aș fi fost și eu dacă,

atunci când s-a tras la sorţi, moneda nu ar fi căzut pe cap !"

În adâncul sufletului său nu credea acest lucru. La câţi bani se investiseră, ei ar fi putut aranja ca el să nu-şi asume acest risc. Dar chiar şi aşa ...

"Doar nu crezi, îl provocă Bulker iscoditor, că ceva ar fi putut să meargă prost ?"

Justin se uită la faţa inuman de calmă a lui Bulker.

"Vrei să spui că ...?"

"Vreau să spun că ceva n-a mers bine şi domnul Chester vrea să discute personal cu tine. Şi ai face bine să nu-l laşi să te mai aştepte."

TREI

ce ar fi dacă atunci când faci rocada
găsești un punct slab
ce ar fi dacă atunci când faci rocada
afli despre tun
ce ar fi dacă atunci când faci rocada
afli că s-a întâmplat în Spania

Hotărându-se să amplaseze casa familiei sale pe malul stâncos al canalului care se vărsa în mare, fondatorul averii lui Chester îi ceruse arhitectului să o construiască după modelul castelelor europene. Într-o perioadă când asasinatul reprezenta din nou un pericol pentru orice persoană publică, nepotul său o transformase într-o adevărată fortăreață. La ambele capete ale terasei unde își primi în această dimineață musafirii nedoriți, radarele antirachetă bâzâiau ușor în turetele ornamentale.

Tocmai termina un mic dejun luat destul de târziu în compania Zenei di Cassio, femeia brunetă cu câțiva ani mai în vârstă decât el, care, indiferent dacă îi era sau nu amantă, în mod sigur era confidenta și sfătuitoarea sa încă de când el își arătase interesul față de experimentul lui Justin și Cinnamon. Poate că el făcuse asta chiar la sugestia

ei: devenise un mare populist lăudându-se că niciodată nu învăţase să utilizeze computere mai avansate decât cele de buzunar, pe care fusese obligat să le folosească în şcoală, şi chiar pentru a da un telefon se folosea de servitori.

Până acum fusese orb în faţa impactului cu noua tehnologie. Îşi asumase un mare risc când se hotărâse să le acorde celor doi tineri cercetători suportul său material pentru o invenţie pentru care colegii lui refuzaseră să-i sprijine. Totuşi el şi Zena prevăzuseră că, dacă posterul va funcţiona, chiar dacă o singură experienţă ar fi costat milioane – şi chiar dacă l-ar fi rulat numai pentru exploatarea comercială – şi tot ar fi avut un efect revoluţionar. De ce să-i pese dacă va obţine sau nu un profit de pe urma acestor experienţe ? Şi aşa avea mai mulţi bani decât ar fi putut cheltui vreodată. Dar existau guverne care ar fi putut fi intimidate de o mână de sabotori ca să negocieze; erau altele care ar fi putut fi distruse infiltrând cincizeci de soldaţi. Acesta era genul de putere pe care i-ar fi plăcut să o aibă într-o zi. Bani – putere ... crescuse cu acestea lângă el. Acum, când se apropia de patruzeci de ani, le găsea plictisitoare.

De aceea, ceea ce se întâmplase cu Gunther îl deranjase enorm. Numeroasele teste efectuate pe distanţe mici nu evidenţiaseră nici un efect negativ asupra fiinţelor umane, în timp ce sute de transmisii similare, multe peste distanţe intercontinentale, transferaseră în siguranţă sute de obiecte. Acum, că posterul fusese îmbunătăţit pentru a rezista radiaţiei din spaţiu, urma să aibă loc o încercare de a

transfera diverse materiale pe şi de pe orbită: prima aplicaţie potenţial economică.

Pe scurt, totul părea să meargă splendid – până la sfârşitul acestei săptămâni. Aştepta acum cu nerăbdare să audă ce îi vor spune Cinnamon şi Justin.

Ei erau întotdeauna puţin nervoşi în prezenţa sa. Lui îi plăcea asta. Dar astăzi, ei erau şi vizibil supăraţi. Şi mai bine ! Îi invită să stea jos şi să servească o cafea şi, îndată ce ceştile lor fură umplute, îi făcu un semn lui Bulker.

Acesta, îndreptându-se spre un panou de control aflat în partea laterală a casei, apăsă câteva butoane. Masa pentru micul dejun, cu încărcătura ei de porţelanuri, alunecă silenţios spre bucătărie, în timp ce panoul-acoperiş închise cerul, şi un perete unde se aflau ecrane holografice se ridică spre a-l întâmpina, pe partea cu marea. Lumina difuză, care li se păru acum, în lipsa strălucirii soarelui, foarte întunecată, îi scălda într-o luminozitate fără umbre, ca şi cum ar fi fost sub apă.

În momentul în care transformarea fu completă, Chester îi întrebă cu o voce aspră:

"Vi s-a spus ce s-a întâmplat ?"

Justin îşi umezi buzele.

"Doar că ceva n-a mers cum ar fi trebuit cu primul transfer al unei fiinţe vii, murmură. Dar, în principiu, experienţa ar fi trebuit să decurgă cum s-a prevăzut."

"Aşa ar fi trebuit, zise Chester, lăsându-se pe spate în scaunul său, sprijinindu-şi coatele pe braţele

scaunului şi strângându-şi pumnii. Din păcate însă, agentul trimis de noi era foarte diferit de cel care a ajuns."

Se lăsă o tăcere apăsătoare. În cele din urmă, Cinnamon spuse:

"Vrei să spui că arăta altfel ? "

"Nici gând. Arăta identic, vorbea identic şi atât cât ne-am putut da noi seama studiindu-i cadavrul, era identic. Dar reacţiona altfel. În momentul în care a ajuns la destinaţie a cerut o parolă. Nimic în acest sens nu fusese însă prestabilit. S-a împuşcat şi a distrus documentele pe care le adusese."

"Dar asta e chiar incredibil !", exclamă Justin.

"Nu-i aşa ? interveni Chester pe un ton sardonic. Cum încă nu am o copie a înregistrării pe care au făcut-o la sosirea lui, evident m-am gândit să cer una şi am să v-o pun la dispoziţie îndată ce va ajunge aici. Ce mi s-a comunicat este că el ar fi zis: <<Am fost interceptat !>>"

"Imposibil", sări imediat Cinnamon.

"De ce eşti atât de sigură ?"

"Dar gândeşte-te ce ar fi însemnat o intercepţie ! Numai puterea de care ar avea nevoie pentru acest lucru, dacă e să începem cu asta. Noi trebuie să sincronizăm transmiţătorul şi receptorul cu ceasuri cu frecvenţe-atomice şi cu releele unui satelit în principal pentru a scurta timpul necesar aplicării puterii maxime. Pentru a reuşi să pătrunzi în acest sistem, trebuie să fii în stare să găseşti alt receptor, absolut identic cu primul, de la zero la puterea maximă, în momentul dintre teleportare şi receptare şi, după cum a rezultat din calculele noastre, acesta

este unul – ține minte –, *unul*, ceea ce practic este imposibil. Altfel ar trebui să ții receptorul deschis pentru cel puțin câteva secunde. Nu există materiale care să facă posibile aceste lucruri. Posterul s-ar topi!"

"Da, dar tu vorbești despre ceva care nu s-a întâmplat, murmură Zena, care stătea, ca întotdeauna, la dreapta lui Chester și puțin mai departe de el. Cred că dr. Williams a ascultat descrierea lui Emory despre evenimentele care *s-au întâmplat*!"

Le zâmbi cu toată gura, arătându-le dinții albi, strălucitori.

Cinnamon, jignită de insultă, era gata-gata să explodeze, dar brusc înțelese ce vroia să spună Zena. Mușcându-și degetul mare, încruntată, se lăsă să cadă înapoi pe scaun.

"Bineînțeles, interveni imediat Justin, problema nu e dacă el a fost sau nu interceptat, pentru că, după cum spunea și Cinnamon, acest lucru este imposibil, ci de ce credea el că a fost ... Spui că s-a împușcat ?"

"Da. Cu propriul său pistol din dotare. I-au verificat seria."

"Pentru că, atunci când nu a primit o parolă inexistentă, el a crezut că a fost interceptat ? De cine – de o putere străină ?"

"Ți-am spus ceea ce știm noi. O.K. ?"

Urmă o tăcere lungă, în timpul căreia Justin și Cinnamon priviră stăruitori spre panoul-acoperiș. Era de un albastru foarte plăcut și uniform, un cer fără norii din obișnuitele zile ploioase.

După un timp, Cinnamon întrebă:

"A făcut acest agent vreun raport despre securitatea sistemului ? Avea cumva dubii în legătură cu aceasta ? A insistat el, spre exemplu, din proprie iniţiativă, să fie totuşi o parolă la terminalul receptorului şi cineva a uitat pur şi simplu să anunţe ambasada ?"

"Acesta a fost primul lucru la care ne-am gândit, zise Zena. A fost cercetat. Până acum rezultatele sunt negative. Nu exista nici un motiv pentru a avea dubii în legătură cu securitatea sistemului, nu-i aşa ?"

"Cu toate că s-ar putea să apară acum ..."

Chester îşi introduse foarte delicat acest scurt comentariu şi, din nou, îi făcu semn lui Bulker. Imaginile începură să apară pe ecranele holografice. Cu o îngrijorare crescândă, Justin şi Cinnamon se recunoscură, mai ales în compania lui Chester, şi imaginile lor le reamintiră evenimente pe care le trăiseră.

Asta era când semnaseră pentru banii Fundaţiei Chester ... Asta era când încă testau primele modele-pilot, capabile să transporte numai câteva grame de materie peste câţiva metri distanţă ... Acesta era primul poster, destul de mare ca să permită accesul unei fiinţe umane. Aceasta era Cinnamon în ziua când fusese teleportată dintr-un capăt în celălalt al campusului universitar, nu primul voluntar, pentru că era mult prea importantă ca să rişte, dar al cincilea ...

Filmul continua cu oficialii de la Ministerul Apărării.

Justin izbucni:

"Eu nu ştiam despre aceste înregistrări !"

"Avem şi sunetul la fel de clar, murmură Chester. Banda conţine numeroase declaraţii ale voastre că nimeni altcineva nu lucrează la aşa ceva, că nici o altă ţară nu investighează încă principiul, că niciodată revistele ştiinţifice nu au publicat prea mult despre principiul posterului ... *Et caetera.* O persoană cu poziţia mea este deseori ţinta confidenţelor unor escroci. De aceea întotdeauna trebuie să fiu pregătit pentru tot ce este mai rău."

"Dar asta este monstruos ! ţipă Cinnamon, sărind în picioare. Confidenţele unor escroci – *confidenţele unor escroci* ? ! Întreabă Corpul Diplomatic câte containere cu date recente au fost teleportate ! Întreabă Agenţia Spaţială în ce au investit jumătate de miliard !"

"Iarăşi nu înţelegi punctul nostru de vedere, spuse Chester. Pentru prima dată – chiar pentru prima dată – o misiune de importanţă majoră este întreprinsă cu ajutorul posterului şi ceva nu merge cum ar fi trebuit, pentru că agentul moare şi distruge şi documentele secrete ! Găsiţi că asta e o chestie care să vă mulţumească ? Să vă satisfacă ?"

Dubla întrebare îi lovi direct pe Cinnamon şi pe Justin. Acest stil fusese ales din discursurile din timpul campaniei electorale, care îi asiguraseră congresmenului Chester acea uluitoare majoritate asupra unui adversar liberal. De fiecare dată când se adresa unui astfel de tip de alegători nemulţumiţi, de la clasa mijlocie în jos, pe care spera să-i recruteze, el începea să le înşiruie ceea ce administraţia curentă făcuse de când fusese aleasă şi în fiecare loc unde ei

nu prea aveau electorat acesta era strigătul lui spre auditoriu.

Acum ajunsese în Congres şi câţiva dintre colegii săi îl copiau. Devenise un stil-capcană.

"Cred că ar trebui să efectuăm mai multe teste cu fiinţe vii", îndrăzni să spună Justin şi Cinnamon aprobă cu o uşoară încuviinţare a capului.

"Chiar că ar trebui, spuse Chester supărat. Chiar de azi. Deja i-am spus lui Levi Tesch să mai găsească nişte voluntari asemănători cu cei dinainte. Şi de data aceasta vor fi mult mai multe examinări fizice. Marina ne-a trimis un doctor, Baumgartner. De asemenea, mâine sau poimâine vor sosi grupuri de la Ministerul Apărării şi de la Corpul Diplomatic, incluzând câţiva dintre colegii lui Gunther şi numai Dumnezeu ştie cum o să explicăm în afară acest interes subit al tuturor pentru Universitatea Chester!"

Iniţial, interesul era motivat prin cele o sută de comunicări ţinute în Bible Belt. Cinnamon, care şi ea fusese invitată acolo, dar reuşise să scape, se ridică în picioare.

"Bineînţeles ! zise ea. N-ai vrea ca cineva să afle că poţi cu ajutorul posterului ca, într-una din zilele următoare, să trimiţi sau să schimbi bombe cu hidrogen."

"Prostii, spuse Chester. Absolut ! O naţiune care poate supravieţui doar cu preţul exterminării adversarului este o naţiune sortită pieirii. Asta ne-ar reduce la nivelul inamicului. În folosirea braţelor cred numai sălbaticii. În folosirea inteligenţei cred cei civilizaţi !"

Brusc se înclină, strângându-şi pumnii.

"Din acest motiv am început să vă sprijin acum opt ani ! Nu aş vrea să aflu că am ajuns la un punct mort ! M-aţi înţeles ? Am pus invenţia voastră în serviciul acestei mari ţări şi am crezut că fac un lucru bun. Urmarea ? Un agent loial este mort fără nici un motiv ! La fel se va întâmpla şi cu soldaţii din marină pe care îi vom trimite să restabilească ordinea sau cu infanteriştii care vor fi o forţă loială într-o ţară străină ...? La naiba, aş fi extrem de supărat dacă s-ar dovedi că aş fi făcut mai bine dacă îi lăsam pe comunişti să aibă posterul !"

Zena se apropie de el şi îl bătu pe umăr. Chester se mai linişti.

"Duceţi-vă înapoi, în laboratoarele voastre, mormăi el. Şi nu mă mai dezamăgiţi şi a doua oară !"

Justin se ridică în picioare, mintea sa, plină încă de imaginile acelor vaste şi graţioase radare pe lângă care trecuse în această dimineaţă, fiind parcă marcată de coasa morţii.

PATRU

elimină imposibilul
şi ceea ce va rămâne
chiar dacă este improbabil
trebuie să fie adevărul
da, dar presupune şi că
o dată nu va rămâne nimic

Irascibili, Justin şi Cinnamon stăteau faţă în faţă la o masă în sala laboratorului care ocupa ultimul etaj al clădirii Wright & Williams, studiind schemele care le apăreau pe ecrane, în timp ce membrii personalului tehnic testau circuit după circuit, nu numai în prototipul posterului, ce ocupa centrul etajului, dar şi în pereţii şi tavanul acestuia. Intrând în încăpere te simţeai ca şi cum ai fi fost înghiţit de un monstru, mai ales dacă se avea în vedere şi faptul că inginerii ciberneticieni foloseau pentru conexiunile lor termeni biologici: villi, vibrissae * .

Brusc, Cinnamon lovi masa cu palma şi-şi împinse înapoi scaunul.

"Pierdem vremea degeaba ! declară ea. La ce bun să ne verificăm echipamentul ? Dacă ne-ar lăsa

* Pene zburlite în jurul ciocului unor păsări (nota trad.).

să verificăm maşina pe care au folosit-o ca să-l teleporteze pe Gunther poate că am obţine nişte rezultate, dar aşa ..."

"Chiar crezi ?" o întrebă Justin, cu acreală.

Ea ezită, apoi oftă.

"Cred că nu, murmură întorcându-şi capul. Cum naiba a putut fi teleportat cineva nebun ? Vreau să spun, a ajuns unde ar fi trebuit să ajungă, nu ?"

"Poate că posterfobia este latentă în specia umană, presupuse Justin, şi nimeni nu ar fi putut afla de ea dacă nu construiam noi maşinile care să o dezlănţuie."

"Atunci de ce voluntarii nu o au ?", întrebă ea înainte de a-şi da seama că el o punea la încercare.

Furioasă, era gata să-i spună exact ce gândea în acel moment, când uşile liftului se deschiseră şi, din reflex, amândoi întoarseră capul în direcţia lui.

Imediat îl recunoscură pe profesorul maior Levi Tesch, care insistase ca lumea să i se adreseze cu ambele titluri – în această ordine ! – , chiar dacă armata îl reactivase în corpul medical. El deţinea catedra de psihologie şi psihiatrie la o universitate din Vest. Brunet, cu tenul măsliniu şi ochelari cu rame groase, se afla, în mod evident, într-o dispoziţie proastă. Ceea ce nici nu mai surprindea la urma-urmei. El acceptase ca la început să fie testaţi militarii voluntari, cu speranţa că astfel acest lucru va fi remarcat, şi cei de sus îşi vor da seama de adevărata aplicaţie a posterului, care transforma lumea. Modul în care pusese problema era însă ca şederea în picioare în dunele de nisip de la Kittyhawk.

Dar el realizase imediat că i se interzicea să discute ceea ce studia. Şi atunci renunţase, anunţând că nu va mai reveni niciodată la Universitatea Chester.

Până la urmă se exercitară presiuni asupra lui pentru a-l face să-şi calce cuvântul.

Împreună cu el era un bărbat slab, cu părul şaten, un străin, pe care îl îndemnase să se ocupe de Justin şi Cinnamon. O dată cu schimbarea obişnuitelor saluturi şi strângeri de mâini, el se aşeză pe un scaun din apropiere şi îşi prezentă însoţitorul:

"Acesta este colonelul Lane. După cum se pare, el ne-a trimis agentul care s-a sinucis. În afară de asta, martorul nu vă va mai spune nimic, cu excepţia faptului că dacă aveţi ceva de băut ar fi binevenit."

Justin realiză că Levi se simţea foarte ofensat. Roşi, îndreptându-se spre scaunul lui Lane şi se prezentă singur:

"Eu sunt Justin Williams şi ea este partenerul meu, Cinnamon Wright, iar Levi cunoaşte, cu siguranţă, că alcoolul nu este permis la noi. Cu ce vă putem ajuta ?"

"Tocmai discutam despre ceea ce ar trebui să ne lăsaţi să facem, îl întrerupse Cinnamon, sprijinindu-se de spătarul scaunului. Cum ar fi, de exemplu, să ne lăsaţi să studiem posterul pe care l-aţi folosit ca să-l trimiteţi pe Gunther peste graniţă !"

Lane nu se grăbi deloc să-i răspundă, aşezându-se cât mai comod în scaun, pentru ca apoi, foarte calm şi privind-o fix, să-i răspundă:

"Din moment ce posterul pe care noi l-am

folosit, doctore Williams, era o copie fidelă a modelului-pilot pe care l-am putut realiza, dacă maşinăria a greşit undeva, ceea ce a dus la moartea bietului George, atunci această greşeală poate fi descoperită la fel de bine aici ca şi în oricare altă parte. Inginerii de la propriul meu departament verifică acum posterul ca şi voi. Deci trebuie să înţeleg că voi credeţi că e vorba de o greşeală a maşinăriei ?"

Observaţiile ironice ale lui Lane erau calme, dar mergeau la ţintă. Cinnamon întoarse capul supărată şi se ridică în picioare, făcând câţiva paşi şi ignorându-i complet pe ceilalţi. Pe un ton împăciuitor, Justin spuse:

"Sinceri să fim, colonele, nu vedem nici un mod prin care aşa ceva s-ar fi putut întâmpla. Profesorul Tesch vă va confirma ceea ce vă spun."

"Da, are dreptate, spuse Tesch, morocănos. M-au târât până aici ca să asist la aceleaşi teste pe care le cunoaştem; chiar au ales dintre voluntari doi bărbaţi şi două femei, doi negri şi doi albi – şi am ştiut înainte de a începe testul că voi obţine aceleaşi rezultate înainte şi după teleportare. Aş fi vrut să pot să găsesc o chichiţă ! Dar, dacă tu găseşti vreun doctor din Marină sau din altă parte care să descopere ceva la testele psihice, atunci fără îndoială că asta îţi va marca ziua."

Lane se rezemă de spătarul scaunului şi se aşeză, foarte comod, picior peste picior.

"Îl cunoşteaţi pe George Gunther ? întrebă el inchizitorial. Nu ? Nici voi, doctor Williams – doctor Wright ?"

Amândoi negară cu o uşoară scuturare a capului.

"Eu îl cunoşteam. Era chiar unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei. Era un agent loial şi foarte întreprinzător. Nicăieri în dosarul său nu există nici cea mai mică indicaţie că ar fi putut să se sinucidă. Sunt foarte hotărât să aflu de ce a făcut asta imediat după ce a fost teleportat cu invenţia noastră. Sper că este clar !"

O uşoară ameninţare plutea deasupra acestei ultime fraze. Ceilalţi încuviiţară din cap.

"Deci ! Lane se ridică din nou. Mai întâi spuneţi-mi dacă nu vă ţin de la nişte treburi urgente."

"Nu, acum se lucrează pentru noi", murmură Cinnamon.

"Ce se lucrează, mai exact ?"

"Oamenii noştri, interveni Justin, verifică circuitele din tot acest laborator, punând ceea ce ar putea semăna cu întrebări fără sens. Nu sunt fără sens. Au fost special proiectate ca să producă răspunsuri specifice. Dacă nu dau aceste răspunsuri, atunci putem fi siguri că este o eroare undeva."

Lane încuviinţă:

"Da, înţeleg. Şi noi folosim aceleaşi metode. Şi dacă se dovedeşte că nu o greşeală a aparatului l-a ucis pe George Gunther ...?"

Cinnamon pufni şi îşi continuă lucrul, nemaiacordându-i nici o atenţie. În cele din urmă, Justin spuse:

"Ni s-a promis că am putea vedea o înregistrare cu ceea ce s-a întâmplat."

"Şi o veţi vedea. Îndată ce va ajunge aici. Este

adusă de un curier special. Dar de ce credeţi că asta va rezolva problema ?"

"Ei bine, zise Justin, dând din mână, în primul rând pentru că noi tot n-am înţeles de ce avea la el o armă. Cum ar fi putut el să-şi închipuie că va fi interceptat ...?!"

Lane răspunse, încruntând puţin din sprâncene:

"Da, ca să fiu sincer, cam aici ne-am împotmolit şi noi."

Foarte agitată, Cinnamon interveni brusc:

"A zis el cuiva că va cere o parolă la sosire ?"

"Am verificat asta, oftă Lane. Răspunsul se pare că este nu."

"Ce ne poţi spune însă despre curenţii turbionari ?", întrebă pe neaşteptate Levi.

Toţi îl priviră, încercând să-şi dea seama ce urmărea de fapt cu această întrebare.

"Da, da. Curenţii turbionari, repetă el puţin iritat, ridicându-se în picioare. Creierul operează cu semnale de microvolţi, nu ? Să presupunem că Gunther avea în subconştient unele îndoieli asupra faptului că aparatul vostru ar fi, cum pretindeţi voi, cel mai sigur sistem de transport din lume. Să presupunem că el totuşi se gândise să-şi ia măsuri de siguranţă în cazul în care ar fi fost interceptat. Să presupunem că la plecare a fost convins că nu a mărturisit nimănui ideea sa, iar la întoarcere a fost sigur că a făcut-o. Ar lua numai o mică schimbare în fluxul său neural ..."

"Nu ţine, îl întrerupse Cinnamon foarte sigură pe ea. Am verificat asta încă de la primele teste cu oameni. Am trimis prin delicatul echipament

electronic de operare un curent chiar mai mic decât cel al creierului uman şi am ajuns la stadiul în care am realizat un program care să citească rezultatele după livrare şi să le compare cu cele de dinainte de expediere. N-am avut niciodată nici măcar o singură eroare ..."

"Dar eroarea sub acest prag ? întrebă brusc Lane. Dacă voi duplicaţi un obiect în tranzit, la capătul receptorului ..."

"Dar *nu o facem* ! explodă Cinnamon. Nu se pune problema duplicării ! Legile universului nu permit ca atâta informaţie să fie transmisă atât de exact ! Noi imităm spaţiul din jurul obiectului!"

"Nu ai mai întâlnit până acum asemenea oameni, spuse Levi, rânjind spre Lane. Ei nu sunt oameni de ştiinţă. Sunt magicieni. Ei inventează noi termeni când şi unde au nevoie de ei. Ce e acela un spaţiu *ro* (ρ) ? Este locul unde obiectul se duce când se face schimbarea de la transmiţător la receptor cu viteza luminii. *Mi s-a spus* că ceva călătorind atât de repede ar acumula o masă infinită. Da, vor spune ei, aşa ar trebui. Şi atunci unde este masa ? Se manifestă sub formă de energie. Staţi puţin, am să zic eu, voi folosiţi o energie uriaşă pentru transfer, dar ea nu este infinită ! Bineînţeles, vor spune ei ! Dar surplusul nu apare nici măcar sub formă de căldură. Bineînţeles că nu, vor spune ei. Şi atunci, unde este ? Este în spaţiul-ro, vor preciza ei. Te crezi vreunul din marii înţelepţi ? Eu ştiu sigur că nu sunt !"

Ascultând caricaturizarea teoriei care îl costase un an de nopţi nedormite ca să o formuleze până în

stadiul investigării ei pe computer, Justin era pe punctul de a izbucni. Încă o dată, Cinnamon veni să-l salveze.

"Asta este ! Nu-ţi trebuie o energie infinită ca să deformezi spaţiul ! Noi o facem, eu o fac, orice corp solid o face numai prin faptul că *există*. Prezenţa energiei suficiente pentru a face cele două spaţii congruente asigură ca acel ceva care este în spaţiul plin să facă o călătorie spre spaţiul gol şi procesul va continua la infinit, numai că noi avem acum un computer destul de puternic, nanosecond*, care să-l oprească când ne convine nouă. Conţinuturile celor două volume fiind în mişcare, am anulat congruenţa a două faze impare ale nodului matriceal."

"Simplu !", zise Levi cu tonul pe care l-ar fi folosit pentru poanta unei glume clasice în idiş.

Cinnamon ridică exasperată mâinile şi sări în picioare. Justin abia îşi stăpânea furia, când uşile ascensorului se deschiseră din nou şi un om ieşi din lift, semănând cu Levi, doar că era puţin mai înalt decât acesta şi în loc să aibă părul lins îl avea cârlionţat.

Levi se ridică în silă.

"Acesta este căpitanul Herman Baumgartner, spuse el. Care, cred eu, îi examinează deja pe noii voluntari."

"Desigur, spuse noul venit, lăsând jos o servietă cu instrumente medicale – conţinând mai puţine

---

* computer nanosecond – computer care are o viteză de calcul de o milionime de secundă (nota trad.).

instrumente decât senzori compatibili cu calculatorul central. O puse la îndemână. Îmi pare rău că v-am lăsat să mă aşteptaţi. Sincer să fiu, nici nu mă gândeam să mă cheme. Ce i s-a îmtâmplat tipului acela, bietului Gunther, în mod sigur nu a fost o hemoragie cerebrală sau un atac de cord !"

"Bineînţeles, spuse Levi. Şi acum va trebui să-i supun din nou la grelele încercări profesionale – examene şi teste, şi teste şi examene ! – şi ştiu exact ce se va întâmpla. Chiar şi computerele îmi vor confirma că deosebirile dintre răspunsurile pe care le-au dat înainte şi după teleportare pot fi atribuite noutăţii experimentului."

"Ei bine, sunt destui cei cărora le place să participe la experimente, zise Baumgartner. Câteodată mi se pare că numai o slujbă bună le poate da dreptul oamenilor la o viaţă decentă şi un regim psihic decent în aceste vremuri ... Cred că vin tocmai cei despre care vorbeam."

Uşile liftului se deschiseră iarăşi, de această dată lăsând aici patru voluntari însoţiţi de un gardian din Marină. Înarmat, desigur ! Wright & Williams Inc. se afla într-o situaţie cu adevărat paranoică. Dar Levi insistase ultima dată şi fără îndoială insistase din nou, ca subiecţii săi să efectueze testele numai în campusul universitar, ei fiind astfel teleportaţi dintr-un capăt al acestuia în celălalt.

Femeia albă, singura dintre cei patru, avea în jur de patruzeci de ani şi era pătrată, în timp ce cealaltă, negresa, era cu câţiva ani mai tânără şi mult mai sveltă. Uitându-se la ea, Justin simţi un fior de nebunie înlăuntrul său. Poate că, înainte de a fi

transferată, cineva ar fi trebuit să o ruleze puţin în pat pentru o evaluare Masters & Johnson şi apoi să repete experienţa la întoarcerea ei. Poate aşa ar apărea nişte schimbări importante !

Dar cine ar fi putut să îndeplinească această sarcină – un superarmăsar cu o mie de scalpări pubiene în creditul său ? Ideea îi dispăru din minte la fel de repede cum îi apăruse, şi tehnicienii se întoarseră ca să raporteze exact la ceea ce se aşteptase: aparent, totul funcţiona normal !

Fireşte, era o consolare destul de fragilă asigurarea că această creaţie a sa era perfectă, atâta vreme cât un om era mort tocmai din cauza ei.

CINCI

cât de deconcertant este
când încerci să-ți pui piciorul
pe o piatră din mijlocul unui râu
și dintr-o dată o simți
cum se scufundă
în mijlocul curentului

Patruzeci și opt de ore de efort continuu, cu un somn pe apucate, le solicitaseră nervii la maximum. Îi era destul de dificil lui Justin să decidă dacă era mai rău pentru el, care nu-și dorea decât un locșor în cărțile de istorie, locșor care acum era pus sub semnul întrebării, sau pentru Cinnamon, care trebuia să înghită amărăciunea de a fi mereu a doua, chiar și în acest proiect în care se ocupase de partea inginerească și pe care reușise să-l transforme în realitate; sau pentru Levi, ale cărui procedee de testare a personalității fuseseră puse la îndoială datorită unei probleme ce nici nu cădea în responsabilitatea sa; sau pentru Herman Baumgartner, care, dintr-o dată, se trezise implicat în ceea ce, cu o săptămână în urmă, nici n-ar fi bănuit că există.

Ajungând și aici, probabil că n-a fost prea nostim nici pentru voluntari, care, ca urmare a

politicii duse, fuseseră ţinuţi într-o ignoranţă totală în ceea ce priveşte experimentul ce li se făcea.

Singura persoană pentru care Justin nu simţea nici un fel de simpatie era cel care tocmai îşi făcuse apariţia în fruntea unui şir de – aşa-numiţi – asistenţi şi în compania colonelului Lane, când situaţia din laboratoare se apropia de punctul de fierbere. Fără nici o îndoială, Justin şi Cinnamon se aflau la marginea unei prăpăstii, şi lipsa unui ajutor, a unei mâini întinse, pe care o simţea o dată cu dezvoltarea crizei, fusese amplificată până la modul intolerabil de a gândi acum că viitorul lor comun ca oameni de ştiinţă era pus o dată pentru totdeauna sub semnul întrebării.

Printre instrumentele care fuseseră considerate absolut necesare pentru a fi încorporate în poster se aflau şi detectoarele medicale, care evaluau condiţia ocupanţilor posterului, analizând antropotoxinele şi alte substanţe metabolice incidentale. Luminiţele roşii tocmai clipeau din nou, anunţând trecerea unei alte ore, când Chester şi însoţitorii săi păşiră în sala laboratorului.

Nu era tocmai cel mai bun început al unei noi zile.

Deseori, în trecut, Justin se gândise la personalul angajat la firmă de către o "înaltă autoritate" ca la nişte oameni inteligenţi cu care este întotdeauna plăcut să stai de vorbă şi să schimbi nişte idei. N-a fost o surpriză deci foarte mare pentru el atunci când, ridicând obosit privirea de pe ultimele din nenumăratele foi scoase de imprimantă şi care îi

confirmau că totul funcţiona cum se intenţionase, descoperi că nu reuşea deloc să-şi amintească numele persoanei care îi anunţa pe un ton foarte respectuos şi puţin speriat:

"Domnul Chester şi doamna di Cassio au venit să vă vadă !"

Ştiu doar că această întrerupere era binevenită.

Ridicându-se în picioare, zâmbind spre Lane, pentru că până în prezent colonelul nu-i adusese nici un afront personal – şi, mai mult, acesta îşi pierduse un prieten prin moartea lui Gunther ! –, se îndreptă spre uşă, destul de greu, pentru că oboseala începuse să-şi spună cuvântul şi, sub privirea aspră a unui body-guard, care din cadrul uşii studia foarte atent laboratorul, ca şi cum ar fi căutat nişte ferestre, ceea ce această sală nu avea, Justin le făcu un semn lui Levi şi lui Herman să vină să i se alăture. Cinnamon, simţindu-se foarte rău, se îndreptă spre baie, unde, după ce bău un pahar cu apă rece, se sprijini de perete, respirând greu.

Mental, Justin îşi ţinu pumnii. Într-un minut sau două, ştia, ea va ceda nervos şi va ţipa la el, o grămadă de insulte bine alese toate, ca de obicei, după care, probabil, lucrurile vor reintra cât de cât în normal, cum se întâmpla întotdeauna.

Dar din ce în ce mai multe luminiţe roşii clipeau pe panoul de comandă al instrumentelor medicale. Ele erau expresia unei facilităţi nucleare şi intensitatea lor demult ar fi putut declanşa sistemul de alarmă.

Justin observă pe faţa Zenei un fel de zâmbet ca al Monei Lisa, care îl făcu să-şi dea seama că situaţia

nu o deranja prea tare, ba poate chiar îi făcea plăcere.

La naiba cu ea ...!

Luptându-se din răsputeri să se comporte ca preşedintele şi managerul unei firme numite Wright & Williams Inc., ba chiar mai mult, ca un om de ştiinţă care, dacă nu ar putea fi comparat cu Einstein şi Newton, atunci măcar cu Cayley şi Watt, Justin se grăbi să facă pe gazda ospitalieră, comandând cafele şi felurite băuturi răcoritoare, când, dintr-o dată, observă că Cinnamon nu se obosise să revină, pentru a fi de faţă, şi stătea în continuare rezemată de peretele de lângă baie, fixându-l cu o privire foarte critică şi răutăcioasă.

Expresia ei semăna atât de mult cu ameninţarea unui uragan, încât el alunecă din nou în scaun, lăsându-l pe Chester să facă ceea ce dorise încă din prima clipă când intrase: să domine discuţia.

" *Vă mulţumesc*, doctore Williams ..."

Şi asta spusă cu o aparentă bunăvoinţă !

Ca întotdeauna, era îmbrăcat foarte elegant pentru această confruntare; chiar dacă unii îl criticaseră că se îmbrăca demodat, el purta în continuare un costum negru, cămaşă albă şi o cravată galbenă, şi asta cu toate că trecuseră ani de când funcţionarii încetaseră să mai poarte cravate. Femeile mai purtau din când în când, dar niciodată la bluză.

Justin presupuse că aceasta era o dovadă că purtătorul acestor haine era atras de valorile trecutului. Ce era aşa grozav la ele ? Nimeni până acum nu-i explicase ...

"M-am hotărât să fac acest pas incredibil ..."

Din cauza oboselii, Justin devenise hiperalert. Tensionat, trăgând cu ochiul spre Zena, începu să asculte şi să înregistreze fiecare cuvânt ca şi cum ar fi urmărit evoluţia scorului într-un meci.

"... de a-l însoţi pe colonelul Lane aici, în laboratorul vostru, pentru că ..."

Justin se abţinu cu greu să nu aprobe din cap. El se strădui să fie foarte atent, dându-şi seama că ceea ce vroia să spună Chester nu era exact ceea ce zicea.

"... nu numai că a <<transpirat>> că un agent loial al marii şi iubitei noastre ţări ..."

Hm ! Aceasta era o parte din Vechea Glorie scoasă din nou la iveală !

"... a avut parte de o moarte prostească şi respingătoare ..."

Hai ! Hai ! Unde este dar ?

Justin era deja alarmat la gândul că citea dinainte scenariul.

"... dar ..."

La fix, băiete !

"... se pare că singurul motiv care a dus la aceasta ..."

Poate că şi Cinnamon înţelesese. Justin se uită la ea. Faţa ei era la fel de rece ca şi calota Groenlandei. Asta e ! De cealaltă parte, în schimb, faţa Zenei...

"... trebuie atribuit unei greşeli în proiectare."

Da. În mod sigur Zena scrisese scenariul. Exceptând doar cazul în care n-ar fi existat nici un scenariu. De fapt, era mai mult compilat decât scris. Era un gen de apărare în locul unei simple expuneri a faptelor. Indiferent ce se întâmplase cu Gunther,

era clar că ceva îi afectase personalitatea şi asta nu avea cum să fie o greşeală în programul complexelor computere care efectuau transferul de la posterul A la posterul B.

Dar, pentru că T.Emery Chester mizase în ambiţiile sale personale pe faptul că va oferi celor din Departamentul de Stat şi din Ministerul Apărării o maşinărie care, în mod foarte subtil, putea plasa bombe cu hidrogen în orice loc, aducându-i astfel la conducerea lumii, ei bine, atunci acest adevăr trebuia să fie ascuns. Orice greşeală trebuia să fie suportată de nişte ţapi ispăşitori. Faptul că posterul deja îndeplinise cerinţele pentru care fusese în primul rând construit era acum lipsit de importanţă.

Acel cuvânt-cheie "trebuie" plutea în jurul creierului lui Justin ca un liliac speriat, căutând un loc sigur unde să se aşeze pentru iarna nemulţumirii iminente.

Justin îl studiase pe Chester în timp ce acesta vorbise şi îi citise vizibila nemulţumire pe faţă. O privise pe Zena şi îi observase satisfacţia deplină. Nu conta deloc că legile fizice nu fuseseră încălcate. Stalin i-a cerut lui Lîsenko să demonstreze că evoluţia este supusă necesităţii politice. O notă a fost introdusă în legislaţia statului Indiana care să-l facă pe *pi* egal cu trei. Nici o diferenţă !

Şi ce şansă avea el să-i înfrângă pe aceşti oponenţi ? În faţa unei asemenea sarcini Justin simţi că îşi pierde orice speranţă. Ştia foarte bine – deşi îi era ruşine să o recunoască – că el însuşi nu înţelegea chiar tot ce se întâmpla când posterul era pus în funcţiune. Bineînţeles, era invenţia lui ! Dar, pentru

prima dată în istorie, fusese conceput ceva care depăşea puterea creierului uman de a analiza. Personal, se împăcase însă cu ideea că era rezultatul logic al generaţiilor de tehnologii. Îngrămădit ca Pelion pe Ossa* trebuia ...

Încă o dată acest urât cuvânt "trebuia" !

Dar, în timpul ocolului pe care mintea sa îl făcuse, alte cuvinte fuseseră rostite. Colonelul Lane luase cuvântul şi tocmai spunea: "... în mod sigur proiectul a fost sabotat încă de la început !"

O tăcere de moarte, întreruptă doar de zumzăitul neobosit al aparaturii electronice, se instaură în încăperea laboratorului.

Apoi Cinnamon explodă:

"Sunteţi nebuni ! Vreţi să spuneţi că tot efortul pe care l-am depus în construirea posterului a fost motivat de dorinţa de a risipi banii Ministerului Apărării ! *La naiba* ! Căraţi-vă de aici şi nu ne mai bateţi atâta la cap !"

Justin o invidiase dintotdeauna pentru abilitatea ei de a trece de la o stare la alta dintr-o singură răsuflare.

Lane nu împărtăşea punctul ei de vedere. El spuse simplu:

"Nu."

"Şi atunci ? Ce vreţi ?", întrebă Cinnamon, uitându-se chiorâş la el.

---

* Pelion – munte în Tessalia, vecin cu Ossa (1620 m). Când giganţii, revoltaţi împotriva lui Zeus, vor vrea să urce la cer, ei vor "îngrămădi" Pelionul peste Ossa (nota trad.).

"Chestia cu banii Ministerului Apărării este irelevantă. Moartea unuia dintre cei mai buni agenţi ai noştri nu este. De fapt, ceea ce trebuie să luăm în consideraţie *este* ... !"

Se sprijini de spătarul scaunului, privind-o pe Zena, care-l aproba.

"Imediat ce posterul – creaţia voastră – a fost folosit pentru prima dată pentru transferul unui agent, acesta a înnebunit şi s-a sinucis, distrugând şi documentele pe care le avea asupra sa !"

"Dar posterul este o maşină ! ţipă Cinnamon. Ca şi un computer ! GBGS – Gunoi bagi, gunoi scoţi ! Oare posterul *nostru* l-a trimis pe Gunther la moarte ? Dar a fost cel pe care l-am construit *noi* ? La naiba, nu ! A fost cel pe care voi l-aţi construit şi vă este atât de ruşine, încât nu ne-aţi lăsat să îl vedem ! Brusc apoi, vorbind mai încet cu câţiva decibeli, adăugă: Nu uitaţi că tot ce se vorbeşte aici este înregistrat şi transmis fonetic. Sunt gata oricând să dau socoteală pentru ceea ce am spus până acum fără nici o reconsiderare."

Ca şi cum absurditatea atacului lui Lane îi atinsese şi pe ei, Justin fu mulţumit să-i vadă acum pe Chester şi pe Zena dând înapoi.

"Doamne, parcă am trăi în Evul Mediu ! concluzionă Cinnamon, rotindu-se pe un călcâi. Doamne, fereşte-mă ! Numai un program paranoic de computer al Ministerului Apărării făcut de nişte cretini ca voi, zise, arătând cu un deget lung şi negru spre Lane, ar fi putut să facă aşa ceva ! Şi nu Dumnezeu ! Voi interpretaţi în modul cel mai absurd posibil munca oamenilor. Aţi decis că

inamicul nu vă poate înşela, orice formă ar lua el ! Şi aveţi dreptate ! De ce ? Pentru că singurul lucru care vă salvează ca să nu fiţi complet cretini este acela că aţi remarcat că sunteţi cretini ! Sunteţi făcuţi să pierdeţi, băieţaş ! *Făcuţi* să pierdeţi !"

"Ai grijă ce vorbeşti ! ripostă Lane. Te pot oricând acuza de lipsă de loialitate dacă ..."

"Hei-hei ! se amuză Cinnamon. Exact ce-am spus ! Tocmai vroiam să te trimit să citeşti istoria ascensiunii fascismului, doar, doar vei învăţa ceva din ea ! Am greşit, nu-i aşa ? Ţie nu trebuie să ţi se spună nimic despre asta. Tu o faci, pur şi simplu, automat ! Priviţi un om inteligent, un gânditor original, le prinzi repede ! Ar putea deveni însă periculos !"

Lane se întunecase la faţă.

"Încă un cuvânt dacă mai spui şi ..."

"Uite şi acest cuvânt pe care îl aştepţi", îi întrerupse Justin, ridicându-se în picioare.

O uşoară senzaţie că se îndreaptă spre pierzanie îi străbătu corpul, dar ceea ce tocmai spusese Cinnamon era foarte aproape de ceea ce simţea şi el de mai mulţi ani de zile şi îşi dădu seama că nu avea să şi-o ierte niciodată dacă nu ar interveni imediat.

"Dacă până acum am mai regretat că am pus invenţia *mea*, posterul, în serviciul ţării mele, am crezut că asta se datora unui coşmar. Nu însă şi după ce v-am întâlnit pe *voi* – se adresa lui Lane, dar se uita la Zena şi se referea la Chester, ştiind că absolut totul se înregistra. N-am crezut niciodată că voi ajunge să regret că sunt inventator. Din moment ce mă acuzaţi că sunt un sabotor care v-a atras pe toţi

în risipirea banilor publici pe ceva care este proiectat ca să omoare *agenţi loiali* şi pentru că nu pot să-mi imaginez o insultă mai mare pe care puteaţi să mi-o aduceţi, insist să fiu teleportat eu însumi, pe o distanţă cel puţin egală cu cea pe care aţi ales-o pentru Gunther !"

Urmă o scurtă pauză, în timpul căreia Justin, studiindu-le feţele zâmbitoare, a Zenei şi a lui Chester şi chiar a lui Lane, realiză încă o dată că îi subestimase.

"Sunt încântat că doreşti să cooperezi cu noi în Proiectul Touchstone, spuse Chester de sus în timp ce se ridica, radiind de mulţumire. Dar înţelegi că de data aceasta va trebui să fie în direcţie inversă ..."

ŞASE

unora le este de folos
să treacă ape adânci
să fie oameni importanţi
dar la ce-ţi poate folosi
să fii fără onoare
să-ţi pierzi sufletul

"Cum de mi-au dat drumul ?"

De câteva ori şi aproape de fiecare dată – efectiv miraculos, nemaiîntâlnit până acum – Justin rosti această întrebare cu voce tare, în timp ce avionul zbura peste câmpiile albe, tunse scurt, ale Raiului, sub lumina puternică şi strălucitoare a soarelui. Îşi dorise astfel să-l sfideze pe Chester şi pe toţi cei de faţă, reamintindu-le că posterul este al lui, nu al lor.

În plus, nu se aşteptase ca ei să-l creadă pe cuvânt. Căci doar aceasta era una dintre condiţiile contractului său cu Fundaţia Chester, că nu va părăsi graniţele Statelor Unite ! O acceptase cu resemnare: probabil că interdicţia va fi ridicată mai târziu, dacă el o va cere. Apoi se gândise la congresele ştiinţifice internaţionale, unde probabil că invenţiile sale ar fi fost în întregime ascunse de

serviciile secrete, astfel încât restul lumii ar fi rămas pe mai departe în ignoranţă.

Dar tocmai acesta era motivul care ar fi trebuit să-l aducă într-o asemenea călătorie, prima pe care o făcea în Lumea Veche ! Trebuia să fie *en route* ca să lase o invitaţie pentru o întrunire cu colegii săi, care l-ar fi ovaţionat îndelung în picioare; ar fi trebuit să fie aşteptat cu braţele pline cu buchete de flori şi întâmpinat cu ovaţii; ar fi trebuit să pozeze în capul scărilor avionului cu (se întrebă şi reflectă asupra acestui punct din viziunea sa, convins apoi că avea dreptate!) Cinnamon la braţul său, ţinta atenţiei tuturor fotoreporterilor din Lumea a Treia, care i-ar fi dorit fotografia ca o dovadă că şi oamenii de culoare pot fi în linia întâi în dezvoltarea ştiinţei.

Dar, în loc de asta ...

El nu avusese în vedere necesitatea de a ascunde faptul că nu se va întoarce pe acelaşi drum pe care venise. *Ei* însă o avuseseră. Pentru această călătorie, el era Philip C.Parker, un om de afaceri independent, care prinsese ocazia realizării unui export convenabil şi, în graba momentului, îşi vizase paşaportul şi îşi cumpărase un bilet de avion.

Din păcate însă domnul Parker era programat să aibă un atac de cord mâine între orele unsprezece şi douăsprezece. Cadavrul său va fi trimis acasă într-un coşciug.

Justin nu îndrăznise să se întrebe de unde făcuseră rost de un cadavru care să se potrivească planului.

Tot drumul el se aflase sub supraveghere.

Acum, la bordul avionului, stătea lângă o tânără afabilă, consilier comercial la ambasadă, care era plină de admiraţie pentru oricine ar fi fost dispus să facă acest tip de călătorie din impuls şi care insista ca el să sune mâine la ambasadă ca să-i trimită nişte ziare:

"Ştiţi cum este în ţările socialiste ! Nimic nu se face decât triplu !"

Probabil că ea se va oferi să împartă cu el acelaşi taxiu de la aeroport în oraş; dacă el nu va accepta, cu siguranţă că în autobuz îl va urmări altcineva în locul ei. Nu-i venea să creadă că aveau atâta grijă de el. Sau poate că urmăreau altceva. De fapt, de ce îl lăsaseră la urma-urmelor să plece ?

Nu oare pentru că ei credeau că perioada lui de originalitate şi creativitate s-a terminat ?

Renunţaseră la acuzaţia ridicolă de trădare înainte de a fi fost emisă şi el ştiuse că ea fusese născocită din oboseală şi frustrare, ca şi riposta sa. Totuşi asta nu însemna că uitaseră de ea. Dar dacă s-ar fi aşteptat ca el să mai creeze ceva la fel de important, l-ar mai fi lăsat oare să părăsească ţara ?

Şi dacă, prin cine ştie ce incredibilă neşansă, inamicul află cine este în realitate ? El ar putea vorbi despre principiul posterului. Ar putea fi obligat prin tortură să spună tot ce ştie. Ar putea să fie aşteptat la hotel de poliţia secretă. Sau chiar în autobuz. Sau chiar aici, în avion !

Pentru câteva minute reuşi să se sustragă acestor gânduri sumbre, zicându-şi că de fapt ceea ce se va întâmpla va fi doar că va vedea chipuri nefamiliare, va auzi o limbă nefamiliară şi se va obişnui cu o mâncare nefamiliară.

Totuşi, cu prezenţa în apropierea sa a unui oficial de la ambasadă, ultima speranţă se evaporă. Va asculta şi va executa foarte docil tot ce i se va spune; va merge unde vor vrea ei să meargă; mâine va fi teleportat acasă.

De teleportare nu-i era frică deloc. Discutase o dată cu Cinnamon, după prima şi singura ei călătorie cu posterul, şi ea fusese chiar mai amabilă decât de obicei când îi spusese că: "În mod sigur aş fi călătorit mai mult dacă aş fi traversat strada !"

El nu era Gunther. Care probabil că avusese o personalitate mai ascunsă. El era inventatorul principiului posterului. El chiar îşi dorise la un moment dat să fie primul care să fie teleportat de la un punct A la un punct B ... numai că ei nu-l lăsaseră.

Poate că ar fi trebuit să simuleze că e de acord cu decizia lor.

Semnalul pentru punerea centurilor de siguranţă se aprinse din nou. O voce binedispusă anunţă că cerul era acoperit şi că ploua la locul lor de destinaţie. Plouase şi când decolaseră.

Ascultător, în timp ce-şi punea centura de siguranţă, Justin reflectă la paradoxul că dacă vreodată posterul va fi dat în exploatare, cei care l-ar folosi ar putea să treacă de la o zi ploioasă la o zi ploioasă, faţa soarelui fiind acoperită de un aparent acelaşi nor alb.

Nu era chiar atât de rău cum crezuse că are să fie. Femeia lângă care stătuse pe toată durata zborului fusese aşteptată de o maşină a ambasadei, dar nu insistase ca el să o însoţească; fusese lăsat să

se urce într-un autobuz gen limuzină, aglomerat și cu suspensii proaste, care transporta vizitatorii străini spre numeroasele hoteluri de lux. Cel pe care și-l alese el semăna cu unul dintr-un roman victorian: toate candelabrele erau din cristal, iar scaunele erau aurite și plușate. Mai mult, se fălea cu un lift căruia nu-i era deloc rușine de felul cum funcționa. Se ridica și cobora cu un zăngănit de lanțuri uriașe de fier. După placa de alamă pe care de-abia se mai înțelegea ce scria, liftul fusese proiectat și construit de Hippolyte Masquinet, Lift-Maker, Paris, în 1888 – sau poate 1886; metalul era atât de uzat, încât era imposibil să fii sigur.

Îl privea cu respect, întrucât nici chiar la Chester nu se aflase printre obiecte atât de vechi încât să fie calificate drept antichități, dar care să fie încă folosite zilnic. Justin se întrebă dacă acest Monsieur Masquinet visase vreodată că numele său va intra în istorie pentru că revoluționase modul de transport. Când singurele mijloace folosite pentru a te înălța vertical erau baloanele și dirijabilele în care nu puteai avea încredere, un lift probabil că a creat ceva senzație ...

Telefonul din camera sa nu era nici de modă veche, nici ineficient. Observă asta aproape imediat după ce închise ușa în urma bărbatului care îi cărase bagajele.

"Domnul Parker !"

Era femeia lângă care stătuse în avion. La fel de ușor cum îi folosise ea pseudonimul, și-l folosi și el pe-al său, răspunzând:

"Williams, te rog !"

"Ştii, am discutat cu şeful meu. Zice că ar fi încântat să te vadă mâine, pe la zece. Sper că-ţi convine. Odihneşte-te bine în noaptea asta şi, vezi, mâine să fii în formă, da ? Mai vorbim !"

Aşa deci ...!

Dar sfatul nu era rău deloc; intenţionase să se culce doar pentru o oră, ca să se refacă după călătorie, dar, spre furia sa, când se trezi, patru ore mai târziu, afară deja începuse să se însereze. Continua să fie supravegheat. Când coborî la bar cu o sete sâcâitoare – şi fu plăcut impresionat de faptul că liftierul, barmanul şi ceilalţi din personal vorbeau engleza ! – imediat fu contactat, cu rafinat profesionalism, de un bărbat în jur de treizeci de ani, însoţit de o femeie ceva mai tânără, care se dovediră a fi (?) un exportator la cea de-a doua a sa vizită în acest an, care îşi adusese de această dată şi o nouă secretară ca să se ocupe de problemele de rutină ale firmei. Acest hotel, îi explicară ei, era plin de turişti din Vest, datorită serviciilor de excepţie şi faptului că mâncarea era foarte bună. Ei îl invitară să ia masa împreună, îi oferiră un excelent vin de regiune şi apoi îi propuseră să-i însoţească într-o cramă unde un grup de muzică folk cânta melodiile tradiţionale, iar podeaua era mereu stropită de berea neagră vărsată de clienţi.

Când se întoarse era ora unu a.m., ora locală, îşi dădu seama că, de fapt, ei avuseseră grijă de el, tratându-l cu toată atenţia, şi se bucură în acelaşi timp.

De ce nu s-ar putea, se întrebă în timp ce se

întindea în pat, ca toată viaţa lui să fie la fel de plăcută ?

Oare pentru că nu-i era destinat aşa ceva ?

Telefonul sună fix la nouă, ora locală. Încă adormit, i se reaminti de către femeia pe care o cunoscuse în avion că trebuiau să se întâlnească la ambasadă la ora zece.

Deci scurta lui perioadă de libertate se terminase. Acum va fi teleportat acasă, unde i se vor efectua testele fizice şi psihologice. Alaltăieri trecuse prin toate, pentru ca, la întoarcere, să se poată face comparaţia. Nu prea merita să călătoreşti atât de departe pentru un astfel de disconfort.

În buncărul de sub ambasadă, unde nu fusese admis decât după o verificare foarte atentă, fu obligat să-şi scoată hainele, pantofii, chiar şi ceasul. Bineînţeles, acestea erau proprietatea lui Philip Parker şi trebuiau să ajungă acasă o dată cu cadavrul acestuia. În locul hainelor i se oferi un costum verde.

Cel puţin contactul cu o fiinţă umană îi fusese permis. Când ieşi de după paravanul unde-şi schimbase hainele, îl găsi pe ambasador aşteptându-l. Acesta făcu un pas spre el şi îi strânse mâna, declarându-i:

"Domnule, este un privilegiu să cunosc pe cineva de talia dumneavoastră, care nu este numai foarte inteligent, ci şi foarte curajos !"

Oare ? De fapt, cred că sunt un mare prost !

Oricum, totuşi îmbărbătat de ceremonial, Justin păşi în cabina posterului. Desigur, fusese testată în

ambele direcţii. Diverse pachete şi lăzi fuseseră teleportate de aici acasă şi invers, fără ca să se întâmple ceva deosebit. Posterul funcţionase fără greşeală. În întreaga cameră nu se vedea nici o urmă a termitului care îl transformase pe Gunther într-o masă de carne carbonizată, exceptând una sau două pete gri de pe pereţi.

Era oare o privire dezaprobatoare pe faţa ambasadorului ?

Da, foarte probabil. Se aşteptase poate ca inventatorul posterului să manifeste un interes special pentru această nouă instalaţie, să-l roage să i-o arate cum funcţionează sau să insiste să fie lăsat să verifice personal circuitul.

Dar la ce bun toate astea ? Posterul nu fusese proiectat de oameni, ci de computere. Depăşea puterea de analiză a oricărei fiinţe umane. Creierele organice, pur şi simplu, nu aveau răbdare.

Justin rămase în continuare în picioare în cabina posterului, zâmbi, ridică mâna în semn de salut exact când limba ceasului de pe perete se apropia de ora zero. După ora locală era cinci şi şase minute p.m.

Şi *clipi.* Se afla în laboratorul posterului din Universitatea Chester.

Funcţionase ! Chiar funcţionase ! Într-adevăr reuşise ! Dintr-o dată, în entuziasmul lui, începu să creadă că era, într-adevăr, un geniu.

ŞAPTE

urci pe o scară
pe întuneric
simţi că o treaptă se rupe
şi-ţi aminteşti că la lumina zilei
nu se deosebea
de celelalte

"Ai cam exagerat lucrurile azi-noapte, nu ?", murmură Levi, studiind ecranele monitoarelor sale.

Justin simţi că roşeşte.

"Vrei să spui că m-am îmbătat ?", întrebă el după un moment.

"Să spunem doar că unele din răspunsurile pe care le-am primit acum nu pot fi justificate decât prin lipsa de somn. Deci ?"

"Mă rog ... cred că m-am cam ameţit."

"Bine, o să-l pun pe Herman să-ţi facă analizele de sânge şi de urină, ca să ştiu exact cât de mult se compensează cu asta."

"Altfel, cam care este starea mea ?", se aventură Justin.

"Acelaşi vechi Justin, răspunse Levi, ridicând din umeri şi întorcându-se. Este al tău acum, Herman !", adăugă ceva mai tare.

Se simţea un aer de sărbătoare în laborator. Toţi păreau să fie într-o dispoziţie excelentă. Chiar şi Cinnamon îşi pusese pentru prima dată o rochie: lungă până la podea, cu imprimeuri specific africane, îi venea foarte bine. Poate că reprezenta un nou mod de a-l sfida pe Chester, pentru că de astă-dată ea învinsese. Era un simbol potrivit, se gândi Justin. Din punctul lui de vedere, atât cât îl interesa, posterul funcţiona ireproşabil. În afară de efectul datorat berii băute cu o seară înainte, se simţea bine. *În mod sigur*, ceea ce i se întâmplase lui Gunther fusese urmarea unui accident – un accident tragic, dar un accident. Care va trebui să aibă grijă să nu se mai petreacă niciodată !

Scoţându-şi costumul pentru a putea fi examinat de Baumgartner, se gândi să întrebe:

"Unde este Chester ?"

Avea vaga impresie că fusese programat să fie aici.

Căscând, ceea ce lui Justin îi reaminti că aceşti oameni trebuiseră să se scoale de dimineaţă ca să fie pregătiţi pentru sosirea lui din Europa, Cinnamon îi răspunse:

"Se întreţine cu ofiţerii din Ministerul Apărării, cred. Când ne-am îndreptat încoace, am crezut că o să mergem să cinăm în noul restaurant care tocmai s-a deschis în vestul oraşului. Dacă va putea să vină, ne vom întâlni cu el acolo; dar, oricare va fi situaţia, tot el va plăti."

"Se doreşte generos azi ?!", se miră Justin.

Baumgartner îl cercetă cu atenţie.

"E cam ciudat să vorbeşti astfel despre cel care a finanţat tot acest proiect !"

"Îmi pare rău, se scuză Justin. Desigur, Baumgartner îl considera pe Chester arhetipul cetăţeanului loial. Şi era şi normal, întrucât doar de Chester auzise de la venirea sa aici, la începutul săptămânii. Cred că sunt cam obosit", adăugă el.

"Mda. Nu-ţi face griji. Îndată ce vom termina, te poţi odihni câteva ore. Sau aş putea să-ţi dau ceva care să te mai trezească puţin."

"Nu, lasă. Mai bine nu."

"Întinde-te. Întinde braţul. Aşa. Acum s-ar putea să te doară."

Testele fuseseră efectuate în totalitatea lor până pe la patru p.m., ora locală şi Justin reuşi să se bucure de promisa odihnă. Când se trezi, se spălă, se bărbieri şi se îmbrăcă cu hainele care fuseseră aduse special pentru el – mai puţin conservatoare decât gusturile sale, dar o măsură bună, cu toate că probabil fuseseră cumpărate în grabă, când cineva îşi amintise că garderoba pentru rolul "Philip Parker" rămăsese în urmă –, apoi se pomeni dorindu-şi o masă copioasă.

Pentru că nici Levi, nici Herman nu aveau maşina aici, iar maşina lui Cinnamon era de tip sport, cu două locuri, se oferi să-i ducă el pe toţi la noul restaurant – atât de nou, că personal nici nu auzise de el. Pe drum, realiză cât de murdar devenise interiorul maşinii sale; era genul acela de lucru pe care nu-l observi până când nu ţi-l arată

cineva, ca şi toate vechiturile care trebuie să fie aruncate la gunoi. Îşi propuse să o spele cu prima ocazie. Oricum, mai trebuia să-i verifice şi transmisia.

Restaurantul era o surpriză totală. Avea absolut orice fel de mâncare, cu toate că – judecând după clientelă – era foarte select. Asta se apropia de gustul lui Justin, dar oricum nu se aşteptase ca Chester să patroneze un asemenea local. Poate doar pentru că avea ospătari şi ospătăriţe, ceea ce se potrivea cu preferinţele lui de a cumpăra oameni în locul maşinilor. Cele mai ieftine restaurante fuseseră dotate cu cărucioare pentru servire automatizată, controlate prin radar, pentru a nu lovi clienţii, şi care aduceau mâncarea de la bucătărie la mese. Era ca şi cum s-ar fi reîntors în restaurantul din Europa, observă el în timp ce îşi punea sare şi lămâie în cana de bere *tecate* şi remarca sa aduse după sine o mulţime de întrebări din partea celor trei însoţitori ai săi, dar mai ales din partea lui Levi, ai cărui înaintaşi, după cum se dovedi, erau chiar din oraşul pe care el îl vizitase atât de scurt timp.

Justin se simţi descurajat de sărăcia răspunsurilor sale. Să călătoreşti atât de departe şi să vezi atât de puţin ... Totuşi reuşi să stârnească câteva râsete când li-l descrise pe Monsieur Masquinet, liftierul, pe care îl prezentă ca pe un omuleţ cu aere de persoană foarte importantă, convins că în cele din urmă un lift ca al lui îi va duce pe oameni pe Lună.

Povestea aceasta fiind primită foarte bine, el îşi asumă riscul de a se plânge despre felul cum fusese

supravegheat fiecare metru al călătoriei sale, în ciuda prezenței lui Herman, care, ca ofițer de carieră în Marină, ar fi putut să obiecteze că era vorba de o critică asupra modului în care guvernul se îngrijește de cetățenii săi peste hotare.

Făcându-i un semn ospătarului, Herman îi confirmă așteptările, bombănind despre locurile pe care le vizitase cu navele Marinei fără să fie lăsați să acosteze și să le poată explora. Justin ciocni cu ei și din nou bău prea mult, precis cum făcuse și în (ultima noapte?) noaptea dinainte. Sau când s-o fi întâmplat ...

Se cam săturase de supa de linte cu zarzavaturi organice și de pâinea atât de delicioasă încât ar fi împiedicat încercarea oricui ar fi dorit să țină o dietă și, aflându-se în compania unor oameni atât de neașteptat de plăcuți, i se păru un prilej excelent ca să-și sărbătorească succesul călătoriei sale – mereu-ținută-secretă !

Poate că era mai bine așa. În fond, nu-și bătuseră toți joc de frații Wright în toate ziarele, fără excepție?

Bineînțeles, ar fi fost mai bine să mai fie de față și câțiva din prietenii săi de la Proiectul Ear ... Se aventură și chiar făcu o remarcă despre această mare pierdere, dar ceilalți erau, pentru moment, preocupați de alt subiect, și Cinnamon – care îl asculta fără să fie totuși prea atentă – spuse ceva în genul: cu cât lucrurile vor putea fi mai curând teleportate pe orbită, cu atât mai repede ar putea fi lărgită sfera de aplicație a posterului, cu o mare șansă de reușită.

Asta nu era exact ce voise el să spună, dar Justin nu zise nimic, pentru a nu declanşa o ceartă. Aşa mică precum îi fusese intenţia, ea fu sabotată de un căscat uriaş.

"Hei, omule ! spuse Cinnamon, privindu-şi ceasul. S-a făcut târziu ! Cu siguranţă eşti obosit. E clar că Chester nu mai vine. Levi, dacă nu chemaţi, tu şi Herman, un taxi care să vă ducă la hotel, când vreţi să plecaţi ? Eu o să-l duc pe Justin acasă."

"Desigur, spuse Levi. Drumul cu posterul trebuie să fie mai greu decât cel cu avionul. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta, iertaţi-mă !"

"Chiar trebuie să pleci ? întrebă Herman, clipind. La naiba ! Aş fi vrut să stăm de vorbă ceva mai mult. Găsesc că e nedrept ca un tip ca tine, care a descoperit ceva atât de revoluţionar ca posterul, să nu poată avea parte de acel gen de succes pe care alţi oameni îl au pentru mult, mult mai puţin, pentru că tu nu poţi să brevetezi o lege a naturii !"

"Da, murmură Levi. Şi măcar dacă s-ar îmbogăţi din această invenţie. Căci presupun că Chester deja a făcut o avere de pe urma ei !"

Aceasta era numai o parte din poveste în viziunea lui Justin, dar, ascultând, cuvintele îi creau acea plăcută senzaţie pe care o avusese şi când îl lăudase ambasadorul – lucru pe care el omisese să-l menţioneze. Oare devenise dintr-o dată foarte modest ?

Îşi luă rămas bun de la Levi şi Herman, făcând promisiuni vagi că "povestea asta trebuie continuată", şi o urmă pe Cinnamon până la maşina

lui; se urcară şi Cinnamon demară rapid, cu siguranţa cu care deja îl obişnuise demult.

Pe drum îşi simţi mintea clară. Era o binecuvântare, pentru că Cinnamon nu opri la el acasă – hei !, ce vroia de fapt ? Asta era doar maşina lui ! –, ci în faţa casei ei, deci probabil că de aici va trebui să se descurce singur ca să ajungă la el. Tocmai se pregătea să se aşeze în locul ei la volan, când Cinnamon, anticipându-i mişcarea, îl întrebă:

"Vii înăuntru ? Sau eşti terminat ? Dar, chiar şi aşa, cred că e mai bine să intri, nu ?"

Puţin încurcat de logica ei, dar emoţionat de invitaţie – ţinând seama că era fără precedent –, o urmă până în apartament. Locuia la ultimul etaj al unui bloc de patru niveluri, într-un apartament de două camere, cu o sufragerie uriaşă şi un dormitor şi o bucătărie obişnuite şi cu o perspectivă deosebită, cu toate că nu dădea chiar înspre malul mării. Oriunde se uita vedea lucruri pe care le bănuise că ar fi tipice gustului ei: de la maldărul de vase decorate cu simboluri africane la – inevitabil ! – propriul terminal pentru reţeaua principală din Universitatea Chester.

În timp ce ea îşi introduse cartela în aparat, muzica îi întâmpină, uşor ritmată şi aproape adormitoare, iar luminile scăzură din intensitate, pentru a se potrivi orei înaintate.

"Ia-ţi ceva de băut, dacă vrei, îl invită ea, pe când închidea uşa. Mă duc să fac un duş."

Traversă apoi imensa cameră spre paravanul din bambus din celălalt capăt, scoţându-şi pantofii în

timp ce mergea. Podeaua era acoperită cu un covor alb, cu pluşul gros. Trei canapele de un verde închis, unite în colţuri cu două mese negre marcau în centru un careu în formă de U, iar în faţa acestuia se afla un televizor, pus pe un suport gri, care dubla ca un display melodo-crom muzica, adaptându-i-se; luminile sale treceau prin culorile toamnei, verde închis, roşcat şi auriu.

Era impresionat. Dar nu mirat că Cinnamon trebuia să trăiască într-o asemenea locuinţă.

I-ar fi plăcut să bea ceva, dacă ar fi găsit barul ! Foarte probabil că nu ! Deja începuse să-şi pună sub semnul întrebării capacitatea de a ajunge în siguranţă acasă; ce era cu *tecate* şi cu teleportarea prin poster ? Neologismul lui Levi îl făcu să râdă. Oricum, fusese invitat acasă la Cinnamon şi acesta era un eveniment pe care nu vroia să-l piardă, mai ales că mintea sa era plină de întrebări pe care ar fi vrut să i le pună toată ziua privitoare la Gunther şi ce i s-ar fi putut întâmpla lui.

Se aşeză pe canapeaua de la baza U-lui şi o găsi extrem de confortabilă. Se întinse pe spate cu intenţia de-a închide ochii nu mai mult de câteva secunde.

Somnolenţa îl învinse. Era încă pe jumătate adormit când o mână îl atinse uşor pe păr. La urechea stângă, Cinnamon îi murmură:

"Băiete, nici nu ştii cât de liniştită sunt că ai reuşit."

Încercă să se ridice. Înconjurând colţul canapelei, ea îl împinse din nou jos, puţin mai aproape.

"E plăcerea mea, murmură ea. Relaxează-te !"

Era ca şi cum ar fi visat. Dar era un vis plăcut. Închise ochii din nou, simţi cum ea îi scotea hainele şi o lăsă, ca un pacient foarte cooperant, care îşi ascultă asistenta medicală. Epiderma sa începu să prindă viaţă, electrizată. Cinnamon ajunse deasupra lui. Mirat, nevenindu-i să creadă, deschise ochii, doar cât să-i vadă rochia strânsă ca un fel de brâu în jurul mijlocului şi ea nu purta nimic altceva pe dedesubt, şi braţele ei lungi, dezgolite, la fel ca şi picioarele, erau drepte, astfel încât mâinile ei să-l poată îmbrăţişa la baza toracelui, în timp ce faţa ei se întorsese spre tavan, topindu-se de extaz într-o oglindă. Se termină repede, dar fusese perfect.

"Hei ! Ar trebui să te teleportezi mai des ! spuse ea, în cele din urmă. De câte ori ţi-am mai propus să facem dragoste ? Şi de câte ori masochismul tău te-a făcut să mă refuzi când te doream cel mai mult ?"

Izbucni într-un hohot de râs, zicând:

"Doamne ! Doamne !"

Realizând ce se întâmplase, Justin simţi cum îl ia frigul. Pentru o secundă se gândi la implicaţii, apoi o dădu la o parte pe Cinnamon şi se ridică, fără să-i pese cât de ridicol trebuia să arate cu pantalonii în jurul gleznelor.

"Niciodată !", spuse el cu o voce gâtuită.

Pe jumătate supărată, ea îl repezi imediat:

"Ce dracu' vrei să spui ?"

Luându-şi inima în dinţi, îndrăzni să-i spună:

"Cinnamon, te admir de opt ani de zile. În tot

acest timp am fost îndrăgostit de tine. Dar niciodată n-am îndrăznit nici măcar să-mi pun braţul împrejurul tău. Mă speriai ! Am crezut – toţi credeau – că eşti ... ei bine, puţin anormală. Asta e ce-mi amintesc eu !"

"Eu, anormală ?", spuse ea automat, cu aerul cuiva căruia i se face o glumă proastă.

Dar reflexul ei de a-şi bate joc de el dispăru înainte de a apărea. În momentul în care înţelese despre ce e vorba, faţa ei se schimbă. De-abia reuşi să şoptească:

"Doamne. De fapt, tu nu eşti deloc Justin al meu."

"Da. Ai dreptate. Şi tu eşti o altă Cinnamon. Comparând-o cu cea pe care o ştiu, înseamnă că mă aflu într-o altă lume."

OPT

am văzut uşa pe unde se intra
era făcută din oglinzi
mi-am văzut imaginea în ea
când am atins clanţa
mi-am văzut imaginea întorcându-se
şi plecând în cealaltă parte

Chiar înainte de a termina de vorbit, Justin simţi cum îl ia frigul. Îşi strânse pumnii. Împotriva voinţei sale, dinţii începură să-i clănţăne; încercă să se stăpânească, însă nu reuşi. Camera se învârtea cu el. Pentru o clipă se temu să nu leşine, dar, din fericire, criza îi trecu la fel de repede cum îi apăruse. Încercă să se uite la Cinnamon: muşchii gâtului nu-l mai ascultau. Ochii îi erau larg deschişi, dar nu priveau nimic concret, şi simţi că dacă ar încerca să-i mişte greaţa îi va reveni.

Fără să fie în stare să întoarcă capul, putea măcar să vadă, iar la marginea câmpului său vizual o văzu respirând adânc, ca pentru a-şi strânge toate forţele în vederea unui efort imens.

"Şocant", o auzi murmurând pe un ton calm, didactic, în timp ce îşi scotea rochia şi îi apărea în faţă în toată splendoarea goliciunii sale.

"Întinde-te", îi spuse apoi, ajutându-l să se întoarcă.

Se întinse şi ea lângă el şi-l îmbrăţişă; era o forţă uriaşă în braţele şi picioarele ei.

Dar era plăcut. Corpul său realiză că era inutil să fie îngrijorat. Se linişti: răsuflarea ei caldă mângâindu-i faţa îi era de ajuns ca să-l scape de frigul care-l cuprinsese. Simţi cum frica îl părăseste. Totuşi era normal să-i revină; trebuia să-i revină. Dar poate, dacă era norocos, doar în vise.

Studiind ceea ce i se întâmplase, i se păru totul foarte clar. Sau cel puţin aşa crezu că este. Rezulta că posterul nu va putea fi folosit niciodată pentru oameni, datorită nesiguranţei sale. Spuse:

"Mă simt mai bine acum. Mulţumesc. Lasă-mă să mă ridic."

Supărată, îl lăsă. El îşi rearanjă hainele în grabă.

"Cred că am realizat ce s-a întâmplat, zise Justin. Ce s-a întâmplat trebuie să fie asemănător cu ce l-a făcut pe Gunther să se sinucidă. Probabil că teleportarea îţi afectează creierul. În mod normal, am acum nişte false amintiri, care ..."

Vocea lui se pierdu încetul cu încetul când văzu că ea dădea uşor din cap, neîncrezătoare.

"Nu ?"

"Nu. Nu ţine. Şi eu am fost teleportată, nu ? Sau este unul dintre lucrurile pe care le-ai uitat ?"

"Ah, nu ! Adică asta îmi aduc aminte perfect. După cei patru militari voluntari, tu ai fost prima."

"*Militari ?!*", întrebă ea mirată.

"Doamne ! Justin îşi sprijini capul în mâini. Dar

îmi amintesc *asta*, jur că așa este ! Tu de cine îți amintești ?"

Ea ridică, firesc, din umeri:

"De patru studenți de la universitate."

"Imposibil ! zise el. Și ce faci atunci cu măsurile de securitate ?"

La limita răbdării, ea îi spuse:

"Omule, unul dintre noi doi a dat de bucluc. În ambele cazuri avem nevoie de sfaturi și de ajutor. Mă duc să fac o cafea și să dau niște telefoane. Așteaptă o clipă."

"Da, da. Bine. Dar își strânsese din nou pumnii. Ascultă, n-ai cumva vreun tranchilizant pe aici ?"

"Am, dar n-o să capeți nici unul. Poate că n-ar trebui să-ți dau nici cafea, asta în cazul în care posterul a dat peste cap reacțiile chimice din creierul tău ... deși cred că asta ar fi apărut totuși în testele lui Herman. Mă întorc imediat."

Așteptând-o să se întoarcă, realiză că, undeva, în străfundul minții sale, încă mai exista ceva din fascinația care îl condusese la descoperirea principiului posterului. (Odată, cineva îi spusese, "Justin, ar trebui să te faci detectiv !" El o luase drept un compliment.) Dar trecuse mult timp – o eternitate i se păru – de când nu mai simțise așa ceva. Sub regimul sufocant impus de Chester și de cei de la Ministerul Apărării nu descoperise nimic nou; impulsul de a căuta, a studia, a încerca să descoperi ceva nou îi fusese parcă șters din memorie.

Acum, fapt absolut șocant, era pus față în față cu

un *puzzle* în care era chiar implicat. Avea nevoie de vechile lui aptitudini. Simţi cum imaginaţia sa se trezeşte parcă dintr-un somn foarte lung, ca monstrul din poemul lui Yeats, cu privirea sa "la fel de lipsită de expresie şi la fel de neîndurătoare ca şi soarele". Începu să-şi studieze cazul. Astfel, stimulată de gândire, mintea sa deveni limpede. Între timp Cinnamon, purtând acum un halat roşu, aduse cafeaua fierbinte, de care avea atâta nevoie.

"Am sunat la restaurant, spuse ea. Încă mai erau acolo – Chester a apărut şi el până la urmă şi erau tocmai la un ultim pahar cu el. Vor ajunge aici în câteva minute."

Justin tresări violent.

"La naiba ! Ultima persoană pe care mi-aş dori să o văd acum !"

"Cine – Chester ? Se aşezase jos pe unul din scaune. Nu înţeleg ... Sau, mă rog, poate că înţeleg. Justin, ce părere ai tu despre el ?"

Inima i se opri pentru o clipă. Şi asta se schimbase ? Dar cum se poate să existe atâtea schimbări şi totuşi atâtea lucruri care să fie la fel ? Maşina sa, care îl mirase doar prin murdăria dinăuntru, oamenii din jurul său, existenţa lui Wright & Williams Inc. în clădirea care îi era atât de familiară !

Morocănos, îi răspunse:

"Un bastard ambiţios. Îi place să cumpere oameni. Ne-a cumpărat sufletele, şi pe al meu, şi pe al tău. Şi dacă chestia asta se înregistrează acum, pur şi simplu nu-mi pasă !"

"Da, fireşte că aşa este, se răsti ea. După moartea lui George Gunther ..."

"Deci s-a sinucis sau nu, până la urmă ?", o întrerupse el.

"Bineînţeles că a făcut-o. Gândeşte-te şi tu ce mod cretin de a te omorî – dându-ţi foc!"

Justin închise ochii.

"Vrei să spui că nu s-a împuşcat ?"

"Nu, desigur ! Oh, Doamne ! Ea se întinse spre el şi-l luă de mână. Nu ! A ţinut lângă faţă geanta pe care o adusese şi atunci când sarcina termit a explodat ... oribil !"

"Ştii, începusem să discutăm, spuse Justin după o scurtă pauză, despre domnul T.Emory Chester. Cum vi se pare vouă ?"

"Cel mai bun ! zise Cinnamon, scuturându-şi capul cu tristeţe. Nu ştiu ce altceva aş putea spune despre cineva care renunţă la două milioane pe an, un milion pentru ţările subdezvoltate şi un milion pentru cercetare, şi se mulţumeşte să trăiască din puţin, când ar putea să cheltuiască mult mai mult. La naiba, sunt contabili care lucrează pentru Fundaţia Chester şi care se duc acasă cu mai mulţi bani decât îşi îngăduie el !"

În memorie: Vocea lui Herman vorbind despre omul care a finanţat proiectul ...

"Vrei să spui că banii lui ne-au ajutat să construim posterul ? Nu ai Ministerului Apărării ? Parcă ziceai că se întâlnise şi rămăsese la o discuţie amicală cu ei ..."

"Tocmai, din dorinţa de a-i ţine cât mai departe de noi ! Ei vor să transforme totul într-un

monopol al armatei. De asta are nevoie de sprijinul Departamentului de Stat şi al Agenţiei Spaţiale. Chiar dacă nu este destul de bogat ca să susţină întregul program de dezvoltare."

Această completă schimbare a situaţiei era mai mult decât putea suporta mintea obosită a lui Justin. Rămăsese cu gura căscată, pur şi simplu. Cinnamon începu să râdă, făcând tot posibilul să i-o astupe cu halatul, dar dădu greş de fiecare dată. Brusc, el descoperi că există o uşoară isterie în comportamentul ei.

Normal ! Şi ea fusese teleportată ! Şi chiar dacă ea negase că asta o afectase ...

De această dată era rândul lui ca să-i ofere sprijinul. Veni imediat lângă ea, se aşeză şi îşi puse braţul în jurul mijlocului ei. Instinctiv, ea îşi îngropă faţa în umărul lui şi pentru o clipă rămase aşa.

Aparent, asta fusese de ajuns. Puţin mai târziu, calmă şi gravă, îi mai oferea o cafea şi-i mărturisea:

"Trebuie să-ţi mai spun ceva despre care mi-am amintit."

El o încurajă. Fără să-l privească, ea începu:

"Când te-am întâlnit prima dată ... Nu, nu aşa ! În tot cursul primului an din cei şapte, de când te cunosc, m-ai speriat şi te-am urât tot atât de mult cât cred că m-ai urât şi tu. Întotdeauna lăsai impresia că doar mă tolerezi. Te deranja poate faptul că în lume mai era cineva care lucra în acelaşi domeniu ca şi tine ... Şi apoi ... Ea respiră, din nou, adânc. Apoi m-am oferit voluntar să fiu teleportată înaintea ta şi s-ar părea că asta a contat. Reieşea – ascultă-mă,

omule, eu ţi-*am* vorbit despre celălalt Justin, pricepi ?"

El simţi fiori reci pe spate. Era sinistru să audă spunându-i-se asta, dar n-avea cum să o oprească.

"Reieşea că tu erai laş. Aproape că sperai că ceva nu ar merge bine şi ştiai ce s-ar întâmpla dacă ar fi fost aşa. Deci, în cele din urmă, m-am teleportat eu şi, când am ajuns, am fost uimită. M-ai îmbrăţişat ! Apoi Levi m-a supus la toate testele, chestie care a durat ore întregi şi eram frântă când s-a terminat totul, aşa că m-ai condus acasă, ai urcat până aici şi ... nu te-ai mai dus acasă. Nu mi-a venit să cred ! Pur şi simplu stăteam aici râzând şi întrebându-ne de ce nu am făcut-o mai devreme ? Şi, de atunci, numai aşa a fost."

"Nu e chiar aşa", spuse Justin.

După o scurtă ezitare, ea adăugă:

"Da. N-am ce să fac. Sunt o persoană foarte autoritară. Şi am sentimentul de a scăpa, de a trece peste aceşti şapte ani lungi, în care m-am simţit tratată ca o străină."

Se întinse spre el.

"Totuşi au fost cei mai frumoşi ani din viaţă pe care i-am avut ! N-aş fi spus niciodată nimic, dacă el nu s-ar fi schimbat ... Oh, Doamne ! Stau lângă tine, vorbesc cu tine şi tocmai am pronunţat <<el>>."

"Te plac mult mai mult decât pe acea Cinnamon de care-mi aduc aminte, spuse Justin. Dar, *unde se află schimbarea* ?"

Urmă o pauză lungă, în care amândoi încercară să găsească răspunsul la întrebarea care-i

frământa. Tăcerea fu însă întreruptă de sunetul soneriei.

"Cred că în sfârşit au ajuns şi ei, suspină Cinnamon, apăsând pe un întrerupător de pe suportul gri. Brusc, ecranul televizorului le arătă trei feţe, monstruos distorsionate din cauza falsei perspective.

"Da, uite-i ... Intraţi", adăugă ea ceva mai tare, şi un microfon primi ordinul şi deschise.

Întorcându-se pentru a-i privi pe noii veniţi, Justin se convinse în sfârşit, în sinea sa, unde conta cel mai mult – cât de diferită era această lume faţă de cea din care venise.

NOUĂ

da, aceasta este strada pe care locuiesc
aceeaşi este distanţa până la casa mea
acelaşi este numărul de la poartă
dar a cui este maşina din garaj
ai cui sunt copiii din curte
a cui este nevasta care mă priveşte ca pe un străin

Cu siguranţă, era Chester – însă puţin schimbat. În loc să fie proaspăt bărbierit, se fălea cu o barbă bine îngrijită, fără a purta însă şi mustaţă. În loc să fie îmbrăcat cu mare grijă, ca de obicei, acum purta un costum kaki necălcat, cu un sacou stil safari, având buzunarele pline de stilouri şi calculatoare şi diverse ghemotoace probabil, după forma buzunarelor. În picioare avea o pereche de sandale din piele peste şosetele maro. Arăta obosit şi destul de iritat când păşi înăuntru şi se holbă la Justin, ca şi cum ar fi examinat la microscop cine ştie ce specimen.

Justin, fără să fie în stare să spună ceva, se dădu înapoi.

"Poate că nu arată prea schimbat, murmură Cinnamon în cele din urmă, încuind uşa. Dar este. Sunt sigură de asta şi o să vă convingeţi şi voi."

Brusc, Chester începu să râdă. Efectul fu miraculos; toată suspiciunea şi ostilitatea de pe faţa sa, pe care Justin le recunoscuse ca aparţinând acelui Chester pe care îl ştia el, erau acum înlocuite de o expresie de adevărat amuzament.

"Deci ce facem – ne prezentăm unul altuia ?", întrebă şi însoţi această întrebare de gestul de a-i întinde mâna.

Luat pe neaşteptate, Justin se ridică pentru a-i strânge mâna şi se gândi să intre şi el în joc.

"Încântat de cunoştinţă, domnule Chester", răspunse el.

"Hei, de când îmi spui <<domnule>> ? ripostă milionarul. Spune-mi, simplu, Chester, ca de obicei ..."

Ezită, privindu-l încă o dată foarte atent pe Justin. În cele din urmă dădu neîncrezător din cap.

"Nu pot să cred, dar dacă Cinnamon spune că tu eşti cel adevărat, bănuiesc că o avea dreptate. Cine ar putea să ştie mai bine ? Dragă, mai ai cumva nişte cafea ? Am avut o zi îngrozitor de lungă. Iar asta este exact ce-mi mai lipsea !"

Cu deprinderile unui vechi prieten şi ale unui vizitator obişnuit al casei, se lăsă să cadă pe scaunul din faţa lui Justin.

"Ştii, încă nu i-am spus lui Cinnamon ultima bombă, când am vorbit cu ea la telefon, îl preveni Levi, în timp ce şi el, şi Herman se aşezau. Mi-am închipuit că vrei să-i comunici personal."

"Nu-mi place deloc cum sună chestia asta, interveni Cinnamon încet. Hai, Chester ! Ce s-a mai întâmplat ?"

Acum, că vedea tot mai multe schimbări în noua realitate în care ajunsese, raționamentul lui Justin devenea din ce în ce mai acut. Pentru acei câțiva "fericiți" care aveau dreptul să vorbească cu Chester știa, din auzite, că trebuiau să i se adreseze cu Emory, care fusese prenumele bunicului său.

Se întrebă dacă și în viața acestui Chester exista vreo Zena di Cassio ...

Întinzându-se și căscând, Chester zise:

"Prima teleportare pe care o vom efectua de pe orbită va fi transferul unei ființe umane de acolo înapoi, pe Pământ."

Levi și Herman îi confirmară spusele, dând ușor din cap.

"Dar nu se poate să faceți așa ceva ! izbucni Cinnamon. După ceea ce i s-a întâmplat lui George, și acum lui Justin – și după ceea ce mi-e teamă că mi s-a întâmplat și mie – nu mai putem să riscăm nimic ! Cine a fost idiotul care a luat decizia ?"

"N-am avut de ales, preciză Levi. Știi că vor să mărească *Polly* – Laboratorul Permanent Orbital ?"

"Desigur !"

"Unul dintre pupitrele de comandă din noua secție nu a mai mers cum a trebuit și motoarele nu s-au oprit când ar fi trebuit. Doctorul Landini a fost prins sub o grindă. Are câteva coaste rupte și bazinul fracturat. Posterul este singura lui șansă pentru a ajunge viu aici."

Înainte să apuce să-și țină gura, Justin întrebă:

"Landini ? Este vorba cumva despre Ed Landini ?"

Toţi îl priviră miraţi. Chester spuse:

"Da, cred că prenumele este Eduardo. De ce ?"

"Acelaşi care a lucrat la Proiectul Ear ?"

Încă nu terminase întrebarea când realiză că ei habar nu aveau despre ce vorbea el. Feţele lor erau complet lipsite de expresie.

"Nu a lucrat nici un Landini la Universitatea Chester, preciză Cinnamon în cele din urmă. Sau, mă rog, cel puţin nu de când sunt eu angajată."

"Nici eu nu ştiu de el, recunoscu şi Chester. Dragă, ce se mai aude cu cafeaua ? Am impresia că am dat peste ceva foarte important şi creierul meu are nevoie să se trezească. Poţi să măreşti viteza ?"

"Viteza omoară ! îl înţepă ea. Cafeaua este acolo – n-aveţi decât să v-o luaţi ! Omul acesta se află la ananghie, înţelegeţi ?"

Se apropie de Justin şi-şi puse braţul pe umărul lui.

"Ce nu pot să înţeleg – mărturisi el şi dinţii săi erau gata să înceapă să clănţăne din nou, dar de data aceasta reuşi să se controleze, deşi îi era greu să vorbească cu dinţii strânşi – este cum pot să apară atâtea diferenţe şi totodată să existe atâtea lucruri identice !"

"Asta va trebui să ne-o explici tu", îl încurajă Cinnamon.

Simţindu-i alături de el, Justin îşi găsi cuvintele mult mai uşor:

"În lumea de care-mi aduc eu aminte, eram partener la Wright & Williams Inc. La fel este şi într-asta, nu ? Laboratorul este la ultimul etaj; clădirea este amplasată în acelaşi loc; poate că arată puţin

schimbată văzută din afară, dar nu pot să fiu sigur, pentru că era destul de întuneric când am părăsit-o ca să mergem la restaurant. Dar în versiunea *mea* Wright & Williams Inc. este finanţată de Ministerul Apărării pentru că ..., ezită, privindu-l lung pe Chester, apoi găsi curajul ca să vorbească: ... acel T.Emory Chester pe care-l ştiu eu este un politician ambiţios care n-ar cheltui nici măcar un cent din propriii lui bani sau din ai Fundaţiei, dacă ar putea. Departamentul de Stat şi Agenţia Spaţială nu au dreptul decât să folosească posterul, pentru că s-au angajat să facă numai instalaţiile utilizabile într-o bază secretă a Marinei şi Armatei."

În timp ce el vorbea, Herman se dusese tăcut în bucătărie şi acum le aducea tuturor cafeaua fierbinte. Luând-o pe a sa şi mulţumind pentru ea, Chester spuse:

"Dar asta este incredibil ! Vorbeşti despre acel gen de persoană în care familia mea vroia să mă transform. Dar arăţi ca Justin pe care-l ştiu – vorbeşti ca el, doar poate că eşti ceva mai timid ... La naiba, cum să cred că e adevărat ceea ce se întâmplă acum ? Atât de multe diferenţe trebuie să facă o lume diferită, chiar dacă este vorba despre una adevărată sau una iluzorie ! *Nu se pot* aduna atâtea lucruri, atâtea schimbări într-o singură lume !"

"Aşa cred şi eu ! mărturisi Justin, aplecându-se spre el. Spune-mi acum, cunoşti cumva pe cineva numit Zena di Cassio ?"

Urmă o tăcere lungă. În timpul discuţiei lor, Cinnamon oprise muzica şi acum nu se mai auzea

decât zgomotul îndepărtat al traficului târziu din noapte.

Deodată, deşi aerul din cameră avea o temperatură confortabilă, broboane de sudoare apărură pe faţa lui Chester. Îşi compusese o mască rigidă şi se uita la Justin, părând că ar vrea să-i penetreze faţa, ca să vadă exact la ce se gândeşte.

În cele din urmă, cu un gest deliberat, aşeză ceaşca de cafea pe una din cele două mese şi răspunse cu o voce în care se simţea cât de mult efort fusese investit în autocontrol. Era complet diferită de modul cum vorbise înainte: încet, tensionat, gata-gata să izbucnească:

"Dacă pomenind acest nume crezi că asta îţi va aduce vreun avantaj, să ştii că te-nşeli ! Spune-mi şi cine ţi-a pronunţat numele ei !"

Ceilalţi îi priveau total dezorientaţi. Era clar, deduse Justin, studiindu-le expresiile, că habar n-aveau de ce Chester reacţiona aşa. Conştient de impactul pe care-l avuseseră cuvintele sale asupra celorlalţi, continuă grăbit:

"Ea a fost ? Personal ? Dacă ştii unde este, spune-mi ! I-aş rupe oasele dacă aş găsi-o !"

Brusc îşi dădu seama de modul în care îl priveau toţi. Păli, îşi umezi buzele, strânse pumnii, părând că se luptă cu ceva din interiorul său ... şi, apoi, învinse. Mai trecură câteva secunde până se ridică în picioare şi făcu câţiva paşi de-a lungul camerei. Întors cu spatele la ei, i se adresă lui Justin:

"Nu înţeleg cum ai putut să afli de ea. Nu înţeleg !"

Cinnamon îl ţintui cu privirea pe Justin, aşteptând un răspuns; Levi şi Herman erau complet în afara discuţiei.

"În lumea pe care mi-o amintesc, spuse Justin în silă, T.Emory Chester trăieşte cu ea ... O, Doamne ! Nici nu ştiu dacă trebuie să spun *trăieşte* sau *trăia* !"

"Cred, zise Cinnamon foarte fermă, că ai face mai bine dacă ne-ai explica ce-i cu povestea asta, Chester."

Încă aflându-se cu spatele la ei şi respirând greu, Chester începu încetul cu încetul să se relaxeze. Întorcându-se apoi cu faţa, fără să-i privească însă direct, spuse:

"O.K. N-am mai povestit asta nimănui, niciodată, şi mi-e teamă să v-o povestesc şi vouă acum. Dar ... ce naiba ? Cred că am dreptul să încerc să-mi uit trecutul."

"Când am întrebat-o pe Cinnamon, în această seară, ce crede despre tine, zise Justin, mi-a spus că eşti cel mai grozav. De fapt, chiar a spus – nu, nu mă întrerupe Cinnamon ! – că nu poţi descrie altfel un om care renunţă la două milioane pe an şi trăieşte doar cu o parte din cât ar putea cheltui."

"Mulţumesc, spuse Chester, închizându-şi ochii pentru o clipă. Aveam nevoie să aud aşa ceva. Cred că am curajul să vorbesc despre ce s-a întâmplat, acum, când totul a trecut şi ... şi numai Dumnezeu ştie de unde ai putut să afli despre ea ... Juri că spui adevărul ?"

"Da. Jur."

Realizând că era necesar, Justin vorbise pe un ton solemn.

"Bine, atunci ! Chester se așeză din nou pe scaun; încă transpira serios. Am cunoscut odată o femeie cu numele Zena di Cassio. Cum mă găsise, n-am îndrăznit niciodată să o întreb. Dar, când eram încă un puști – la douăzeci și doi, douăzeci și trei de ani –, a intrat în viața mea. Atunci poate că a însemnat ceva pentru mine și asta pentru că ..."

Ezită, uitându-se de la unul la altul. Văzând că le trezise interesul, continuă:

"... Pentru că din cauza modului în care fusesem crescut – știți sindromul standard al puștiului-depravat-și-bogat, <<fiul meu, simbolul statului de drept>> și toate prostiile de genul acesta ! – nu puteam avea o viață sexuală decât în ... Doamne, greu este să-ți găsești cuvintele ! Poate că ar fi trebuit să mă închid în mine, cum fac mulți dintre cei cărora părinții nu le arată nici un interes, dar eu nu sunt genul ăsta ... Să spunem: în condiții excepționale ! Și atunci a apărut Zena."

Remarcară că începuse acum să vorbească foarte natural.

"Ea îi înțelegea pe oamenii ca mine, crescuți de dădace și guvernante severe – și familia mea avusese întreaga colecție ! Totodată, știa perfect cum să manipuleze puști de vârsta mea pentru a obține controlul asupra banilor lor. Primele șase luni după ce a apărut în viața mea au fost aproape cele mai frumoase pe care le-am trăit. Ar fi trebuit să fie așa, doar că, totodată, au fost cele mai mizerabile. Nu aveam cum să mai fiu eu, cel vechi, niciodată, când am atins punctul de dependență totală – de dependență ?!

Da, acesta este cuvântul. Vreţi toate detaliile ? Toată mizeria ?"

"Nu trebuie să ne spui mai mult, interveni Cinnamon. Înţelegem că ai vrut să fii pedepsit pentru ceva de care nu tu erai vinovat."

El o aprobă din cap:

"Dar n-a fost doar o simplă tortură cea la care eram supus. A fost folosit întreg complexul de torturi. Ştiam ce ar fi trebuit să fac cu averea pe care o moştenisem, dar mi-era teamă să nu o pierd făcând ceva după capul meu. Vroiam ca viaţa mea să fie condusă de altcineva, cineva cu autoritate asupra mea, care să-mi ofere în schimb, ca o recompensă, acel tip de afecţiune de care n-am avut parte în copilărie. Şi aşa mai departe. Cred că sunt un caz clasic !... Şi apoi s-a întâmplat un miracol. Era deja mult mai calm şi încetase să mai transpire. Nu vreau să vă plictisesc cu detalii, dar am găsit curajul să recunosc că eram homosexual. Aşa că am luat cea mai bună decizie din viaţa mea şi i-am zis profitoarei să-şi sape un mormânt şi să se îngroape în el. Ce s-a mai întâmplat cu ea, nu am nici cea mai mică idee. Ştiu doar că niciodată în viaţa mea n-am urât pe cineva aşa de mult cum am urât-o pe ea în ziua în care am realizat ce se pregătise să-mi facă. Îşi întoarse privirea spre Justin şi-l întrebă: Şi care era situaţia mea în lumea de care pretinzi că-ţi aminteşti ?"

Justin o descrise, explicându-i situaţia pe cât de delicat se pricepu, dar tot îl făcu pe Chester să tremure din cap până-n picioare.

"Doamne, spuse Chester în cele din urmă. Dar e groaznic ! Este exact felul în care am simţit că s-ar

întâmpla lucrurile aici dacă am s-o las să-mi conducă viaţa ..."

Îşi scoase batista şi-şi şterse fruntea.

"Te cred, decise apoi pe neaşteptate. Nu înţeleg cum a fost posibil să se întâmple aşa ceva, dar – e clar ! – tu eşti alt Justin decât persoana de care-mi aduc eu aminte."

"Şi eu sunt altă Cinnamon."

Ea vorbea cu o voce clară, dar mâinile în care ţinea ceaşca de cafea, acum goală, îi tremurară puţin. Rezumă pe scurt ce îi spusese mai devreme lui Justin.

"Dar n-ai menţionat niciodată chestiile astea !", interveni Levi acuzator.

"De ce aş fi făcut-o ? Schimbările pe care le-am găsit în această lume sunt foarte mici şi, oricum, sunt toate în mai bine. Îşi muşcă buza de jos. Acum, dacă mă gândesc bine, îmi aduc aminte că timp de câteva săptămâni după teleportare uitam unde îmi pusesem lucrurile sau le găseam în locuri neaşteptate. Am dat peste câteva cărţi pe care nici nu ştiam că le am, şi chiar şi peste alte lucruri – podoabe, o pereche de pantofi ... Dar nu m-am gândit decât că, la naiba, poate îmbătrânesc înainte de vreme ! Sau poate între timp am devenit foarte distrată !"

"Dintre voluntari v-a menţionat vreunul ceva asemănător ? îl întrebă Justin pe Levi. Că bănuiesc că le-aţi făcut toate testele, nu ?"

"Da, mă rog ! Dar ... Nu, n-am studiat niciodată acest aspect."

"De ce aţi fi făcut-o ? fu de acord Justin, aplecându-se în faţă. N-aveaţi nici un motiv ca să vă

imaginaţi că teleportarea ar duce la schimbarea persoanei – sau poate că nici nu se întâmplă asta. Poate că lumea este cea care se schimbă, nu persoana. Nu reuşesc să-mi dau seama cum se poate întâmpla aşa ceva şi nici măcar nu sunt sigur dacă ceea ce tocmai am spus are vreun sens. Nu se poate ca în momentul activării posterului să apară un câmp care să schimbe lumea în care te afli ! Altfel, toate testele efectuate cu obiecte lipsite de viaţă şi cu echipament electronic ar fi evidenţiat o astfel de proprietate."

"Poate că au făcut-o", zise Herman după o pauză.

"O.K. ! Păstreaz-o pentru mai târziu, spuse Levi obosit. Din tot ce ştim noi, lumea a fost creată cu o secundă în urmă, iar memoriile voastre şi a mea sunt incluse în ea – e bine ?"

"Şi solipsismul este numai un punct de vedere uşor de susţinut filozofic, ripostă Cinnamon. Nu ne mai faceţi să pierdem timpul cu chestiile astea logice ! Este un lucru important pe care voi l-aţi neglijat complet."

"Care ?", întrebară toţi în cor.

"Cu cât este mai lungă călătoria, cu atât mai radicală este diferenţa. Am fost teleportată pe o distanţă de aproape un kilometru, la fel ca studenţii voluntari – pe care, apropo, Justin şi-i aminteşte ca fiind militari."

"Lasă asta, discutăm mai târziu despre asta, spuse Justin. Continuă, Cinnamon !"

"Şi v-am spus ce diferenţe am descoperit la venire. Neglijabile. Cât despre schimbarea petrecută în mine – Chester ?"

Revenit complet la normal, ca şi cum confesiunea sa îi făcuse bine, Chester răspunse prompt:

"Spre bine, dragă. Mult spre bine."

"Ai observat vreo schimbare ?", insistă ea.

"Nu mai mult decât atunci când faci ceva şi eşti mândru de realizarea ta. Şi eu am trecut prin asta. Tocmai v-am spus."

Ea îi zâmbi fugar lui Chester şi continuă.

"Dar George Gunther a fost teleportat în Europa de Est. Şi când a ajuns acolo era nebun, nu ?"

"Cred că încep să înţeleg unde vrei să ajungi, spuse Justin încet. Deci aş fi putut să fiu şi eu la fel, numai că eu am venit din cealaltă parte... Ia spuneţi ! Există vreun Proiect Touchstone în această lume ?"

Chester şi Levi îl priviră şocaţi. Neaşteptat, Herman îi răspunse:

"Da, este un proiect al Marinei. Comunicarea cu submarine nucleare. Ei spun că merge bine."

"De ce întrebi ?", interveni Cinnamon.

"În lumea mea – uimitor cât de lesne îi venea acum să pronunţe aceste cuvinte ! – era proiectul de a pune postere în toate ambasadele de peste ocean. Lucru care mă aduce din nou la întrebarea: Cum este posibil să existe o lume care să întrunească atâtea diferenţe şi care totuşi să conţină şi atâtea lucruri asemănătoare ?"

ZECE

uite aici tot de ce ai nevoie
i-au spus când se pregătea de plecare
paşaport ghid bani străini
dar paşaportul nu avea viză
ghidul avea pagini albe
şi banii s-au dovedit a fi falşi

Discuţiei lor aprinse îi urmase o pauză. Cinnamon o întrerupse, ridicându-se în picioare.

"N-are nici un rost să ne pierdem în speculaţii", decise ea cu fermitate. Trebuie să studiem părţile cele mai importante ale problemei."

Traversă camera şi se îndreptă spre computer, ocoli unul dintre scaune şi luă o pereche de ochelari pe care şi-i puse. Ceilalţi o urmăreau cu privirile. Ea se întoarse cu faţa spre ei şi le zise:

"Am să vă pun acum ceva pe televizor. Continuă să le vorbească peste umăr, în timp ce mâinile ei mergeau repede pe tastatura calculatorului: Rămâneţi pe loc şi aşezaţi-vă confortabil!"

Un mod standard de comandă apăru pe ambele ecrane, al computerului şi al televizorului, cu titlul HELLOP şi cerând parola, pe care ea o tastă imediat. Aşteptă puţin până să fie recunoscută şi

apoi ceru accesul la fişierul principal al posterului.

"Îţi interoghezi programul principal în modul de comandă ?", întrebă Justin neîncrezător.

"Da, nu ne formalizăm aici, la Chester", răspunse Cinnamon fără să privească spre el, ca şi cum ar fi explicat unui străin.

Îşi dădu însă şi ea seama de asta şi îşi ridică brusc privirea.

"De ce întrebi ? Tu făceai altfel ?"

"Noi cu siguranţă făceam altfel ! Ridicându-se, Justin se apropie astfel, încât să poată privi peste umărul ei. N-aş fi avut voie nici să admit că ar exista un asemenea program. Mai rulează totul din nou. Văd că o să trebuiască să învăţ din nou o groază de chestii."

"Da, noroc că programele mele sunt foarte prietenoase cu mine", murmură Cinnamon, apăsând de două ori CRLF şi sprijinindu-se de spătarul scaunului.

"STRICT SECRET" apăru scris pe ecran, apoi brusc apăru şi pagina-titlu a programului posterului. Justin le studie cu mare atenţie.

"Hei, dar asta nu-i aşa aici ! exclamă el, arătându-i lui Cinnamon. Şi nici asta ! Şi – Doamne, dacă asta înseamnă ceea ce cred eu că înseamnă, noi n-am studiat niciodată această parte a programului ! Stai, stai, nu trece mai departe !", îi ceru lui Cinnamon.

"Îmi pare rău, dar acum trebuie să aflăm dacă mărimea distanţei pe care te teleportezi are ceva de-a face cu mărimea efectului asupra persoanei", spuse ea, cu curtoazie.

"Dacă are, interveni Chester, stăpânindu-şi cu greu un căscat, ar fi mai bine să aflaţi înainte de a-l teleporta pe Landini de pe orbită. Nu de alta, dar mi s-ar părea mai rezonabil să-i riscăm viaţa încercând să-l aducem aici cu un zbor obişnuit."

"Unde este *Polly* * acum ?", întrebă Levi.

"Unde este întotdeauna, îi răspunse Herman. Pe o orbită circulară în jurul Pământului."

"Deci s-ar putea să fie o distanţă mai mică decât aceea pe care a fost teleportat Justin. Dacă prin cine ştie ce miracol efectul este exponenţial cu creşterea distanţei, să zicem o funcţie-putere ..."

"Nu se poate !", ripostă Cinnamon.

Ecranele arătau ecuaţiile de bază ale posterului.

"Ce sunt chestiile acelea ?", întrebă Levi.

"Levi, nu am timp să-ţi explic ! Ţine-ţi gura !" Ea efectuă derivatele de ordinul unu, doi, trei, patru şi chiar şi cinci, acesta fiind nivelul unde macro-efectele începeau să fie perceptibile. Uitând complet de situaţia în care se afla, uitând că mai erau şi alţi oameni de faţă, Justin privea fascinat.

"De ecuaţiile astea îmi aduc şi eu aminte, doar că noi am folosit alte notaţii", zise Justin.

"Acolo", îl întrerupse Cinnamon.

Tonul ei era un amestec de nelinişte şi satisfacţie. Mută cursorul de-a lungul ultimei linii.

"Ce reprezintă ?", se întrebă Levi.

"Este un factor care specifică congruenţa dintre transmiţător şi receptor. Dar tocmai am realizat

---

* Polly (the Permanent Orbital Laboratory) – laboratorul permanent orbital (nota trad.).

ce nu specifică. Justin, ești atent ?"

Justin tresări, se sprijinea de spătarul ei.

"O, Doamne !, spuse el încet, pălind. Nu specifică congruența dintre universurile celor două postere."

"Exact, îl aprobă Cinnamon. Dacă se mai activează și alte postere într-un număr infinit de universuri, în mod sigur există unul sau – ce *spun* ? – un număr infinit de postere care pot fi congruente cu receptorul unde trebuie să ajungi de fapt."

Chester se holba la ei, încercând să înțeleagă ce vroiau. La fel și Herman și Levi. În cele din urmă Levi se aventură:

"Vă referiți cumva la lumi paralele ?"

"Cred că da, zise Cinnamon, pe un ton plictisit, ducându-și mâna la frunte. Nu ne-am mai gândit la asta până acum, dar se potrivește cu situația noastră, nu ? Cu ce-am pățit eu, ce-a pățit Justin ... Cel care s-a sinucis nu a fost acel George Gunther pe care îl știm noi. A fost cineva dintr-o altă lume, având o versiune mult mai paranoică a realității."

Pentru câteva secunde au rămas cu toții buimăciți. Apoi Herman a explodat:

"Numai o clipă, Cinnamon. Înainte de a începe să fabulezi, ce zici despre celelalte alternative ?"

"Mai sunt alte alternative ?"

"Da – bineînțeles că da ! răspunse Herman, totuși fără convingere, încercând să găsească o explicație mai plauzibilă. Să presupunem că procesul teleportării afectează posibilitatea oamenilor de a percepe realitatea ! Apoi ..."

"Nu ţine, îl întrerupse Justin. Încearcă şi compară diferenţele dintre distorsiunile consistente care apar."

"De unde ştiu că apare aşa ceva ? interveni Levi, susţinând punctul de vedere al lui Herman. Până acum, şi n-au trecut decât câteva ore, ce am aflat despre "lumea ta" mi se pare needificator. Aparent eu exist acolo, ca şi Chester, şi Herman, şi Cinnamon, tu ai aceeaşi marcă de maşină şi Wright & Williams Inc. se află în acelaşi loc, şi ... aşa mai departe ! Îşi ridică mâinile spre cer. Tu singur ai spus-o: atâtea lucruri diferite nu pot exista alături de atâtea lucruri asemănătoare !"

"Nu a spus asta, obiectă Chester. El întreba doar cum este posibil aşa ceva."

"Imposibil ! Acesta este adevărul !", ripostă Herman şi se sprijini cu braţele încrucişate de spătarul scaunului.

Alarmat, Justin făcu un pas spre Herman.

"Vrei să spui că sunt nebun ? Că ceea ce am văzut, prin ceea ce am trecut nu sunt adevărate ?"

"Nu ştiu ce s-a întâmplat cu tine, spuse Herman. Dar, orice ar fi, nu este posibil ca tu să fi fost schimbat dintr-un univers în altul."

"Herman, dacă Justin ar fi fost bolnav, ar fi reieşit în testele pe care i le-am efectuat, interveni Levi. Nu cred că aşa, dintr-o dată, a înnebunit."

"Atunci înseamnă că tu crezi prostiile astea ?"

"Nu ştiu. Cred că n-am încă destule dovezi ca să mă hotărăsc."

"Atunci ar fi bine să găseşti cât mai repede aceste dovezi şi să iei o decizie !"

"Totuşi, toate obiectele pe care le-am teleportat au ajuns în perfectă stare la receptor, nu ?", reluă Levi, vorbind mai încet.

"Foloseau un nume de cod", spuse Justin, fără să se gândească.

Brusc realiză că toţi îl priveau şocaţi.

"Ce nume de cod ?", îl întrebă Cinnamon.

"Nu prea ştiu exact, dar îmi amintesc că cei de la ambasadă se plângeau ... Cuvintele lui se pierdură în depărtare şi el concluzionă ridicând din umeri: Mă rog, ţinând seama că este vorba de un lucru care s-a petrecut în lumea mea şi nu în a voastră, nici nu mai contează."

"Dar ..., Cinnamon, îşi continuă Levi ideea, dar, chiar dacă ipoteza ta este corectă, cu toate că este foarte fantezistă, unde apare atunci schimbarea ? Îţi confirmă ecuaţiile tale asta ?", arătă el spre ecranul televizorului.

"Da", replică ea prompt şi fără drept de apel şi apăsând pe o tastă a calculatorului se reîntoarse la primele afişaje ale programului, mai întâi selectând însă un şir dens de simboluri care împânzise ecranul.

"Asta, continuă ea, este documentaţia pentru teoria spaţiului *ro*. Bineînţeles, la vremea respectivă ne-a luat ceva timp până am dezvoltat-o şi asta pentru că este destul de greu să gândeşti în termeni de spaţiu *ro* când tu trăieşti într-un spaţiu normal – dar priviţi aici !"

Ea mută cursorul, mişcându-l înainte şi înapoi, sub un grup de opt sau nouă simboluri.

"Ai văzut Justin ?"

"Mi-e teamă că da, murmură Justin, în silă. Rezultă că nu poate fi *un* singur spaţiu *ro*. Trebuie să fie un număr infinit de spaţii *ro*. Doamne, cum de-am putut neglija acest aspect ?!", se miră, lovindu-se cu palma peste frunte.

"S-a întâmplat. Aşa am făcut şi eu şi aşa aţi făcut şi voi, suspină Cinnamon. Un număr infinit de oameni ca noi au făcut la fel, presupun ... Staţi puţin ! Brusc, se lumină la faţă. Mă întreb cum procedează acum cei care n-au făcut greşeala noastră !"

"Cinnamon, asta contează mai puţin acum", ripostă Justin, tăios.

"Nu-i adevărat. E crucial !, îi răspunse ea, întorcându-se cu faţa spre el. Nu suntem încă siguri că operaţia de teleportare creează un spaţiu *ro*. Putem numai să o presupunem. O aproximare rapidă ar trebui să ne spună -- zise ea, concentrându-se din nou asupra terminalului – dacă există o limită a numărului de spaţii *ro* pe care o teleportare particulară le poate invoca, sau ... Doamne, vezi ce se întâmplă ?!"

Ecranul era dintr-o dată plin de cifre care se schimbau rapid.

"Se schimbă mult prea repede ! obiectă Justin. Probabil că încă mai caută ..."

"Nu ştiu cât valorează calculatoarele pe care le aveaţi voi în lumea voastră, dar ale noastre ştiu sigur că sunt foarte performante !, îi repezi Cinnamon. Este o citire originală. Nu se opreşte niciodată."

"Dar asta înseamnă ...", începu Justin.

Sunetul unui telefon îl întrerupse. Cel mai apro-

piat aparat era lângă Cinnamon; ea răspunse, ascultă, apoi îi făcu semn lui Chester.

"Este pentru tine. Vezi că tipii par cam speriați."

Chester se repezi imediat la telefon, vorbind cu mâna lipită de receptor. Fără să-i acorde nici o atenție, Justin își continuă ideea:

"... Asta înseamnă că fiecare program al posterului conține o greșeală uriașă. Calculatorul nu caută receptorul unde vrem noi să fim teleportați, ci pur și simplu alege cel mai apropiat ..."

"Cel mai apropiat receptor congruent, îi finaliză Cinnamon ideea. Adică, cel mai apropiat dintr-o direcție din spațiul *ro*. Nu din universul din care am plecat."

În timp ce ei încă încercau să-și dea seama de urmările acestui lucru, Chester spuse la telefon:

"Desigur, îi iau și pe ei și venim imediat acolo."

Și apoi, întorcându-se spre ei, foarte palid la față, le comunică:

"S-au grăbit și l-au teleportat aici pe Dr. Landini. Altfel urma să moară din cauza hemoragiei interne. Așa că au făcut rapid mai întâi o probă cu niște echipamente de pe stație și, întrucât a mers, l-au trimis și pe el după aceea. Dar când a ajuns pe Pământ, în cabina posterului nu era Landini. Nu este nici măcar o ființă omenească."

UNSPREZECE

două somnifere ca de obicei
aducând garantata uitare
în noaptea bătută de vânt
dar ziua te trezeşti din cauza frigului
într-o cameră ruinată
`având doar cerul deasupra capului

Acel Chester de care îşi aducea Justin aminte era posesorul unui avion cu reacţie. Acest Chester însă nu avea decât o maşină veche şi două biciclete. Un avion al Forţelor Aeriene a fost cel care i-a transportat până la baza izolată din centrul statului Texas, unde Agenţia Spaţială îşi asamblase propriul poster.

Atâtea lucruri diferite şi totuşi atâtea asemănătoare ! Justin încercă din nou să se lupte cu problema care îi dădea bătăi de cap, dar oboseala îl învinse. Oricum, misterul era mult prea mare pentru a putea fi rezolvat în întregime dintr-o dată. Întâi va trebui să studieze modurile în care ceea ce găsise aici se diferenţia de realitatea cu care fusese el obişnuit.

Câteva puncte începuseră să-i fie clare, cel puţin prin implicaţii. Aici erau aceleaşi crize: împuţi-

narea resurselor, poluarea, lupta între interesele economice legitime şi cei care visau la o civilizaţie mai stabilă şi mai economică. Oricum, paranoia oficială cu care se familiarizase în lumea sa era aici mai puţin acută. În loc să trateze situaţia ca şi cum era rezultatul unei acţiuni a inamicului, guvernul, prin legislaţia în vigoare, urmărea să fie legal înregistraţi în fişele federale cât mai mulţi oameni – oamenii din această lume se bazau mai mult pe ei înşişi şi pe bugetul local din fondurile naţionale.

Sistemul avea, evident, şi greşelile lui: dintre toate, mai ales faptul că, în continuare, construcţia sateliţilor alimentaţi cu energie solară, lucru care se realizase în lumea sa, rămăsese aici, din cauza situaţiei externe mai puţin tensionate, încă în stadiul de proiect, fără a se trece la exploatarea lor.

Dar pe drumul spre aeroport, lângă Universitatea Chester, observă, parcate pe străzile goale şi întunecoase, un număr de piese de "fier Detroit" pe ale căror uşi erau marcate numerele: 22.6, 23.1, 21.9 ...

Destul de curios ca s-o întrebe pe Cinnamon ce reprezentau, i se explică că proprietarii acestor maşini le aduseseră diverse modificări pentru a economisi combustibil. Exista chiar un plan guvernamental care îi ajuta să obţină un certificat care să arate că, după efectuarea testelor, s-a verificat că vehiculul care obişnuia să consume un galon la doisprezece ori paisprezece mile folosea acum acelaşi galon pentru peste douăzeci de mile. Apăruse şi o legendă, îi spuse ea zâmbind, despre

cineva care ar fi reuşit să depăşească cincizeci de mile cu o maşină care consuma un galon la cincisprezece. Dar, bineînţeles, persoana era din alt stat !

"Tu ai ştiut întotdeauna, nu-i aşa ?", o întrebă Justin după o pauză în care reflectă cu cât mai bună era această tehnologie faţă de cea pe care o experimentase el.

"Vrei să spui imediat după ce am fost teleportată ?"

"Da."

Ea încuviinţă din cap.

"Dar dacă stai să te gândeşti, n-aveam cum să bănuiesc asta şi totuşi ... O, Doamne ! Îi apucă mâna, mai mult din reflex. Parcă mi-ai luat pământul de sub picioare !"

"Chiar asta am făcut, spuse Justin, eliberându-se, şi întorcându-se ca să poată privi oraşul noaptea, căci fiecare intersecţie îi revela o altă schimbare faţă de ceea ce îşi aducea el aminte. Dar e bine că cel puţin ne înţelegem în această privinţă."

Numai că, de acum, lumea i se păru la fel de fragilă ca şi hârtia satinată.

Apăruseră zorile când avionul lor ateriză pe aeroportul din Texas. Un grup de oameni, câţiva în uniforme, majoritatea îmbrăcaţi în haine civile, se grăbiră să-i întâmpine. În fruntea lor era o femeie grăsuţă, brunetă, de vârstă mijlocie, pe care amândoi,şi Justin şi Cinnamon, o recunoscuseră – dar al cărei nume aici era Dr. Inez Martí. Justin o ştia drept Dr. Hamilton, după numele

soţului ei. Şi celălat Dr. Hamilton era aici, Eustace Hamilton, care venise la Universitatea Chester încă din primele zile ale proiectului poster şi trimisese celor de la Agenţia Spaţială un raport complet despre poster, punând toată schema în mişcare.

Cum *se putea* ca în infinitatea de universuri să existe unul care să aibă atâtea diferenţe faţă de lumea sa, cât timp, privindu-i pe oamenii din faţa lui, şi-i amintea pe toţi până la unul ? Spunea mecanic tuturor, încă obosit după noaptea nedormită, bună şi ce mai faceţi ? Singurul nou sosit care nu fusese încă recunoscut de nimeni era Herman, dar pe Levi îl ştiau toţi, la fel pe Chester, Cinnamon ...

Renunţă să se mai concentreze asupra întrebărilor care îl rodeau. La naiba, de acum înainte, să se întâmple orice, de vină va fi *faux pas* oboseala !

"În situaţia în care se afla nu s-a mai putut face altceva decât să se ceară imperativ ca Ed Landini să fie adus la un spital de pe Pământ", spuse Inez Martí.

Stătea în capătul unei mese lungi de conferinţe, masă dotată cu câte un computer pentru fiecare loc. În spatele ei, pe un ecran de doi metri, se putea vedea ceea ce se afla pe toate monitoarele din faţa fiecăruia.

"Dar până şi relativ uşoara acceleraţie *g* a navetei spaţiale, dacă o aplici cutiei toracice într-o asemenea condiţie ..."

"Inez ! o întrerupse Eustace Hamilton, pe un ton care îl convinse pe Justin că, deşi Inez îşi folosea numele de fată, cei doi probabil că trăiau împreună. Nu mai vrem nici o justificare a faptului. Vrem numai să înţelegem ce naiba s-a întâmplat cu Ed – şi ce este chestia care a apărut aici în locul lui."

"Hei, priviţi !", se auzi un cor de voci puternice.

Toţi cei de la masă arătau ca şi cum s-ar fi trezit brusc din somn sau ca şi cum n-ar fi închis ochii pe tot parcursul unei călătorii.

"Avem şi imagine acum", preciză altcineva.

Inez ridică din umeri şi introduse codul în terminalul din faţa ei. Şi imaginea apăru imediat: culori vii, înaltă rezoluţie ... dar neinteligibil.

Justin privi foarte atent pentru câteva clipe înainte de a-şi da seama că, în ciuda informaţiilor pe care le primea, încerca să vadă humanoidul din creatura aceea. Camera video se apropie, mărind imaginea; fiinţa era întinsă pe o targă, având în apropierea sa două asistente deconcertate, îmbrăcate în halate albe.

"Inez, asta nu o să ne ajute prea mult, fu de părere Justin. Dă-ne alternativ o imagine de sus şi măreşte-o bine ca să-l putem vedea exact cum arată."

Ceilalţi aprobară imediat, printr-o uşoară mişcare a capului. Oftând, Inez dădu instrucţiunea necesară.

"Dacă o să aveţi răbdare, o să vă pot oferi imagini în direct de la spitalul unde a fost dus, murmură ea. Mi s-a spus că e posibil să înceapă să-l

opereze înainte de a ajunge voi acolo, dar ... Aşa este bine ?"

Brusc, pe monitoare apăru creatura, care arăta ca ceva care ar fi putut să evolueze pe Pământ, dar n-o făcuse. Pentru o clipă, Justin se gândi că era canin, dar asta însemna încă o idee preconcepută pentru munca lor. Era biped, bibrahial, avea coapsele mai mari decât ale omului şi toracele său, deşi adânc, probabil nu era îngust, dar existau suficiente motive pentru a nu fi descris atât de exact, principalul fiind acela că purta un costum spaţial galben. Şi acesta ar fi putut fi confecţionat, dacă nu în Statele Unite, atunci poate într-una dintre ultimele ţări care îşi porniseră propriile programe spaţiale, cum ar fi China sau una dintre naţiunile arabe. Aşa cum era, semăna cu cele făcute pe Pământ.

Dar îi lipsea casca. Capul creaturii, înclinat într-o parte şi cu gura deschisă, era cel mai şocant şi totodată cel mai fascinant lucru de pe ecran.

Avea fruntea lată. Urechile îi erau mai jos şi la spate; doar una dintre ele, desigur, era vizibilă, iar vârful ei ascuţit stătea pleoştit. Avea un bot ca al unui pavian, dar nu identic. Justin îl considerase ca aparţinând speciei canine pentru că, mai mult decât orice, capul lui bărbierit – nu, oarecum cu falca nerasă – semăna cu cel al unui câine boxer. Nu rât. *Bot.* Pielea care făcea cute în jurul frunţii şi al maxilarului, de o culoare oarecum roz, îşi păstra această culoare, cu excepţia nasului bont care era marcat de o zonă

mai închisă, un fel de pată în formă de inimă. Ochii erau înfundați în orbite și erau protejați de niște sprâncene uriașe, zbârlite sau poate de niște pernițe cartilaginoase.

Pentru o clipă, Justin se simți copleșit de bucurie. Ah, dacă ar fi fost adevărat – Doamne, de-ar fi adevărat ! – ca, datorită posterului pe care îl construise, umanitatea să poată stabili în sfârșit un contact cu o civilizație extraterestră având forme diferite ale corpului ! Ce punct culminant pentru cariera unei persoane ! Ce împlinire a tuturor ambițiilor sale ! Proiectul Ear era un nimic în comparație cu acest miracol !

Și apoi cineva, o femeie, ridicându-se în picioare undeva în celălalt capăt al sălii, puse întrebarea cea mai importantă:

"Elaine Rotblat, medic ! se prezentă ea. Inez, ființa va supraviețui ?"

"Poate, veni precipitată replica. E încă inconștient. Trebuie să fie rănit destul de rău. A venit aici legat de un suport protetic, vedeți ?"

Ea mută cursorul pe ecran și le arătă.

Dr.Rotblat fluieră tare.

"Ei să fiu a ... Dacă asta era ca să-i protejeze propriile-i fracturi ..."

Toate capetele se întoarseră spre ea; era o femeie micuță și palidă, cu părul blond, uitându-se la monitor printr-o pereche de ochelari cu multe dioptrii.

"Ce este ?", întrebă Eustace, cu nerăbdare.

"Dar nu vedeți ?", exclamă ea, arătându-le tuturor. Coastele rupte ! Bazinul fisurat ! Exact

aceleaşi fracturi pe care se spunea că le avea şi Ed Landini !"

Urmă o tăcere scurtă, întreruptă însă de intruziunea unei voci anonime:

"Inez, pentru numele lui Dumnezeu, opreşte o dată înregistrarea ! Vrem cu toţii să vorbim cu acest extraterestru în timpul real ! Ne-am săturat de prostia asta !"

"La naiba, murmură Inez. *Eu* nu ştiam că transformarea alternativă este o prostie. Aduceţi atunci pe altcineva să ne scoată din impas – o să avem nevoie foarte mult de această facilitate. Ne oprim acum, da ?"

Ecranele se stinseră.

"Imediat !" spuse o voce şi întrerupse.

Luminile, care în mod automat îşi micşoraseră din intensitate în timp ce fusese folosit peretele-ecran, reveniră acum la normal.

Justin simţi un sloi de gheaţă pe spinare. Pentru prima dată auzea termenul "creatură" utilizat în sensul pe care şi-l amintea din copilărie, pe vremea când citea literatură science-fiction.

Şi tot această clipă îl făcu să realizeze un lucru pe care până acum nu reuşise să-l observe din cauza oboselii. Aceşti oameni erau complet lipsiţi de fantezie, ceea ce părea incredibil. Ce simţea el în jurul lui era excitare, nu spaimă; acesta era poate unicul şi cel mai mare eveniment din istoria umană, dar nimeni nu era copleşit de el. În timp ce în lumea pe care el şi-o amintea "dinainte", se putea spune că totul era aranjat pentru a se exclude posibilitatea de

a te trezi cu o ființă extraterestră ... sau chiar cu niște străini.

Chinuitoare, o posibilă cheie a poziției sale îi veni în minte; evaziv ca un vis, i se păru când văzu imaginea creaturii întinse pe un pat de spital. Simultan, auzi comentariul, fără însă să-l prindă de la început.

"... fără cunoștință și foarte slăbit, dar are un puls regulat, aproape șaptezeci pe minut, și respiră slab de patru sau cinci ori pe minut. Evident este de sex masculin. Sângele lui este roșu și l-am trimis pentru a fi analizat, dar, firește, nu ne așteptăm să-i putem face o transfuzie. Probele serice pe care le-am făcut asupra torsului său indică un schelet tipic de mamifer, cu coaste și bazin, și până acum, cât am studiat, organele interne corespund cu ale noastre, chiar dacă asemănarea este destul de săracă. Ce ?" și apoi răspunsul la o întrebare pe care Justin nu o auzise. "Da, am luat un eșantion de sânge pentru a fi studiat în laboratoarele noastre. Ființa asta seamănă destul de mult cu noi, pentru a exista riscul unei posibile infectări reciproce. Totodată, vrem să știm dacă îl putem hrăni în siguranță cu glucoză sau cu altceva de bază. După cum arată poate fi *levo* la fel ca noi, sau la fel de bine poate fi *dextro* și atunci metabolic este incompatibil. În care caz, va trebui să ne luptăm cu probleme serioase ..."

Cineva tăie sunetul, și luminile, care din nou își micșoraseră din intensitate în momentul în care apăruse imaginea pe monitor, reveniră la puterea lor inițială. Clipind din ochi, iritați de lumina cu

care încă nu se obişnuiseră, se întoarseră cu toţii spre uşă. Stând în picioare, lângă masă, era un bărbat şaten pe care Justin îl recunoscu, cu inima cât un purice.

"General-locotenent Lane ! se prezentă el pe un ton aspru. Mi s-a spus că inventatorii posterului, Dr.Williams şi Dr.Wright, sunt aici."

Uitându-se la Cinnamon, Justin observă cu stupoare că ea nu dădea nici un semn că l-ar recunoaşte pe Lane. Se ridicară amândoi în picioare.

"Aha ! continuă Lane cu evidentă ironie. Avem să vă punem câteva întrebări. Mai clar, cum dracului a apărut un monstru în poster în locul lui Ed Landini ! Dr. Martí, spuse mult mai tare şi pe un ton mai tăios. Data viitoare când un VIP* vine aici, verifică mai întâi dacă ai întâietatea în a-l prelua. Aceşti oameni vor fi mult mai folositori acolo unde am să-i duc eu !"

---

* VIP (Very Important Person) – persoană foarte importantă (nota trad.).

DOISPREZECE

oricât te-ai chinui nu poți să îmblânzești un lup
poți doar să-i faci un semn cât este pui
dar el își va aduce aminte de tine și tu te vei uita la el
bună băiete eu te-am hrănit dintr-o sticlă când erai mic
dar Doamne evoluția hormonală
acum își va înfige colții acum te va sfâșia cu ghearele

Și brusc această lume începu să semene tot mai mult cu aceea de care Justin își aducea aminte. El și Cinnamon fuseseră luați repede ca să reconstituie în mod specific, cu privilegiul improvizației, întrucât ceea ce fusese teleportat de pe orbită constituia o problemă; computerul vinovat era legat de aici. Fuseseră făcute pregătiri pentru a-l primi și a-l trata pe Landini, și ei, doi, se adaptaseră rapid la noua situație. Cei care erau și ei implicați în proiect consideraseră, normal, că nu poate exista absolut nimic mai important decât să mențină în viață această ființă extraterestră și – pornind de la faptul că dacă poartă un costum spațial trebuie să fie inteligentă – să comunice cu ea ... doar dacă, desigur, nu era vorba decât de un animal folosit pentru testări.

Dar erau alți oameni, cărora le-a luat mult mai mult timp până să intre în scenă, oameni a căror

principală grijă au fost Polly – Laboratorul Permanent Orbital – şi echipajul său. Terminalul posterului era aici; pista de aterizare, folosită de navele spaţiale, era unde o ştia Justin dintotdeauna, spre Nord, în deşert; comunicaţiile fuseseră dublate cu grijă, pentru ca, în caz că ceva nu merge bine cu unul din principalele computere, un altul să-l înlocuiască. Locul în care fuseseră aduşi acum Justin şi Cinnamon era deci un adevărat buncăr mirosind a aer stătut, unde o duzină de bărbaţi şi femei cu feţele obosite verificau permanent aparatura de la bordul laboratorului şi descopereau una după alta erori în soft, în timp ce încercau să închidă principalele circuite.

Tot aici se mai aflau un amiral şi un bărbat cu acea indefinibilă aură de om care a făcut carieră în serviciul statului. Justin îşi dori mereu ca Chester – în oricare dintre versiunile în care îl ştia – să fi fost aici cu ei, dar lui i se interzisese să-i însoţească şi acum probabil că încă se mai târguia cu cei de afară.

Imediat ce intrară înăuntru, Cinnamon îşi ieşi din fire.

"De ce naiba ne-aţi adus aici ? explodă, privind pe deasupra rândurilor de console, scaune, ecrane şi peste tastaturile computerelor care te făceau să-ţi dai seama unde te afli. Aţi fi putut măcar să ne duceţi la posterul care a funcţionat greşit !"

Asta era deja o greşeală. Dar era prea târziu ca Justin să mai încerce să o întrerupă. Aproape zâmbind, amiralul înaintă spre ei.

"Dumneavoastră sunteţi Dr. Wright ? Eu sunt amiralul Laura Clancy. Mă bucur să aud că sunteţi de acord că posterul vostru a funcţionat greşit."

"Dacă ne este trimis ceva şi noi primim altceva este normal că ceva a funcţionat greşit", admise Cinnamon, bătând în retragere.

"Mi se pare logic, murmură bărbatul în haine civile, îndreptându-se spre ei. Eu sunt Geary S.Fowler, în caz că nu mai ţineţi minte. Mă bucur să vă văd din nou."

Justin, pentru moment, intră în panică şi se uită la Cinnamon, dar nici ea nu dădea semne că l-ar recunoaşte pe Fowler. Acesta din urmă le veni în ajutor:

"Ne-am întâlnit odată, în Washington, când aţi venit pentru lobby cu domnul Chester, ca să faceţi rost de fonduri ca să puteţi porni proiectul. Eu am votat pentru voi. Sunt sigur că vă imaginaţi cât de jenantă este situaţia mea acum sau cum va fi data viitoare când va trebui să răspund în faţa Comitetului de Alocare a Fondurilor. Asta, doar dacă nu găsiţi o cale să ieşim din acest *impas*."

Urmă o pauză, pe care Lane o întrerupse în cele din urmă.

"Geary, avem nevoie de ceva mai multe explicaţii şi asta chiar acum ! declară el. Am fost lăsat să înţeleg că acest poster este infailibil. Şi acum se dovedeşte că de fapt el nu face altceva decât să transforme oameni !"

"Să transforme ? repetă Cinnamon, neîncrezătoare. Doamne, o spui de parcă te-ai referi la

benzile desenate din revistele de prin anii treizeci, care aveau tot felul de chestii care te descompuneau şi apoi te trimiteau ca un semnal radio, pentru a fi convertit în cele din urmă din nou în materie, la celălalt capăt al aparatului."

Justin era pe cale să spună cam acelaşi lucru, dar, ca întotdeauna, fusese mai puţin rapid decât partenera sa în a-şi transpune ideile în cuvinte. Acum el îi oferi suportul său.

"Vreţi să spuneţi că dumneavoastră credeţi că această, această *creatură* cu aceleaşi fracturi ca şi Landini ... *este* chiar Landini ?"

Faţa lui Cinnamon se lumină, ochii şi gura i se rotunjiră într-un O. Făcu acelaşi semn spre el cu arătătorul şi degetul mare. Punct ochit, punct lovit !

"Nu ştiu ce să mai cred ! mârâi generalul. Nici eu, şi nici echipajul de pe Polly ! Şi asta mă îngrijorează cel mai mult. La un moment dat ei se felicitau unul pe altul pentru că au reuşit să-şi trimită colegul în viaţă pe Pământ, iar noi, în schimb, îi recompensăm cu o tăcere de moarte, cu excepţia comunicărilor de rutină. Trebuie să-i păstrăm în ignorarea faptului care s-a întâmplat. Pe o asemenea staţie orbitală, relaţiile dintre oameni sunt altfel, dumneavoastră ştiţi. Din cauza izolării. Dacă noi le-am explica acum că Landini n-a reuşit ..."

Concluzionă cu o ridicare din umeri şi se întoarse. Brusc, Justin simţi nevoia de a şti cine era aici generalul Lane. Se întinse spre Cinnamon.

"L-ai mai întâlnit până acum ? Nu ? Dar ai auzit de el ?"

"Desigur ! Ea ridică din sprâncene în timp ce-i răspundea în şoaptă. Singurul care mai trăieşte dintre cei care au efectuat prima misiune pe Lună ... Ce ? Nu şi în lumea ta ?"

Descurajat, Justin negă, clătinând din cap. Se simţea ca şi cum stelele cerului aveau să se prăbuşească peste el, transformându-l într-un Atlas al secolului douăzeci, care ar fi trebuit să ţină pe umeri cerurile şi era condamnat să paralizeze la orice mişcare.

Din ce în ce mai mult devenea tot mai evident pentru el că posterul trebuie să fie cheia spre un infinit de universuri şi o dată cu aceasta veni recunoaşterea obiectivă că fiinţele umane sunt într-adevăr creaturi finite.

Adunându-şi toate forţele, Cinnamon spuse vioaie:

"Ei bine, cred că mai bine am începe cu începutul. Făcu apoi câţiva paşi în faţă şi aruncă o privire de expertă asupra aparatelor pe care le folosea personalul. Hmm ! Jumătate din chestiile astea au cinci ani vechime şi câteva cred că au chiar şapte, dar bănuiesc că, dacă voi încă le mai folosiţi, probabil că şi noi o să ne putem face treaba cu ele. Unde este monitorul cu care luaţi legătura cu Polly ?"

Ea puse întrebarea, la întâmplare, unui bărbat tânăr, îmbrăcat cu un halat alb peste costumul gri, foarte ocupat cu verificarea circuitelor, ţinând una din mâini pe tastatura computerului. El îi răspunse scurt:

"Oricare !"

"Eh ! E un început promiţător, continuă Cinnamon, netulburată. Şi poţi să mă pui în lăgătură şi cu computerele din Universitatea Chester ?"

"Ce ? Of ! tânărul o privi. Cred că da, dar o să ne ia ceva timp. Sunt o grămadă de chestii la Chester care nu sunt încă integrate ... Ia spune, eşti de acolo ? Nu cei de acolo au proiectat posterul ?"

Vestea se împrăştie rapid prin toată încăperea şi câţiva dintre cei care deserveau aparatura renunţară la ceea ce făceau şi o priviră pe Cinnamon, cu expresii neliniştite. Lane se trezi şi el şi se apropie imediat de Cinnamon.

"O.K. ! Deci ce crezi că ar trebui făcut ?", o întrebă.

"Înainte de toate, spuneţi echipajului de pe Polly că – Cinnamon ezită o clipă, căutându-şi cuvintele ... Că *accidentatul* a supravieţuit transferului şi acum se află sub tratament. Adăugaţi o notă de autenticitate descriindu-le operaţia pe care a făcut-o pentru coastele sale rupte. Sau ceva asemănător. Eu nu sunt expertă în minciuni. Dar povestiţi-le situaţia cam în aceste limite, după care reintraţi în normal cât de repede puteţi. Daţi-le de lucru cu minuţiozitate – au rectificat ei asta, au sortat ei asta de cealaltă ? O, Doamne ! De ce trebuie să vă spun eu să-i trataţi ca atunci cu Apollo-13 ?"

Lane era cât pe-aci să sară la ea. Însă în cele din urmă îşi schimbă vizibil intenţia. Ridicând din umeri, se întoarse şi începu să dea ordinele de rigoare.

"Te putem pune în legătură cu Universitatea Chester", spuse tânărul în halat alb, care interogase rapid terminalul din apropiere. S-ar putea să mai

dureze puţin până când interconexiunea e stabilită complet, dar dacă vrei să-mi spui ce fişier cauţi ...

"Dă-mi doar tastatura, spuse Cinnamon, trântindu-se pe un scaun din apropiere. Şi încă una pentru Justin. Şi nu uita să ne deconectezi de computerul care face legătura cu laboratorul de pe orbită !"

"Bineînţeles că nu", spuse jignit tânărul şi-şi continuă lucrul, aşezându-se.

Aşteptând să apară ceva familiar sau măcar ceva analizabil pe monitorul care îi fusese repartizat, Justin se minună din nou de incredibila asemănare dintre această lume şi cea din care venise el. De fapt, renunţase să se mai gândească la ea ca fiind "lumea lui", pentru că şansa de a se întoarce acolo, chiar dacă ar fi vrut, era de ordinul unu pe infinit.

Ştia că aşa este. Nu avea nevoie de un computer care să-l ajute să verifice *asta.*

Dar asemănările erau mult mai interesante decât diferenţele ! Presupunând că ceva – spre exemplu, un act de voinţă – ar putea schimba cadrul "realităţii" şi că aceste consecinţe ale fiecărui asemenea act erau "reale" în felurile lor proprii, separate, atunci de ce era această lume atât de surprinzător de apropiată de a sa, populată cu oameni pe care îi recunoştea, vorbind în engleză, deţinând aceleaşi lucruri, comportându-se asemănător ? Existau noduri şi legături ? Existau nivele unde anumite decizii acţionau pentru a anula altele luate la nivele mai scăzute ? Dacă da, atunci cum ? Desigur, corolarul acceptării noţiunii de act de

voinţă ca un factor determinant însemna că fiecare asemenea act trebuia justificat în practică: de la *da* la *nu*, prin câteva serii de *poate*.

Se simţi năucit în timp ce realiza implicaţiile. Era când Descartes, încercând să reconcilieze imaterialul cu suportul său material, când Platon, încercând să transceadă ambele, în căutarea idealului ! Îndată ce imaginaţia sa se îndreptă în afară, spre infinitatea stelelor, a galaxiilor, simţi cum ceva se rupe înlăuntrul său, ca şi cum s-ar fi uitat la sine prin celălalt capăt al microscopului, şi toate lucrurile care făcuseră să-i crească respectul faţă de sine, şi care aparţineau materialului, deveniseră acum insignifiante.

Totuşi instinctele sale se revoltară. Încă era conştient de învelişul său fizic; avea încă ochi şi mâini şi picioare şi un creier, cu care să raţioneze, împotriva oricăror condiţii nefavorabile. Şi mai avea şi organe genitale, simbolul unui anumit fel de triumf împotriva entropiei. Şi le simţi excitate în timp ce o privea admirativ pe Cinnamon, invidiindu-i capacitatea ei de a se cupla, dar amintindu-şi că ea venea dintr-o lume mai apropiată de aceasta ciudată, şi că se familiarizase cu ea, şi ...

Şi apoi brusc deveni îngrijorat la gândul că era prins într-un declin infinit. Dacă *acest lucru* s-a schimbat, atunci rezultă că *acela* s-a schimbat, şi la fiecare subnivel – ca şi cum un demon ar fi conceput programul – au loc alte schimbări consecutive. Fiecare diferenţiere individuală este multiplicată enorm, ca într-o sală de oglinzi de *n* ori.

Până acum nu se dovedise însă atât de simplu. Şi care erau legăturile posterului cu această teorie ? Făceau maşinăriile ultralogice ...?

Gândurile sale fură întrerupte de un semnal venit în modul URGENT URGENT pe toate monitoarele care încă funcţionau. Interiorul buncărului arăta ca un brad de Crăciun, tot clipind şi clipind.

CHESTER PENTRU JUSTIN ŞI CINNAMON URGENT URGENT

"La naiba !" spuse Cinnamon încet.

EXTRATERESTRUL ÎŞI REVINE

EXTRATERESTRUL ESTE LEVO CA NOI

EXTRATERESTRUL PARE SĂ FIE UMAN CEL PUŢIN ANALIZA PE COMPUTER A EVIDENŢIAT 46 DE CROMOZOMI ŞI PÂNĂ ACUM NU S-AU DESCOPERIT DIFERENŢE PÂNĂ LA NIVELUL DISCRIMINATOR DECI TREBUIE SĂ FIE MIC MOLECULAR

"Uman ?", întrebă Lane, nevenindu-i să creadă.

Înainte ca întreg paragraful să apară pe ecran, Justin înţelese. De această dată, implicaţiile erau de-a dreptul înspăimântătoare: deci cineva ar putea lua un *străin*, ca cel care stătea întins acum pe un pat de spital, şi să-l încrucişeze cu o persoană familiară (Cinnamon ?) şi să obţină ceva de genul odraslei unui măgar şi a unui cal, deci un catâr.

Era doar o extensie logică a faptului pe care el deja îl ştia ca fiind adevărat. Dar era prea mult. Gemu şi îşi sprijini capul în mâini.

TREISPREZECE

presupune că ai visat
că te afli într-o țară necunoscută
că limba lor este de neînțeles
că scrierea lor este indescifrabilă
fără să-ți amintești că ai fost acolo
și trezindu-te descoperi că a fost spre exemplu Coreea

"Justin ! Justin, trezește-te !"

Era treaz – fusese pentru o vreme – doar că-și ținuse ochii închiși. O idee îi venise în timpul lungilor ore pe care le petrecuse dormind și îi era teamă să n-o piardă.

Acum simți că nu avea cum să o mai uite. Putea să se trezească liniștit. El se afla într-un pat de spital. Cinnamon, foarte îngrijorată la față, era aplecată deasupra lui; în spatele ei erau Chester și Herman, și dincolo de ei o asistentă și un doctor tânăr pe care nu-l recunoscu. Intenționând să-i salute, se trezi căscând, ceea ce îl făcu apoi să râdă pe înfundate. Se ridică.

"Ți s-a dat un sedativ, îi explică Cinnamon. Este o consecință a șocului la care ai fost supus."

"Am înțeles. Unde sunt ?"

"În infirmeria bazei."

"Cât timp am dormit ?"
"Mai mult de-o zi."
Asta îl nelinişti pe Justin.
"Ce se mai aude cu extraterestrul ?", întrebă el după un moment.
"S-au decis să-şi asume riscul de a-l opera cât era încă inconştient", spuse Herman, apropiindu-se de pat.
Justin fluieră.
"Şi cum a mers ?"
"Incredibil de bine. Chirurgul spune că el seamănă cu transformarea computerului într-un om. N-au îndrăznit să-i facă transfuzii cu altceva decât cu soluţie de clorură de sodiu, desigur, dar au reuşit să-i păstreze volumul fluidului din corp şi computerul rapid introdus în secreţiile lui hepatice arată că el metabolizează glucoza, la fel ca şi noi, aşa că, în cel mai rău caz, or să-l poată hrăni cu asta. Va fi slăbit când se va trezi ..."
"I-au dat vreun anestezic de tip uman ?" îl întrebă Justin.
"Ei au sperat să termine toată treaba înainte ca el să-şi revină din acel sedativ sub a cărui influenţă se afla, răspunse Herman. N-a mers chiar cum au vrut ei. Aşa că au trebuit să-i dea N_2O şi a fost O.K. Aproape la fel de bine cum ne face şi nouă."
Justin fluieră.
"Bănuiesc că acum toată lumea se întreabă cum se poate ca o creatură din altă lume să fie atât de asemănătoare cu noi ?"
"Şi cu unchiul său ! interveni Chester arţăgos. M-am trezit dintr-o dată purtătorul vostru de cuvânt

şi habar n-am ce să spun. Cred că majoritatea oamenilor deja mă suspectează că deţin cine ştie ce mari secrete."

Asta îi reaminti lui Justin atât de acut de ceea ce spusese celălalt Chester, dintr-un punct de vedere complet opus, încât simţi nevoia să-şi distragă singur atenţia. Îşi dădu la o parte pătura şi-şi lăsă picioarele jos, pe podea.

"Răspunsul, zise el, este că această creatură nu este de pe altă planetă."

Sperase, măcar pe jumătate, că afirmaţia lui va veni ca o bombă pentru ei. În realitate, Cinnamon privi spre Chester şi spre Herman, şi toţi ridicară din umeri.

"Am ajuns şi noi cam la aceeaşi concluzie, spuse Cinnamon. Cât despre a înţelege cum s-a putut întâmpla ..."

"Ai mai spus cuiva despre experienţa ta şi a mea ?", o întrerupse Justin.

"În cele din urmă a trebuit, suspină ea. Majoritatea au primit-o destul de bine. Faţă în faţă cu realitatea extraterestrului care nu este extraterestru, nu prea aveau altă alternativă. Dar au fost câţiva – generalul Lane şi amiralul Clancy – care efectiv au explodat când ne-au auzit teoria ... Bănuiesc că aceştia trebuie să trăiască într-un univers finit."

Afirmaţia provocă zâmbete tuturor.

"Ei, îndată ce o să mă puteţi duce până la cel mai apropiat computer, spuse Justin, cred că am să vă pot da răspunsul la întrebarea cum s-a putut întâmpla aşa ceva. M-ai pus pe picioare Cinnamon, şi acum am depăşit starea de şoc ..."

"Chiar ai depăşit-o ? murmură Herman. Dacă jumătate din ce aţi spus tu şi Cinnamon este adevărat, crezi că nu se va întâmpla să vă mai ia pe neaşteptate pe tot parcursul vieţilor voastre ?"

Justin nu găsi nici un răspuns imediat.

"Eu deja trebuie să mă lupt cu această schimbare completă şi radicală din viaţa mea, vorbi, în schimb, Chester. V-am spus. Jur că niciodată n-am să accept să folosesc posterul – nici chiar dacă mi-ar lua foc casa şi toate s-ar prăbuşi arzând în jurul meu, iar posterul ar fi singura mea şansă de scăpare ! N-aş putea face faţă unei lumi în care totul, fără nici un avertisment, s-ar putea dovedi a fi diferit de lumea cu care eram obişnuit."

"Iar ai început ? întrebă Cinnamon. Justin, nu-i acorda nici o atenţie ! I-am tot explicat că acesta este modul de viaţă pentru aproape noi toţi ! Este un labirint universal misterios în care fiecare dintre noi îşi alege drumul şi dacă trăieşti pe unul din primele nivele ai un anumit tip de mister, iar dacă trăieşti pe al nostru ai altul, dar important este ..."

"Important este că s-a făcut timpul să-l consult pe doctorul Williams şi dacă este O.K. să-l trimit la un duş şi apoi la un mic dejun, anunţă tânărul doctor. Dacă va trebui să vorbească la conferinţa de la ora nouă şi jumătate, are nevoie de o masă serioasă."

"Conferinţă ?", se interesă Justin, uitându-se din reflex la ceasul pe care nu-l mai avea însă la mână şi pe care îl descoperi în cele din urmă pe noptiera de lângă pat, împreună cu alte lucruri de-ale sale.

Se dovedi a fi abia ora opt a.m.

"Mai bine-zis, o trecere în revistă a tuturor informaţiilor pe care le deţinem până acum, preciză Chester. Asta va constitui un moment în programul fiecărei zile, evident, până vor muta fiinţa în altă parte. Deocamdată este încă prea slăbită."

"Bun ! Vreau să fiu de faţă ! decise Justin. Şi – doctore ! La naiba, ai perfectă dreptate ! Chiar că mor de foame !"

"În regulă. O să ne întâlnim atunci acolo, spuse Cinnamon, pregătindu-se să plece. Ezită însă o clipă. Dar cred că mai este un lucru pe care ar fi bine să-l ştii de pe acum !"

El o privi întrebător.

"Între timp am mai aflat câte ceva despre cazul Gunther. Toţi cei care au fost de faţă la sosirea lui, plus câţiva contacţi post-mortem au căpătat o formă de epidemie complet nouă. Până acum nu este mortală. Dar ei pretind că dacă cei care au folosit posterul au fost bolnavi sau subalimentaţi, s-ar putea foarte bine să apară o epidemie fatală."

"Dar eu ? Şi eu am fost acolo !", se nelinişti Justin, îngrozit.

"Cinnamon nu ne-ar fi lăsat să uităm asta, răspunse Herman, amuzat. Dar eşti în regulă. Ţi-am făcut analiza sângelui cât timp ai dormit. Erai acolo în faza latentă. Nici unul dintre ei nu era încă infectat. Se pare că boala se transmite banal: tuşind şi strănutând."

"Sau pur şi simplu respirând, îl întrerupse tânărul doctor. Acum aveţi de gând să ieşiţi singuri sau trebuie să vă dau eu afară ? Dr. Williams, ce ai prefera de la cantină ? Presupun că nu ar trebui să

fiu politicos cu tine dacă ți-ai dori un set de boli absolut noi, pe spinarea deja suprasolicitatei mele profesii."

Această remarcă îi readuse în memorie lui Justin cu forța unei furtuni gândurile sale dezorganizate care îl făcuseră să se simtă atât de rău înainte. Îi era puțin rușine că se comporta așa, însă se liniști la gândul că nu auzise de nimeni altcineva care să îndure atât de multe într-un timp atât de scurt – cu excepția extraterestrului.

Corecție: "extraterestru" ! Se constrânse să pună mental cuvântul între ghilimele. Creatura avea același număr de cromozomi ca și un om, fără a mai menționa organele lui interne, organele lui sexuale ...

Psihologia sa ? Numai timpul ar putea să spună.

Dându-se jos din pat, bărbierindu-se, făcând un duș și îmbrăcându-se mecanic, se gândi mereu la o sintagmă pe care o auzise folosită destul de des: transformarea computerului într-o ființă umană. Era aproape adevărat. Să presupunem, spre exemplu, că utilizarea posterului era echivalentă cu un punct nodal în teoria catastrofei. Asta reprezenta un lucru pe care el și Cinnamon ar fi trebuit să-l ia în considerație și să-l evalueze, dar pentru că realitatea – *reala, autentica* realitate – a universurilor alternative fusese complet neglijată de ei încă din start, nu-și bătuseră niciodată capul să investească timp pentru a studia pe computer o asemenea speculație. Dar acum totul trebuia luat în considerare. Dacă posterul mai putea fi vreodată utilizat constructiv.

Dar cine mai avea încredere în invenţia sa ? Ştiai ce ai în emiţător, dar niciodată nu puteai şti ce o să primeşti în receptor. Posterul avea să intre în topul celor mai ciudate jocuri de noroc, dispunând totuşi de un avantaj confortabil asupra celorlalte: aici era imposibil să nu câştigi, la fel de bine cum era imposibil să nu pierzi.

Ajungând în acest stadiu, gândurile sale începură să devină şi mai confuze. Pentru a scăpa de ele, îşi concentră atenţia spre a rade platoul cu plăcinte calde din osânză şi sirop de arţar. Dar chiar în timp ce îşi savura mâncarea, el realiză din nou inerentul paradox al realităţii. Ceea ce considerase mereu, şi pe bună dreptate, că ar constitui evenimentul secolului avusese loc nu cu mult timp în urmă şi acum un "extraterestru" se afla undeva, în această clădire. Şi tot aici se afla şi el, ca şi vizitatorul din cealaltă lume, ocupat cu nimic altceva decât cu grandiosul său mic-dejun. Ar trebui să existe un proverb chinezesc pe tema asta. Poate că şi există. Dacă nu, ar merita să fie inventat. Cum ar suna ?

"Dă-i unui om înfometat o perlă de mare valoare şi el te va întreba numai unde ar putea-o schimba pe mâncare."

Prin extensie, asta făcea mult prea mult pentru confort. Cu Eustace şi Inez şi colegii lor trăise câteva momente excepţionale. Îndrăznise să creadă că această lume este radical schimbată de lumea lui, în care un eveniment de o asemenea amploare era programat să aibă loc bruse ...

Aproape că scăpă furculiţa din mână.

Desigur ! Un experiment constând în teleportarea obiectelor pe şi de pe orbită se pregătea şi în lumea sa. Dacă vreodată ar efectua testul cu o ființă umană, inevitabil ceva asemănător cu ce s-a întâmplat aici ar trebui să rezulte. Iar evenimentul ar avea loc sub privirile unui Dr. Justin Williams.

Sau n-ar fi aşa ? Oare el n-ar fi putut să vină dintr-o lume mult mai liberă decât aceasta şi n-ar fi găsit el noua situaţie insuportabilă, astfel încât să fie arestat, ca un pericol adus securităţii, interogat şi în cele din urmă îndepărtat din cercetare – direct sau indirect, exact cum se întâmplase cu cei care lucrează la Proiectul Ear ?

Oare universurile se întrepătrund la fiecare decizie ? Dacă nu, ce reguli guvernează creaţia lor ? Există oare câteva unde dublura sa venită dintr-o lume mai bună să fie întâmpinată de un sistem totalitar, unde să nu fie lăsat să-şi exprime gândurile ? Erau oare universuri unde el s-ar fi putut trezi şi unde facultatea de a raţiona în mod obişnuit, chiar şi legea logicii nu erau recunoscute ?

Dacă universul era într-adevăr infinit, atunci aşa trebuia să fie ...

Aici, Justin se simţi din nou ameţit. Ăsta era subiect pentru filozofi şi fără îndoială că studierea lui le-ar fi ocupat timpul pentru câteva secole, doar dacă acesta era un univers făcut ca să fie distrus de un eveniment neprevăzut şi ilogic care ar duce şi la stingerea speciei umane. Acest tip de lume trebuie, în mod necesar, să existe undeva. Şi, de asemenea, toate tipurile. O infinitate !

Accesul de la una la alta – cu posterul sau cu echivalentul lui ... !

Tot gândindu-se asupra fenomenului, realiză că încă o dată se apropia mental de nişte subiecte pe care sperase să le evite. În acest moment, cel mai important lucru pe care trebuia să-l facă era să nu-şi piardă capul şi să discute în termeni rezonabili cu cei care nu avuseseră de îndurat realitatea de după teleportare. Realitate care presupunea tocmai acel gen de transformare a cărei cercetare era, inevitabil, greu de crezut. Situaţia trebuia tratată cu prudenţă.

Se făcuse deja aproape ora nouă. Împinse pe masă platoul pe care-i fusese adus micul dejun şi se îndreptă spre uşă.

PAISPREZECE

fosilele din argila arsă
inscripționată cu litere ebraice
manuscrisele negre ale șarlatanilor
injectate cu cerneală indiană
destul ca din adevărata cruce
să se construiască o altă arcă

Pentru câteva clipe după ce intrase, Justin încercă să recunoască sala de conferințe unde el și Cinnamon fuseseră duși la venire. Masa cu computerele sale terminale fusese înlocuită cu rânduri de scaune, pe puțin șaizeci, și trei sferturi dintre ele erau deja ocupate. De pe o platformă ridicată în grabă, Inez și Eustace se ridicară să-l întâmpine; lângă ei se aflau Herman, Levi, Chester și – Slavă Domnului ! – Cinnamon.

În primul rând, care nu promitea o viață prea ușoară, stătea generalul Lane, spre care Justin înclină doar politicos din cap. În schimb, zâmbi spre Elaine Rotblat, care se afla la trei locuri mai departe de Lane.

În rest, majoritatea celor prezenți îi era complet nefamiliară.

Justin simţi încă o dată o senzaţie de ameţeală. Dacă într-adevăr fiecare decizie întrepătrunde un nou univers, atunci, literal, nenumărate universuri erau generate de oamenii care erau martorii intrării lui în sală. Din ce în ce mai multe, cu fiecare pas pe care-l făcea, din ce în ce mai multe cu fiecare cuvânt pe care-l rostea ... Se simţea ca şi cum mintea sa era un castel din cărţi de joc în bătaia vântului.

Dar la urma-urmei poate situaţia nu era chiar atât de critică ! Negă posibilitatea cu toată puterea voinţei sale. Chiar dacă o decizie luată de un străin ar putea să submineze cea mai dragă ambiţie a ta, oare nu astfel se întâmpla încă din zorii apariţiei omenirii ? Şi renunţă la ambele gânduri: aşa cum un cuceritor aflat pe un vârf de deal poate distruge planurile umile ale miilor de locuitori ai unui sat aflat pe acesta, sau cum o boală necruţătoare l-ar putea omorî distrugând astfel toate dorinţele lui de cucerire şi, mai mult, ştergându-i şi locul pe care l-ar fi căpătat în istorie. Aşa i s-a întâmplat lui Alexandru, supranumit cel Mare.

Faptul că el îşi aminteşte că a trăit într-o lume mai rea nu este un lucru chiar atât de grav: cu Cinnamon s-a întâmplat la fel, doar că pe o scară mai mică; în cazul lui Gunther – evident, în versiunea în care s-a sinucis –, cu siguranţă că în ambele din originalele lor lumi (şi a lui Justin, şi a lui Cinnamon) acesta venise de undeva de unde era şi mai rău şi toţi i-au susţinut superficiala încredere în sine în timp ce înfrunta audienţa.

Dacă "extraterestrul" venise dintr-o lume mai bună într-una mai rea, asta urma să fie stabilit. Dar

era greu de crezut că a fi teleportat printre oameni în mod accidental ar putea fi o ameliorare.

Poate pentru fiecare din infinitele posibile universuri era un singur martor ? Poate că solipsismul era real ? Dar el se îndoia de asta. Pe de-o parte universul cu care era el cel mai mult familiarizat includea mult mai mult decât personal ar fi putut cunoaşte vreodată (un regres infinit se arătă din nou în acest moment, dar el, sever, îl abandonă !), în timp ce, pe de altă parte, acesta numai muta problema de pe nivelul aleph-doi pe nivelul aleph-unu* . Se gândi că măcar asta făcea; va trebui să folosească un computer pentru a fi sigur. El nu era Georg Contor.

Cu toate evenimentele care se întâmplau, acesta era aspectul cel mai puţin important al problemei. Pe moment, avea ceva mult mai dificil de făcut. El – cu ajutorul lui Cinnamon – trebuia să le explice tuturor celor de faţă, experţi în alte domenii decât al lui, principiul de bază al posterului, să facă o descriere credibilă a experienţelor pe care le-au trăit el şi Cinnamon, şi să încerce într-un fel să dea o explicaţie acceptabilă sau mai bine zis să găsească una pentru apariţia fiinţei extraterestre, şi asta în situaţia în care şi el cu o săptămână în urmă ar fi găsit-o de necrezut.

---

* Aleph – ansamblul *N* al numerelor întregi, extins la numerele cardinale infinite, caracterizând în matematici puterea unui ansamblu şi notat tradiţional prin litera ebraică aleph, divers indexată. *Aleph-zero* – cardinalul lui *N* însuşi, *Aleph-unu* – cel mai mic cardinal superior lui aleph-zero (nota trad.).

În ciuda bogatei introduceri făcute de Eustace Hamilton, care în această lume părea să cunoască mult mai multe despre munca lui Justin decât dublura sa din celălalt univers, Justin nu era prea încântat să vorbească.

Oricum, în mod miraculos, îi veni destul de uşor să o facă.

"Pe parcursul ultimilor opt ani, cu cooperarea dr.Wright aici de faţă şi a altor colegi la Wright & Williams Inc. şi beneficiind de fonduri de la Fundaţia Chester, am reuşit să construiesc un aparat care transferă obiecte materiale dintr-un loc în altul, aproape instantaneu. Aparatul a fost numit în mod convenţional <<poster>>. Nu este – îşi reaminti, fără să vrea, de supărarea lui Cinnamon când Lane spusese că oamenii sunt înşelaţi ! – acel transmiţător de materie familiar cu care v-au obişnuit revistele de science-fiction. Nu există o comunicare directă între locul de unde se transmite obiectul şi receptor; spaţiul dintre ele este redat congruent sub controlul atent al unor computere foarte avansate şi poziţia obiectului care este transferat devine nedefinită, ca şi cum, să zicem, s-ar mişca de la unul la altul. Anulând congruenţa când obiectul este în receptor, acesta este făcut să lase impresia că efectuează o călătorie fizică. Acest proces necesită un consum uriaş de energie, dar este foarte eficient şi cantitatea de energie cedată, cum ar fi căldura care rezultă, este aproape neglijabilă ... Bun ! Ajunşi aici, trebuie să vă familiarizez cu termenul de <<spaţiu-*ro* >>, o convenţie imaginară pe care am adoptat-o aproape ca în cazul, să zicem, al conceptului de neutrino, care

a fost adoptat pe când nu existau încă mijloace prin care să se verifice dacă într-adevăr el există. Se întâmplă să fie esențial să studiezi anumite anomalii care apar în fenomenul pe care îl observi – spre exemplu, că obiectul transferat, deşi călătoreşte cu aproape viteza luminii, nu capătă o masă infinită în timpul acestui transfer. Apropo, iertaţi-mă pentru că am folosit cuvântul "instantaneu" ceva mai devreme. Sunt sigur că aţi înţeles că ceea ce vroiam să spun era: instantaneu comparat cu limitele impuse de viteza luminii.

Invocând un spaţiu ipotetic care-l contactează pe-al nostru la fiecare punct, dar la unghiuri drepte – o imagine convenţională, cred că veţi fi de acord ! –, am descoperit că este posibil să obţinem soluţii pentru ecuaţiile principale pe care le dezvoltasem şi care erau interpretabile în forma hardware-ului. Mai mult spre uimirea noastră, aş putea să spun. Până în momentul în care am efectuat primul test reuşit, transferând câteva grame de materie pe o lungime egală cam cu diagonala acestei camere, eram încă doar pe jumătate convinşi că în timp ce logica calculelor noastre era inatacabilă un defect tehnic în lumea reală le-ar împiedica să funcţioneze."

Câteva persoane chicotiră la această remarcă. Justin începu să se relaxeze.

"Aceasta fiind o tehnologie foarte nouă şi foarte scumpă, trebuia să găsim suport material şi din alte surse în afara Fundaţiei Chester. Nu vreau să intru în detalii – şi foarte bine, reflectă Justin nemulţumit, pentru că aceste detalii s-ar putea să nu se

potrivească –, dar vă pot spune că tehnologia a fost folosită cu succes pentru transferarea unor date secrete pentru şi de la ambasadele noastre de peste hotare. Prima indicaţie că ceva nu este în regulă a venit atunci când un agent, primul care urma să fie teleportat pe o asemenea distanţă – dar, se înţelege, voluntarii trecuseră prin această experienţă mai înainte –, acest agent, precum vă spuneam, a ajuns la receptor într-o condiţie destul de ... proastă şi ... Ei bine, s-a sinucis la sosire.

Asta ne-a cam speriat, ţinând seama că nu numai voluntarii de care tocmai am amintit folosiseră posterul, ci şi dr.Wright fusese teleportată, aparent fără vreun semn de boală. Eu însumi am insistat să fiu teleportat peste aceeaşi distanţă ca agentul de la care a pornit totul, doar că în direcţie opusă şi cu scopul exact de a găsi cheia la ceea ce se întâmplă când are loc un asemenea transfer. O să-mi fie foarte greu să vă fac să mă credeţi că am ajuns într-o lume radical diferită de aceea pe care o părăsisem, dar, spre norocul meu, am să vă explic imediat. Încă nu ştiu cât de multe diferenţe sunt între această lume şi aceea de care-mi amintesc eu, dar pot să vă spun, spre exemplu, că acolo, în universul meu, T.Emory Chester este genul de politician avar, care nu acordă atenţie decât intereselor sale şi carierei sale şi în nici un caz nu este filantropul de renume mondial, care se întâlneşte aici; fondurile pentru proiectul posterului vin nu numai de la Fundaţia Chester, ci în special de la Ministerul Apărării; şi această ţară suferă cea mai mare recesiune de după anii 1930."

Semne de neîncredere şi priviri ironice se puteau vedea pe aproape jumătate din feţele celor din sală, iar pe ale altora, printre care şi pe a lui Lane, ostilitate făţişă. Dar, încăpăţânat, Justin continuă:

"Dr.Wright, după cum a reieşit, a trăit ceva asemănător, deşi mult mai puţin acut şi sunt sigur că la fel se va întâmpla dacă îi vom interoga pe cei care s-au oferit voluntari. Profesore Tesch, nu m-am interesat, dar presupun că deja ai pornit cercetările pentru a-i depista pe toţi ?"

Levi, pe jumătate ridicat de pe scaun, înălţă din umeri cu emfază. Şi adăugă:

"Nu te supăra, Justin, pot să te întrerup pentru o clipă ? Mulţumesc. Vreau numai să spun că mi s-a sugestionat să vă pun pe tine şi pe Cinnamon – Dr. Wright – sub hipnoză, pentru a stabili cât de complete sunt impresiile voastre despre celelalte lumi de care vă amintiţi."

"Vrei să spui că cineva încă mai priveşte mărturiile noastre ca pe nişte halucinaţii ? interveni Justin, complet şocat. Cu aşa-zisul extraterestru chiar aici, în bază, alături de noi ?"

"Aşa-zisul ?", întrebă cineva din fundul sălii, într-un aporteu, precis ales pentru maximă audibilitate.

Justin tresări.

"Da, aşa-zis ! Dr.Rotblat ! interveni Justin, întorcându-se spre Elaine. Înainte de a mi se face rău din cauza oboselii, mi s-a comunicat că această creatură, în afara faptului că respiră oxigen ca şi noi, are patruzeci şi şase de cromozomi. Mai mult, fiinţa

a fost operată de un specialist în chirurgie umană şi pentru operaţie s-a apelat la un anestezic care se foloseşte pe fiinţe umane ..."

"Poţi să mai adaugi, preciză Elaine prompt, şi faptul că a primit şi o masivă transfuzie de plasmă umană. N-am putut să-i dăm numai sânge – s-a dovedit a fi un non-zero primitor –, dar plasma lui este identică cu a noastră până la nivelul molecular."

Gândindu-se, prematur, că, în sfârşit, îşi impusese punctul de vedere, Justin întoarse o faţă zâmbitoare spre auditoriul său. Dar în toată sala se auzeau vociferări, oamenii se certau, gesticulau.

"Ce este toată prostia asta despre extraterestru ? Noi de-abia am ajuns aici ! Aţi înnebunit cu toţii ? V-aţi ţicnit ? Nimeni nu ne-a pomenit nimic despre vreun extraterestru !"

Continuarea conferinţei părea să le scape de sub control. Eustace se ridică în picioare şi pe buzele sale se putu citi un apel la linişte şi ordine, dar Inez îi făcu semn, atingându-i braţul, şi se ridică ea însăşi în picioare.

"Linişte ! *Linişte* ! Noi cei de aici vrem să ştim ce vi s-a spus atunci de aţi fost convinşi să bateţi atâta drum şi să veniţi până aici !"

Urmă o pauză scurtă. Apoi, unul dintre noii veniţi se decise să răspundă:

"Ei bine, cum că ar fi o urgenţă şi că prezenţa mea aici ar fi absolut necesară."

"La fel şi în cazul meu", strigă cineva, apoi altcineva şi, tot aşa, ca un ecou continuu.

"Deci nu vi s-a comunicat că prima încercare de-a teleporta înapoi, de pe orbită, o ființă umană. Ed.Landini, a dat greș și ceva complet diferit și cu același tip de fracturi ca și el a ajuns aici ?"

Lane era deja în picioare, vociferând, dar cuvintele lui se pierdeau în strigătele generale, până când se îndreptă spre tribună și luă unul dintre microfoanele din fața lui Chester.

"Liniște ! strigă el. Încetul cu încetul, auditoriul se liniști. Lane continuă: Trebuie să vă previn, în primul rând, că nu aveți voie să împărtășiți nimănui ceea ce ați auzit în această încăpere ! Existența proiectului posterului este strict secretă, așa că lăsați în pace aplicațiile lui spațiale ..."

Chester se ridică, ocoli masa și aproape smulse microfonul din mâna lui Lane, apoi întrebă pe un ton meditativ:

"Și de la oameni ca acesta așteptați voi ajutor într-o astfel de problemă ?"

Accentuă pronumele atât cât trebuia.

Urmă un râset tare, ușor forțat; venea din partea lui Inez. Fu preluat de râsetele tuturor din sală. În câteva secunde atmosfera era alterată. Având din nou o bună dispoziție, oamenii își reluară locurile. Întunecat la față, Lane se întoarse pe călcâie și părăsi sala.

"Să vedeți ce-o să iasă de aici, murmură Chester. Dar, mă rog, mingea este din nou în terenul tău, Justin. Ce explicație găsești pentru lucrurile ciudate care s-au întâmplat de când ai început să folosești posterul ?"

"Păi ..., ştergându-şi sprâncenele, Justin continuă: Deci, eu suspectez spaţiul *ro* că ar avea o realitate obiectivă. Accept că congruenţa spaţiului dintre două postere nu poate fi precisă. Se extinde asupra unui număr infinit de alte spaţii: bănuiesc că în jur de aleph-trei asemenea spaţii şi probabil că aceasta poate fi ceea ce numără aleph-patru. Celor nefamiliarizaţi cu infinitele Cantoriene, le recomand să le studieze. În cazul obiectelor neînsufleţite, ele nu contează. Probabil contează foarte puţin în cazul animalelor mici. Dar au o influenţă uriaşă când este vorba de fiinţe umane. Conştiinţa se pare că este unul din factorii fundamentali.

Acum putem să postulăm că există o relaţie directă între distanţa din spaţiul nostru peste care o fiinţă umană este teleportată şi diferenţa dintre ceea ce am trimis şi ceea ce am primit. Cu cât este mai mare distanţa, cu atât mai schimbată este versiunea care ajunge la receptor. Ca dovadă, avem un biped care are sângele roşu, respiră oxigen şi poartă un costum spaţial. Este ca şi cum computerele care efectuează transferul devin din ce în ce mai <<interesate>> să aleagă ceva asemănător obiectului pe care ar trebui să-l teleporteze. Poate că asta are vreo legătură cu principiul standard de incertitudine. Până acum, n-am reuşit să-mi găsesc timp pentru a verifica."

"Dar aşa trebuie să fie, murmură Cinnamon în spatele său. Se potriveşte al naibii de bine !"

Acum auditoriul le arăta încă o dată că nu poate să le acorde încrederea sa. Conversaţii purtate

în şoaptă se auzeau în toată sala. După un moment, un bărbat înalt, care stătea undeva, în spatele sălii, se ridică în picioare. Punând în cuvântul său ceea ce toată lumea gândea, el zise:

"Vă referiţi la existenţa unor realităţi multiple, nu ?"

"Cred că da", admise Justin.

"Atunci eu, cel puţin, vreau să-l văd pe acest extraterestru, fie el aşa-zis sau nu !"

Urmă un ropot de aplauze. Altcineva interveni:

"Şi dacă este adevărat că teleportarea cu aparatul vostru schimbă oamenii într-atât încât nu-i mai poţi recunoaşte, atunci mai bine aţi opri teleportarea lor. Chiar acum şi pentru totdeauna !"

"Cine este tipul acesta ?", îl întrebă în şoaptă Justin pe Chester şi i se răspunse cu o ridicare din umeri, expresie a propriei sale necunoaşteri.

"Nu ştiu, dar mai bine ai găsi o metodă să-l faci să tacă înainte de a se forma o mişcare de protest împotriva posterului !"

Pregătindu-şi cuvintele pentru a vorbi, oricum, Justin nu mai reuşi să ia cuvântul. Elaine avea cu ea un telefon special pentru chemarea doctorilor, care sună puternic şi ea şi-l puse imediat la ureche. După câteva secunde confirmă:

"Am să vin imediat acolo !"

Apoi, ridicându-se în picioare, se adresă tuturor celor din sală:

"Numai Dumnezeu ştie ce înseamnă asta, dar tocmai am primit un telefon de la spital. Bipedul nostru, care are sângele roşu şi poartă un

costum spaţial, după cum vi l-a descris cu foarte multă acurateţe Justin, s-a trezit acum câteva minute. Şi a vorbit cu asistenta de serviciu. În engleză."

Urmă o tăcere lungă. Ţinând seama că nimeni nu părea pregătit să pună întrebarea decisivă, Justin întrebă în cele din urmă:

"Şi ce a spus ?"

Elaine îşi linse buzele:

"Ceva în genul: <<N-am mai văzut fiinţe ca voi până acum. Bănuiesc că şi pentru voi este prima dată, nu>> ?"

CINCISPREZECE

imaginea unei alegeri
oricare drum altă oră
prin friguroasa noapte de iarnă
ca să ajungi la podul folosit de obicei
o iei pe scurtătură pentru a te apropia de casă
şi în mijlocul râului auzi trosc ... trosc ...

Cu toate măsurile de securitate cerute de Lane şi Clancy – cu toate precauţiile impuse de personalul medical – *nimic* nu-i mai putea opri pe oamenii de ştiinţă adunaţi în sala de conferinţe să-şi croiască drum spre reanimare. Herman le strigă că ar putea exista pericolul unei contagieri, Levi încercă să blocheze ieşirea din sala de conferinţe, dar marea de oameni îi înghiţi. Justin şi Cinnamon schimbară priviri disperate. Nu se mai putea face nimic decât să se alăture celorlalţi.

Justin, cel puţin, se simţea uşurat. Din acest moment în cuvântul său începu să simtă nevoia unei dovezi concrete, pe care să o vadă cu propriii săi ochi şi să o audă cu propriile sale urechi şi care să-i susţină aparent fragila teorie pe care o expusese cu puţin timp în urmă.

În definitiv, şi izbucnirea unui nou tip de gripă putea fi întâmplătoare ...

Odată ajunşi în familiarele şi autoritarele împrejurimi ale spitalului, deodată, mulţimea se mai linişti. Doctori alarmaţi, chirurgii şi asistentele care se grăbiseră să ajungă în holul principal gata să se confrunte cu o gloată de linşori, întâlniră numai o cerere imperativă de a fi lăsaţi să-l vadă pe extraterestru.

"O, dar bineînţeles că-l puteţi vedea ! exclamă medicul-şef. Doi câte doi şi numai pentru un minut, de după geam ! Trebuie să-l ţinem în condiţii sterile până când vom cultiva microorganismele pe care le-a adus cu el. Dar ..."

Ezită, examinând cu ochii mulţimea.

"Dar exact înainte de a-l părăsi şi a veni aici, el a spus că dacă acesta e un scenariu tipic, inventatorii posterului trebuie să fie aici. Şi dacă este aşa, atunci el vrea să vorbească cu ei. Sunt aici ?"

Scenariu tipic ?

Era ceva obscur terifiant în această frază. Justin prinse mâna lui Cinnamon şi-şi făcu loc în faţă, atât pentru a-şi linişti îngrijorarea care îi încolţise în minte, cât şi pentru că ardea de nerăbdare să vadă extraterestrul în carne şi oase.

Sau să vorbească cu el.

Înainte ca cei doi să fi reuşit să ajungă în faţă, Lane şi Clancy tocmai încheiaseră o discuţie purtată în şoaptă. Cel dintâi vorbi cu voce tare:

"Trebuie să fie o înşelătorie ! Nu poate fi nimic altceva !"

Toate privirile se întoarseră spre el.

"Ideea că această creatură ar fi o ființă extraterestră, atâta timp cât vorbește în engleză !", tună Lane, în timp ce Clancy îl aprobă dând din cap cu convingere.

"Dar vă asigur, generale ...", începu medicul-șef.

"Este absurd ! La naiba, nu știu ce fel de joc e acesta, dar eu n-am de gând să mă prind în el ! Am să mă duc direct la președinte. Vreau deplină autoritate ca să pun acest loc sub incidența legii marțiale, așa încât să putem afla ce porcărie se petrece aici."

"Am auzit eu bine ?", veni o întrebare din celălalt capăt al holului principal.

Chester își croi drum în față; avea ochii larg deschiși și oarecum injectați de neodihnă.

"Da, *domnule* !"

Ajungând în fața lui Lane, Chester îl măsură din cap până-n picioare câteva clipe, apoi ridică din umeri.

"Încearcă, dacă ții neapărat ! Dar nu pot să cred că vei ajunge mai sus decât mine. Președintele este în vacanță în Honolulu, știi doar."

Era limpede, Lane uitase. Încrederea îi dispăru de pe față.

"Dar l-am găsit pe ministrul afacerilor externe, continuă Chester. El este mai puțin sceptic. M-a numit ministru plenipotențiar *pro-tem.* și purtător de cuvânt ca să tratez cu prietenul nostru extraterestru. Până diseară el speră să mă înlocuiască cu un diplomat de carieră, un filozof și unul dintre oamenii care au autorizat Proiectul Ear. Mulțumit ?"

Respirând greu, generalul murmură printre dinţi ceva care ar fi putut fi "civili nenorociţi !"

Chester îi ignoră reacţia. Zâmbind mai degrabă timid, îşi făcu drum până în apropierea lui Justin şi Cinnamon, care amândoi îl bătură pe umăr.

"Cât timp mă mai pot bucura de postul neaşteptat pe care l-am obţinut, spuse el tare şi răspicat, vreau să profit de el. Doctore, ar putea face faţă extraterestrul unui interviu ?"

"Păi, cred că dacă aveţi mască şi purtaţi un halat ..."

Era evident că extraterestrului îi venea greu să respire; pieptul său era bandajat pentru a-i proteja coastele rupte, dar de câteva ori tresări de durere şi ochii lui curioşi îl priviră într-un mod efectiv uman.

Uitându-se la vizitatorii care intraseră acum în salon, îmbrăcaţi toţi la fel, el spuse:

"Care dintre voi sunt inventatorii şi cine este purtătorul de cuvânt oficial ?"

Vocea sa avea ceva specific: un fel de asprime, ca un fel de lătrat – dacă era o urmare a fracturilor sale sau nu, aceasta era imposibil de ghicit. Dar în afară de asta vorbirea sa era perfect neglijabilă.

Cum se putea aşa ceva ? *Cum* ?

Ridicându-se la înălţimea situaţiei, Chester se prezentă şi îi prezentă solemn şi pe însoţitorii săi şi încheie întrebând:

"Şi cam care este numele dumneavoastră – domnule ?"

"Ei ... Extraterestrul clipi din ochi. Ed Landini, desigur ! Sau dr.Eduardo Landini dacă vreţi să vă formalizaţi. Cum v-aţi fi aşteptat să mă cheme ?"

Urmă un moment de tăcere deplină. Doctorul şi asistenta care se aflau şi ei în salon schimbară nişte priviri aproape îngrozite.

Apoi extraterestrul suspină într-un mod complet uman:

"O, Doamne ! O, *Doamne* ! Niciodată nu m-am aşteptat să ajung atât de departe de ţinta principală într-un transfer atât de scurt. În schimb, chiar m-am aşteptat să ajung printre oameni mai asemănători cu propriul meu popor. Desigur, nu asta contează, orice s-ar întâmpla cu mine."

Justin, strângându-şi pumnii, se mai apropie cu jumătate de pas. Se hazardă să-i pună creaturii o întrebare îndrăzneaţă:

"Spui asta – poate fi asta –, pentru că ai învăţat să accepţi, că, obiectiv, există mai multe versiuni ale tale ?"

"Da, desigur. Am ştiut încă de când am fost destul de mare ca să pot citi că eu exist în cel puţin aleph-zero versiuni şi că ar putea foarte bine să fie mai multe decât acelea care au ceva în comun cu mine. Voi n-aţi atins încă acest stadiu de cunoaştere ?"

Ascultătorii săi negară din cap toţi ca unul.

"*Am intrat* în bucluc, apoi ... Hai să facem ce-i mai bun din el."

Tresări de durere în timp ce, din reflex, încercase să-şi găsească o poziţie mai comodă, descoperind

însă că era împiedicat să facă asta de bandajul care îi acoperea coastele vătămate.

"Dacă nu mi-aţi dat nimic care să-mi înlăture mâncărimile, adăugă el, vă rog să o faceţi ! Ne potrivim din punct de vedere chimic până la aproape douăzeci de zecimale. Trebuie să fie aşa, altfel posterul vostru nu m-ar fi adus niciodată aici pe mine, nu ? Presupun că aveţi ceva împotriva mâncărimii. Se spune că uneori cele mai ciudate lucruri ajung să fie studiate în medicină."

Nervoasă, asistenta aduse loţiunea potrivită şi o lăsă să curgă încet şi să pătrundă în bandaj. Privind, Justin simţi o mâncărime pe toată suprafaţa pielii, ca un curent electric. Până acum, tot ceea ce îl auzise spunând pe extraterestru – nu, să corectăm: de fapt pe dr.Landini ! – era uimitor de apropiat cu ceea ce el s-ar fi aşteptat să-i spună prietenul său din lumea sa anterioară, dacă el ar fi fost cel întins în acest pat. Idei şi dovezi chinuitoare scânteiau pe suprafaţa minţii sale ca licuricii rapizi, dar refuzau să se aşeze şi să facă un tipar pe care el să-l poată analiza.

Se va rezolva însă şi asta. Eventual se va rezolva. Pe moment se mulţumea să-l lase pe extraterestru să-l călăuzească. Era clar că el înţelesese ce se întâmplase mai mult decât oricine altcineva dintre cei prezenţi. Adică, decât oricine altcineva în această versiune a Pământului.

"Ce-ar fi totuşi să le oferiţi vizitatorilor mei nişte scaune ? continuă Landini. Toată povestea asta se înregistrează, nu ? Da ? Şi, de asemenea, presupun

că cineva şi-a amintit să programeze unul din computerele voastre slabe, neperformante, pentru că standardele voastre medicale sunt cu cinci sau zece ani în urma celor cu care sunt eu obişnuit şi dacă şi restul ştiinţei voastre este în acelaşi stadiu – ceea ce nu este obligatoriu ! –, atunci o să aveţi nevoie de toate tipurile de sprijin, şi metaforice şi analogice."

Din momentul în care i se aduse un scaun, Cinnamon îl ridică într-o mână, îl balansă în jur, şi îl aşeză aproape de marginea patului. Luă apoi mâna extraterestrului între mâinile ei şi se aplecă serioasă spre el.

"Chiar dacă există aleph-zero versiuni ale tale, tu ştii, nu trebuie să-ţi pierzi firea. Versiunea noastră a lui Ed Landini trece probabil acum prin ceva mult mai rău, în cazul că s-a trezit în universul tău, dar chiar şi aşa ..."

Vocea aspră o întrerupse.

"Eşti amabilă şi îţi sunt recunoscător. Deşi, desigur, realizezi că şansele lui de a ajunge în lumea din care am venit eu sunt valoarea inversă a lui aleph-unu. Mă mai *urmăreşte* computerul vostru ? În mod sigur avem nevoie de el. Eu sunt doar un simplu meşter bun la toate, însă genul de persoană care a muncit pe câmpurile petroliere sau la căile ferate în America de Sud. Nu am nici măcar jumătate din informaţiile pe care ştiu că aţi vrea să le obţineţi. Totuşi promit să fac tot posibilul ca să vă ajut. Doar lăsaţi-mă să încerc să-mi dau seama ce scenariu este acesta."

"Bine, dar eu am crezut că ştiai, exclamă Chester. Ai întrebat cine dintre noi sunt inventatorii, cine este purtătorul de cuvânt ..."

"O, Doamne ! suspină creatura. (Încă o dată Justin se strădui să revină asupra propoziţiei, reuşind: Landini suspină.) Cred că niciodată n-am înţeles în curajul meu de dinainte ce diferenţă operează invenţia posterelor în concepţia ta despre lume. Priviţi, prieteni, *clasa* scenariului este destul de simplă pentru a fi identificată. Aţi fost primii cronometraţi, şi vorbiţi limba engleză, şi eu sunt aici şi toate astea se adună la o schemă, foarte asemănătoare cu ce s-a întâmplat în lumea mea cu o generaţie în urmă. Descoperirea efectului posterului este destul de grea, ştiţi doar ... Dar ce vă tot spun ? Voi chiar nu ştiţi sau trebuie să vă explic totul aşa ?"

Îşi linse buzele cu o limbă care părea destul de umană, deşi era ceva mai lungă şi subţire. Acum lui Justin îi venea greu să-şi amintească că din punct de vedere fizic aceasta era o faţă non-humanoidă; vocea era atât de convingătoare.

"Dar dincolo de asta – ei bine, am auzit de aproape cincizeci sau o sută de evoluţii diferite pornite de la acest gen de aranjament, şi desigur am ştiut în mintea mea că sunt un infinit de infinituri ale lor ... Gata, acum voi începeţi. Puneţi-mi întrebările cele mai arzătoare şi asta va limita considerabil lucrurile."

Prompt, Chester întrebă:

"Cum este posibil că, deşi din punct de vedere fizic eşti diferit de noi, totuşi vorbeşti engleza şi

răspunzi la un nume cu care noi suntem – ăă ! – familiarizați ?"

"O, Doamne, se lamentă Landini pe un ton lugubru, voi chiar nu v-ați prins, nu-i așa ? Eu sunt aici *pentru că* vorbesc engleza, *pentru că* mă numesc Landini, *pentru că* lucram pe un satelit și am fost lovit de o traversă și singura șansă de a mi se salva viața a fost aceea de a mă teleporta înapoi la suprafață."

"Vrei să spui că a fost un fel de opțiune, de alegere între a fi lăsat să mori sau a fi aruncat afară din propriul tău univers ?" îi sugeră Cinnamon.

"Doamnă, te apropii mult mai mult acum. Mult mai mult. Eu nu am mai fost niciodată teleportat până acum, pentru că nu am temperamentul pentru asta – vreau să zic, eu nu sunt un pelerin sau un magician, ci doar un bun profesionist, cu o diplomă de inginer care să mă facă să par mai mare decât sunt –, dar din cauza durerii și a sângelui pe care-l pierdeam și datorită încurcăturii din pântece ... Da, ați ghicit: aș fi ales orice șansă din Univers pentru a putea trăi în continuare. Îmi amintesc că, în timp ce mă puneau în poster, mă întrebam cum va arăta bătrâna mea doamnă când o voi întâlni din nou. Sper – și zise asta cu un zâmbet amar – că tizul meu de aici este celibatar, pentru că astfel cred că ar fi un șoc pentru cineva de forma voastră, nu ?"

"Este orfan și necăsătorit !", exclamă Justin cu promptitudine, gândindu-se la acel Landini pe care-l știa el și care lucrase la Proiectul Ear.

Imediat însă după ce-i scăpă precizarea, se simţi cuprins de teama de a fi contrazis, pentru că *acel* Landini nu aparţinea *acestui* univers.

Şi, într-adevăr, fu imediat contrazis, dar nu în totalitate. Chester vorbi încruntându-se:

"Se pomenea ceva în ştirile de ieri despre o femeie cu care era prieten, dar nu ştiu dacă e trecută şi-n hârtii ca ruda cea mai apropiată ... Totuşi, cred că i se poate spune că a murit dacă nu găsim altă soluţie."

"Texte ! suspină creatura. Genul obişnuit de minciuni şi distorsiuni cu care am fost prevenit că cei în situaţia mea trebuie să se obişnuiască."

"Dar nu văd cum poţi să vorbeşti engleza când tu eşti ...!"

Doctorul înaintase cu un pas, intenţionând să facă ceea ce pentru el era lucrul cel mai important, dar renunţă imediat ca şi cum se temea că ceea ce avea în gând să spună s-ar putea să sune ofensator.

"... Când evident descind dintr-o altă ramură a primatelor ? continuă Landini şi, primind drept răspuns o confirmare cu capul, ridică din umeri. În ceea ce mă priveşte, şi ăsta este un standard. Aveţi aici creaturi care să arate ca şi cum ar fi putut fi strămoşii mei ?"

Simţindu-şi gura uscată, Justin replică:

"Probabil îi numim paviani."

"Mda. Aşa numim noi creaturile care seamănă mai mult cu voi decât cu mine. Aici ele n-au cum să existe pentru că existaţi voi."

"Dar cum *poţi* tu să vorbeşti engleza ?" insistă doctorul.

"Şi cum pot să vin dintr-o lume unde sunt ţări numite America şi Rusia şi China şi Egipt ? Pentru că de fapt aşa este ... Tu ştii, nu-i aşa, doctore Williams ?"

Justin negă dând din cap. Gâtlejul său era prea încordat pentru a putea articula vreun cuvânt.

"Ei bine, toate acestea se întâmplă pentru că ele există şi, chiar dacă voi nu le puteţi percepe, de această dată maşinile voastre o *pot* face."

ŞAISPREZECE

printre lanţurile de dealuri
un drum drept rapid
binevenit pentru maşină şi şofer
în ultima clipă
neîntâlnind nici o rezistenţă
lasă frâna jos

Până acum convinşi în silă că trebuiau într-adevăr să interpreteze afişajele de pe monitoare aparţinând ciudatului lor pacient ca şi cum acesta ar fi fost o fiinţă umană obişnuită, personalul medical puse capăt în acel punct discuţiei pe motiv că Landini era prea slăbit ca să continue. La fel cum fusese nevoit să se lupte cu interogatoriul, el trebui acum să se obişnuiască cu un torent constant de feţe curioase care îl cercetau atente printr-un geam de observaţie situat în partea opusă a salonului şi care îl priveau ca pe un specimen într-o grădină zoologică.

Oricât de calm şi de stăpân pe sine părea el, cu siguranţă că resimţea situaţia grea în care se afla ca fiind intolerabilă. Cinnamon îşi dădu seama de acest lucru şi şopti spre una dintre asistente în timp ce ea şi Justin ajunseseră în dreptul uşii:

"Aveţi grijă să primească ceva împotriva şocului, da ? Eu am văzut ce i s-a întâmplat prietenului meu aici de faţă, şi ... şi cazul lui Landini este mult, mult mai grav."

Justin îi strânse mâna cu afecţiune şi ea îi oferi un zâmbet trist.

Dacă venirea extraterestrului fusese ca un proiectil care, lovind un balon de săpun, explodează cu o maiestuoasă prudenţă, săptămâna următoare se transformă într-o serie de asemenea repetări, pe o scară chiar mai mare, culminând într-o ploaie măruntă de scepticism difuz.

Cam astfel de imagini fuseseră în mintea lui Justin pe parcursul acestei săptămâni. Teoria catastrofei – patru, şi cinci, şi chiar şase echivalente dimensionale ale universului convenţional, curbate astfel încât să fie nemărginite, dar nu infinite – deasupra tuturor infinitelor Cantoriene, numerele capabile să socotească mai multe evenimente sau obiecte decât existau în universul cunoscut, care de această dată părea ajuns la limita conversiei într-o unealtă folositoare, aşa cum fuseseră şi ecuaţiile lui Clerk Maxwell, când electricitatea încetă să mai fie un miracol de laborator şi deveni un lucru obişnuit ...

Izolaţi aici în Texas, pe jumătate încă temători că ar putea fi îndepărtaţi, el şi Cinnamon se luptară, alături de prietenii lor, cu îngerul scepticismului. Miraculos, deşi practic era imposibil să ascunzi absenţa atâtor oameni distinşi de la posturile lor obişnuite, adevărul despre ceea ce se întâmplase fusese ţinut departe de mass-media şi deci şi de alte

guverne străine; oricum, fiecare zi văzu o nouă ceată de experţi descinzând în această bază izolată şi fiecare grup în parte ceru să petreacă un anumit timp cu Landini şi avură şansa de a se convinge singuri că acesta nu era ceea ce – împotriva tuturor dovezilor ! – generalul Lane şi amiralul Clancy încă susţineau: o escrocherie ... Dar din ce în ce mai puţină atenţie li se acordă acestora o dată cu trecerea timpului.

Deşi nu li se mai permitea să-l vadă pe Landini, exceptând doar momentele când el insista să se trimită după ei – şi asta se întâmplase doar de două ori în timpul săptămânii –, Justin şi Cinnamon păstrară legătura cu segmentele de informaţii care se adăugau la cele pe care deja le aveau, mulţumită întâlnirilor zilnice, care mai întâi recapitulau pe computer, într-un scurt rezumat, ceea ce spusese Landini şi care apoi degenerau în zeci de argumentări personale. Cea mai mare problemă veni de la o mână de creştini care fuseseră invitaţi să se alăture echipei; ei se dovediră a fi fundamentalişti şi, Landini, în viziunea lor, nu putea fi decât o unealtă a lui Satan. Când el mai recunoscu şi că era nepracticant catolic, lucrurile se agravară ...

Cu toate acestea, aici era centrul ciclonului. Repercusiuni se emiteau pe scară naţională şi internaţională, şi toate operaţiunile poster fuseseră interzise şi spionii străini, care întotdeauna ascultau semnalele trimise de pe Polly, adunau laolaltă fapte incredibile după fapte incredibile şi foarte curând aveau să ajungă la o concluzie inevitabilă, dar mai era încă timp pentru a dezbate şi a chibzui, şi

Cinnamon, şi Justin, şi Chester, şi Levi, şi, mulţumită cunoştinţelor lor anterioare, Inez şi Eustace profitară de toate şansele pe care le aveau ca să stea liniştiţi cu un computer performant în faţă şi să-şi bată capul cu muntele de contradicţii existente în tot ceea ce Landini extraterestrul spusese ... de fapt, în tot ceea ce el *era.*

Dintre cei trei oameni pe care preşedintele îi desemnase ca reprezentanţi ai săi, diplomatul îl deranjă cel mai mult pe Justin. Acesta nu era nimeni altul decât ambasadorul care îi făcuse o mulţime de complimente chiar înainte de călătoria sa cu posterul. Dar în această lume cariera sa urmase un curs diferit şi ei nu se întâlniseră niciodată.

Membrul comitetului care autorizase Proiectul Ear se dovedi a fi Geary Fowler, pe care ei deja îl întâlniseră – şi care, dincolo de faţada sa austeră, ascundea un mare interes pentru posibilitatea contactării unei inteligenţe extraterestre. Dar el vroia neapărat să fie *extraterestru.*

O dată ce descoperi că acesta vorbea engleza ca fiind limba sa maternă şi că nu era o escrocherie, îşi pierdu interesul; într-o zi chiar, pur şi simplu, ieşi din scenă şi nu mai reapăru niciodată.

Ţinând seama de faptul că diplomatul părea incapabil să facă efortul mental necesar pentru acceptarea extratereştilor şi era mult mai preocupat de folosirea posterelor pentru spionaj, acesta dădu celei de-a treia persoane dintre noii-veniţi o deplină autoritate. Din fericire, ea se dovedi a fi un catalizator.

Edna Blaughram, profesor de filozofie, le era cunoscută tuturor după nume; era o femeie de aproape şaizeci de ani, cu un chip lipsit de expresie, părul cărunt şi ochelari cu dioptrii mari, pe care Levi o întâlnise la mai multe conferinţe despre relaţia dintre percepţie şi realitate şi care publicase câteva cărţi cu suficiente argumentări pentru a i se oferi o emisiune la TV, oprită când o Autoritate indicase acest lucru.

Se dovedi a fi genul de om care-şi ascunde timiditatea fundamentală sub o acerbă spontaneitate, dar efortul pe care-l presupunea acest lucru era trădat de o voce tremurătoare. După întrebările iniţiale de rutină puse lui Landini şi după ce revăzu înregistrările cu interviurile luate acestuia înainte de sosirea ei, Edna acceptă recunoscătoare oferta lui Levi – întâlnirile lor anterioare îl înzestraseră pe acesta cu statutul de "vechi prieten" – de a se strecura afară şi de a-i întâlni pe inventatorii posterului. Având un uşor avans asupra ultimilor veniţi, Justin şi Cinnamon îşi creaseră până acum pentru ei un fel de confort aproape ca acasă în cazarma-bloc care trebuise să fie dată în folosinţă pentru această explozie de personal. Mulţi o duceau destul de rău: stăteau în corturi puse direct pe nisip, îngheţând toată noaptea ...

Şi ei începură imediat să discute împreună, cu chibzuinţă.

"Deci aţi învăţat atât de mult de la extraterestru ! De ce nu mai mult ?"

"Pentru că el este doar un inginer, nu un filozof speculativ", replică Cinnamon.

"Atunci de ce nu stabiliţi câteva schiţe de ipoteze să vedeţi dacă el le recunoaşte şi dacă se pot completa cu restul detaliilor ?"

"Lăsând la o parte orice alte explicaţii, oftă Justin, aceste detalii nu se potrivesc universului nostru."

Edna pufni:

"Aici n-ai dreptate ! În mod sigur esenţa fiinţei lui nu a selectat minciuni în concepţia sa despre lume pe care creierul său să le fi păstrat în timpul transferului ?"

Urmă o tăcere absolută în camera mică şi aglomerată pe care Justin şi Cinnamon o împărţeau, întreruptă doar de zgomotul unui alt avion care ateriza şi de clinchetul cuburilor de gheaţă din paharul în care Herman îşi pregătea un *Cuba libre*. Chiar şi acesta se opri însă când cuvintele se auziră din nou.

"Ai putea să mai repeţi, de data asta ceva mai rar ?" îi ceru Justin.

"Eu am găsit că era evident. Edna se aplecă înainte, ridicând pe rând degetele lungi şi osoase pentru a număra remarcile pe care le făcea sau poate numai pentru a le ţine socoteala. Mi-aţi spus că în mod necesar există o şansă enormă ca orice poster pe care îl folosim noi în lumea noastră obişnuită să fie pentru unul din altă lume o pereche mai bună decât este pentru cel destinat. În treecere, nu pot să nu vă mărturisesc că aş fi dorit să fiu consultată când aţi proiectat chestia asta blestemată."

"Nu noi am proiectat-o", zise Justin după o scurtă ezitare.

Cinnamon se încordă, fiind pe punctul de a ridica o obiecţie; brusc înţelese însă punctul lui de vedere şi încuviinţă posomorâtă din cap:

"Ce ? Oh ! Vrei să spui asta pentru că e o problemă străvezie rău ?"

"Mult mai rău, preciză Justin. Mult, *mult* mai rău. Dar creierul uman în mod cert nu poate coopera. Este treaba computerelor. *Noul* nostru – *noul* nostru *prieten* Landini o ia drept bună, zice el."

"Chiar şi aşa, câte dintre implicaţii ... Lasă, nu mai contează ! Ceea ce contează este că numai atunci când un obiect lipsit de viaţă este în câmpul posterului transferul are loc fără ca nimeni să observe vreo discrepanţă. Am dreptate ?"

Toţi o aprobară dând din cap.

"Când o fiinţă vie este în câmp, discrepanţa bate la ochi de departe, corect ?"

"Nu chiar de departe, dar ... Cinnamon îşi muşcă buza. Da, trebuie să recunosc că aşa este."

"Şi i-am urmărit pe cei patru voluntari iniţiali acum, interveni Levi în discuţie. Avem de explicat două căsnicii distruse şi cum se face că alte două persoane au început să se drogheze, când, de la început, ei au fost selecţionaţi cu atenţie tocmai pentru maxima stabilitate socială. Eu cred că este vorba despre senzaţia de vagă dezorientare care rezultă când treci într-o lume diferită. El se înfioră: Sunt alarmat să observ că primeşti totul atât de liniştită, Edna."

"Eu n-am fost teleportată, veni răspunsul ei caustic. Şi n-am trăit într-un univers stabil de când eram copil ! Unde rămăsesem ...? A, da. Un transfer într-o zonă particulară a spaţiului apropiat, pe suprafaţa acestei planete, unde este necesară o mulţime de oameni se produce cu o discrepanţă minoră. Primul transfer de pe orbită ne aduce însă *nu* un om tulburat, ci un extraterestru vorbind engleza, cu un metabolism uman şi cu un nume uman."

Ridicându-şi braţele în sus, deconcertată, ea se uită – sau mai bine zis se holbă – la ascultătorii ei.

"Ei bine, ce vă spune asta ?"

"Jumătate de duzină de lucruri ! zise Justin imediat. Mi-e teamă însă că nu văd nici o cale pentru a opta pentru unul sau altul dintre ele."

"Cum ar fi ...?"

"Ei bine, că este o relaţie cam indirectă, dar consistentă între distanţa acoperită şi tipul de – of ! – persoană livrată."

"Dar tipul în ce sens ?"

"După dovezile prezente, vorbitori de limbă engleză, cu patruzeci şi şase de cromozomi, şi ..."

"Dar cum poate vorbi un extraterestru limba engleză ?", izbucni Herman.

"El nu este un extraterestru ! ripostă Edna. Şi Justin ştie asta, nu-i aşa ?"

Justin aprobă din cap, cu mâhnire:

"Acesta a fost primul adevăr pe care l-am înţeles. Şi ... Se încordă, vizibil agitat: Şi acum cred că înţeleg ce vrei *tu* să spui când zici <<nu este un extraterestru>> ! Doamne ! În câte dimensiuni trebuie să gândim, astfel încât totul să aibă sens ?"

"În aproape şapte, veni părerea calmă a Ednei. Gândeşte-te întâi pe acest nivel: sunt creaturi vorbind engleza şi a căror istorie se potriveşte cu a noastră, în ciuda – se încruntă spre Herman, care se pregătea să obiecteze – improbabilităţii ca nişte creaturi cu formaţiuni palatale diferite, cu alte feţe, structuri ale craniului, proporţii ale scheletului să aibă un Julius Caesar şi un Attila ungurul în trecutul lor."

"Ai stabilit ...?", începu Cinnamon.

"Nu, bineînţeles că nu, o întrerupse Edna. Dar pur şi simplu nu mi-e greu deloc să iau de bună că această versiune a lui Landini trebuia să aibă toate acestea în istoria sa, pentru că ..."

"Pentru că altfel engleza nu s-ar fi putut niciodată ivi ca limbă", propuse Levi.

"Nu ! Pentru că altfel Landini n-ar fi putut niciodată să ajungă într-unul din posterele noastre !"

Urmă un alt răgaz de meditaţie.

"M-am gândit la asta", spuse Cinnamon, întinzându-se după tastatura computerului şi introducând codul de interogare pentru programul principal al posterului.

Acum nu mai era la fel de uşor să ajungi la el aşa cum fusese înainte de apariţia extraterestrului. Datorită enormelor investiţii ale ambelor fonduri publice şi banilor Fundaţiei Chester plasaţi în proiect, fuseseră impuse restricţii. Dar de aici accesul era încă destul de uşor.

Chester, care până acum reflectase în ceea ce devenise "colţul" său obişnuit, se mişcă şi vorbi.

"Sunt impresionat de modul cum accepţi tot ceea ce ţi s-a spus, se adresă el Ednei. Dar tu pari să faci – cum să-l numesc ? – un fel de salt propriu cu posterul ! Din câte mi-am dat cu seama, tu zici că această creatură din poster, cea care apare în locul celei care este aşteptată, trebuie să fie una care să ia acest univers drept aproape acelaşi cu – ei, bine ! – originalul."

"Aşa este", declară Edna cu emfază.

"Nu ştiu prea multe despre munca ta, dar puţinele lucruri pe care le-am citit şi ceea ce te-am auzit spunând la televizor mă fac să cred că tu eşti în esenţă o subiectivistă, un fel de post-Berkeleiană."

"Corect", fu Edna de acord, în timp ce Cinnamon şoptea un scurt rezumat al opiniilor episcopului Berkely în beneficiul unui Herman nelămurit.

"Deci rezultă, continuă Chester, că universul este real în măsura în care este perceput ?"

"Trebuie să fiu de acord."

"Dar Landini – vreau să zic, Landini *al nostru* – n-ar fi putut pur şi simplu să aibă vreo concepţie a unui poster care să-i permită să fie aruncat în altă lume. Deci, de ce nu s-a întors în universul nostru regulat ?"

El stătea rezemat, cu o expresie satisfăcută, care îi dispăru însă rapid.

"Dat probabil că a făcut-o ! explodă Edna. Noi calculăm în termeni de infinite Cantoriene, ne-având absolut nici o cale de a detecta cine dintre numărul infinit de Landini umani a apărut în lumi

care se pot recunoaşte şi cât de mulţi Landini neumani au făcut acelaşi lucru."

"Vrei să spui că Ed Landini ..."

"*A ajuns* acasă, îl întrerupse Justin. Cu siguranţă că a făcut-o ! Un număr infinit de finaluri ! Cu toate posibilele nuanţe ale diferenţei dintre ele !"

"Dar asta nu ţine, interveni Levi. Dacă corespondenţa dintre postere depinde, cum pretinde Edna, de natura percepţiei realităţii – cu alte cuvinte, dacă faci spaţiul dinăuntrul posterelor congruent până la gradul *n*, care determină că alegerea punctului de sosire se află în concepţia despre lume păstrată în creierul subiectului – dacă *aşa* este, cum este posibil ca oricare extraterestru ca acela pe care l-am primit noi să ajungă vreodată într-un univers străin ? Compatibilitatea ..."

Vocea i se pierdu. Edna, zâmbind, dădu din cap.

"Cred că tocmai am văzut pe cineva care a prins ideea. Te-ai prins deja Justin, nu ?"

Cu gâtul uscat, el spuse:

"Trebuie să depindă nu de perceperea noastră, ci de ce percep computerele."

"Fireşte că aşa trebuie. Şi pot să jur că dacă o să-l întrebăm pe extraterestrul-Landini dacă aşa este, el ne va zice da, desigur."

Ceea ce, cu un aer de veritabilă uimire, acesta şi făcu.

ŞAPTESPREZECE

trezindu-te ameţit
în Franţa sau Italia sau Spania
deschizi robinetul marcat cu R
intenţionând să te speli cu apă rece
uitând că celuilalt i se spune C
şi te opăreşti

"Cum te simţi să fii o intrare în banca de date a unei maşini ?"

Întrebarea îi înfioră pe Justin şi Cinnamon în timp ce împingeau un cărucior printre rafturile unui supermagazin creat ieri pentru a aproviziona ceea ce în mod firesc fusese botezat "Oraşul Instant." Nu era nici un loc pe Pământ unde creşterea populaţiei să fie atât de rapidă; săptămâna trecută mai apăruseră aproape şase mii de oameni, şi pentru că lucrurile erau aranjate puţin diferit aici faţă de lumea din care venise Justin, trebuia în aparenţă să fie loc pentru întreprinzătorii particulari. Aşa rezultase acest magazin prefabricat, având şase rânduri, cu produsele sale încă îngheţate nu datorită unei congelări deliberate, ci din cauza zborului la mare altitudine.

Era aglomerat. Pentru toţi clienţii săi, ca şi pentru Justin şi Cinnamon din motive personale,

deschiderea acestui magazin venise ca o bine venită întoarcere la normalitate.

Exact ceea ce nutreau cu toţii. Poate că mai rămăsese ceva din ea.

"De ce ... de ce, Herman !", exclamă Cinnamon pe tonul puţin ascuţit pe care-l folosise din ce în ce mai mult pe parcursul ultimelor câteva zile.

Ochii ei erau prea mari şi prea rotunzi, palmele îi erau întotdeauna umede şi câteodată mâna îi tremura destul cât să verse conţinutul unei căni sau al unui pahar. Justin nu-i pomenise nimic despre acest lucru, cu toate că el nu mai trăise cu nimeni până atunci, nici chiar cu nevasta lui din cealaltă lume, într-o asemenea apropiere. Ei locuiau încă în aceeaşi cameră strâmtă, fiindu-le încă interzis să părăsească Texasul şi să se reîntoarcă la Universitatea Chester, totul devenind aici din ce în ce mai aglomerat zilnic, motiv pentru care Cinnamon mai ceruse echipament suplimentar pentru terminalele lor din cameră. Erau trei acum, fiecare compact cu standardele lui de proiectare, dar fiecare având subasamblări pe care nici chiar microminiaturizarea nu le putea scuti de a se înghesui în carcasă.

Ei căutau o alternativă la ideea care tocmai fusese exprimată, fără însă să găsească vreuna.

"Unde ai fost ?", întrebă Justin aspru.

Herman oftă. Avea cearcăne vinete de oboseală sub ochii săi negri.

"Dacă te-ar fi interesat în suficientă măsură ca să vrei să ştii, n-ai mai fi întrebat acum", zise el după o pauză lungă.

Justin simţi cum i se urcă de furie sângele la cap. Mâinile i se încleştară în mod absurd pe mânerul căruciorului. Cinnamon, distrată, căuta pe rafturile din apropiere câteva articole fine, cărora, fără îndoială, computerul supermagazinului le acordase o prioritate minimă când alesese produsele.

"Chiar nu-ţi dai seama ce se petrece acum aici ? îl întrebă Justin, abia controlându-şi vocea. Cu siguranţă ai fost până în iad şi înapoi, şi vreau să zic *înapoi* !"

Puţin alarmat de intensitatea reacţiei pe care o provocase, Herman tresări şi zâmbi din complezenţă.

"Dar ce, nu ştiai că ei ne-au însoţit, pe Elaine şi pe mine, ca să prevenim izbucnirea epidemiei de gripă de la extraterestru ?"

"O, chiar aşa ? se întoarse Cinnamon tot cu mâna goală. Va izbucni o epidemie ? Şi de ce tu ?"

"Eu ? O, pentru că mi se vorbise despre postere, din ce alt motiv ? Şi asta nu mi-a adus nici un avantaj în final, pentru că l-au pus sub vaccine standard şi nu, nu va fi o epidemie."

Privirea sa se plimbase de la faţa unuia la a celuilalt, Herman ezitând.

"Vorbiţi ca şi cum lucrurile ar fi mers prost aici în absenţa mea. Dar mi s-a zis ..."

"Da, desigur, pariez că ţi s-a zis ! spuse Cinnamon pe un ton arţăgos. Şi este adevărat. Landini este un pacient perfect pentru personalul terapiei intensive. El chiar a încercat să facă o glumă scabroasă cu una din asistentele de ieri. Iar ea, în loc să-i fie ruşine şi să-şi ţină gura, i-a povestit-o colegei care o schimba în tură şi acum deja gluma a

făcut înconjurul locului ! Până mâine pot să jur că cineva va încerca să-l supună unui examen serios !"

Din întâmplare, acel ţipăt ascuţit ieşi la suprafaţă într-un moment de acalmie. Din toate părţile, oamenii care îşi făceau cumpărăturile sau care aşteptau cu mărfurile cumpărate la casă, ca să plătească, îşi întoarseră capetele: câteva exprimau o plăcută surpriză recunoscându-i pe Justin, sau pe Cinnamon, sau pe Herman, sau pe toţi trei.

"A supune unui examen serios pe cineva cu o fractură de bazin, continuă Herman după o pauză, nu este tocmai o practică medicală recomandată."

"El nu mai are nici o fractură de bazin", spuse Justin cu acreală.

"Ce ?"

"Mi-e teamă că ăsta este adevărul. Nu ai fost şi tu de faţă atunci când a spus că tehnicile noastre medicale sunt depăşite cu cinci sau zece ani ? Se pare că a avut dreptate. Ei au un secret privitor la frecvenţa ultrascurtă a radiaţiei care vindecă osul atât de repede că aproape poţi să priveşti cum se petrece acest lucru."

"Terapia ULF* a osului nu e nouă pentru noi !", pară Herman indignat.

"Poate că nu, murmură Justin. Dar pentru el este de atât de mult timp un element de rutină, încât a fost capabil să refacă din memorie tipul de program de care ai nevoie pentru a aplica tratamentul –, or, el nici măcar nu este doctor, este un inginer constructor !"

---

* Ultra-Low Frequency – frecvenţa ultrascurtă (nota trad.)

"Pentru el, aparent, completă Cinnamon, este un obicei cum ar fi – ăă ! – memorarea grupei tale sanguine sau a factorilor tăi alergeni."

"Deci s-a întremat, nu-i aşa ?", întrebă Herman după un moment necesar ca să-şi digere informaţiile.

"Desigur. L-am invitat la o petrecere în această seară."

"*Ce?*"

"De ce nu ? Se plictiseşte în salonul acela de spital, cum ne-am plictisi şi noi, căci coastele şi bazinul îi sunt acum vindecate. Şi nu este un filozof, aşa că este plictisit de tot ce-i spune Edna, şi nu este nici tehnician al posterului, aşa că s-a săturat până peste cap de ce l-am tot întrebat eu şi Justin ... Ridică apoi din umeri a neputinţă. Aruncat în acest univers străin, n-o să prea mai aibă parte de multe distracţii pentru tot restul vieţii sale, dar măcar îi putem oferi şansa de a se relaxa şi de a discuta despre altceva."

Până acum deja se strânsese o mulţime de patruzeci sau cincizeci de oameni, aflaţi la o distanţă de la care se putea trage cu urechea. Un bărbat tânăr, cu părul blond, ieşi în faţă.

"Daţi o petrecere pentru extraterestru ? Dar generalul Lane şi amiralul Clancy amândoi ne-au spus că el trebuie să fie ţinut izolat pentru că poate exista riscul unei infecţii ..."

"Lane? Clancy? Cinnamon îşi duse mâna la gură ca şi cum şi-ar fi înăbuşit un chicot. Ştiţi ce fac acum? Dă-i drumul, Massa* Justin ! Spun'le *adevăru'*!"

---

* Massa – domnule (formulă de adresare folosită de negri în loc de "mister") (nota trad.).

Sub privirile surprinse ale ascultătorilor săi, Justin explică, nereţinându-şi un surâs ironic:

"Încearcă să salveze Pământul de la o invazie dintr-o lume paralelă."

"Justin, asta nu-i deloc nostim ...", începu Herman.

"Mă bucur că eşti de acord ! se înfurie Justin. Ce risc de infecţie e acolo ? Ai verificat doar acest lucru când te-ai întors de la stoparea aşa-zisei epidemii de gripă, care nici nu există !"

Luat pe neaşteptate, Herman încuviinţă:

"Dar ... dar bine, desigur ! Ei spun că nici unul dintre organismele pe care le-a adus cu el nu este rezistent la antibioticele noastre. În orice caz, nu în cultură."

"Aşa că o să vină diseară la petrecerea noastră", spuse Cinnamon triumfătoare, sprijinindu-se de umărul lui Justin în timp ce arunca ultima dintre cumpărăturile sale în deja supraîncărcatul cărucior.

"Unde are loc ? Când ?", întrebă imperativ tânărul bărbat cu părul blond.

Un grup de alţi douăzeci de oameni se îngrămădiră în faţă, punând aceeaşi întrebare. Justin se ridică în vârful picioarelor, sprijinindu-se cu o mână pe umărul lui Cinnamon.

"Aş vrea să vă invit pe toţi ! strigă el. Dar n-am voie să o fac – deşi, cred că dacă v-am fi invitat pe toţi ar fi trebuit ca petrecerea să ţină cam o lună încontinuu şi tot n-aţi fi avut toţi şansa să spuneţi bună ziua ... Iar eu sunt doar *inventatorul* acestui poster nenorocit, nu ?"

Declamaţia sa, rostită printre suspine, atinsese punctul culminant şi Cinnamon îl prinse de mână.

"Este în regulă, spuse el cu voce înceată, când îşi reveni. Dar nu vreau să o iau pe drumul celorlalţi."

"Ce vrea să zică ?", o întrebă Herman în şoaptă pe Cinnamon.

"După Landini, în mulţimea infinită de universuri unde se întâmplă asta, inventatorii posterului înnebunesc", îi răspunse ea în aceeaşi tonalitate.

"Ce ?"

"La naiba, omule, nu ţi-ai dat încă seama că acest nenorocit fiu-de-extraterestru vine dintr-o lume unde un asemenea gen de lucruri este cât se poate de obişnuit ?"

"Ce gen de lucruri ? De ce n-am auzit despre asta ? – întrebările veneau din partea tânărului bărbat cu părul blond şi a unei jumătăţi de duzină de alţi oameni care se vârau în faţă împreună cu el. Vă referiţi la sosirea extratereştilor ?"

"La invitarea extratereştrilor ! strigă Justin. Laboratorul spaţial pe care lucra el nu era ca al nostru ! Era pregătit să lanseze din ce în ce mai multe postere în afară, în spaţiul interstelar, astfel încât oricând, oricare dintre ele ar fi fost activat, cineva dintr-o continuitate diferită să poată apărea !"

"Dar, începu Herman neliniştit, cu siguranţă trebuie să ai un echivalent în posterul transmiţător şi dacă această teorie ţine ..."

"Ei sunt înaintea noastră ! explodă Justin. Nu duc lipsă de voluntari ! Îi numesc pelerini ! De aceea dr.Landini al nostru este cu mintea atât de întreagă – el spune că nu a fost niciodată tentat să fie un

pelerin, dar nu se poate abţine să admire acest gen de persoană, aşa că acum, când i s-a întâmplat şi lui, accidental, nu pare să aibă prea multe păreri de rău."

"I-ar fi plăcut să fie ... să fie schimbat pentru un străin ?", forţă nota Herman.

"O, nu chiar ! Dar s-a resemnat cu asta, pentru că sunt atât de mulţi asemenea lui !"

"Atât de mulţi, repetă Cinnamon întunecată. Ea privi de-a lungul rândurilor de cutii de conserve care alternau cu alte ambalaje pe rafturile magazinului. Mai mulţi decât acestea, infinit mai mulţi ... Dar nu în câmpul nostru de percepţie. Mai mulţi, ca şi cum noi am fi înregistraţi în registrul electronic al computerelor acestei companii."

Tânărul cu părul blond spuse, după o uşoară ezitare:

"Dar va avea loc o petrecere pentru extraterestru, am vrea ..."

"Sunt sigur că aţi vrea, strigă Justin. Dar îndrăznesc să nu vă invit ! N-aţi *ascultat* ? Cinnamon şi cu mine avem un noroc fantastic că putem ţine petrecerea asta – nu că m-aş aştepta la mare lucru de pe urma ei. Va fi înregistrată, şi analizată, şi spionată ... Dar Landini spune că acesta este modul în care se desfăşoară de obicei, şi noi trebuie să-l credem."

"De obicei ?", veni întrebarea de la cineva din spatele mulţimii.

"Da, de obicei ! se înfurie Cinnamon. El a crescut cu asta ! El ştie ce se întâmplă când un nou-venit ajunge în alt univers ! Lumea lui are o mulţime de astfel de oameni !"

"Dragă, dacă o să continui în stilul acesta, murmură Justin, luându-i mâna, ştii că o să fim arestaţi, nu-i aşa ?"

"Cred că da, oftă ea, întorcându-se. Împrăştie mulţimea asta ... Herman !"

Apoi, brusc, îi strânse braţul şi îi vorbi furioasă în şoaptă.

"Invazia dintr-o lume paralelă ? reflectă cineva în timp ce mulţimea se dispersa. Au înnebunit oare cu toţii ?"

"Să vii la petrecere diseară ! îl imploră Cinnamon pe Herman. O să am nevoie de umărul cuiva pe care să pot să plâng sau – jur ! – amândoi, eu şi Justin, o să îndeplinim prezicerea pe care a făcut-o ticălosul acela şi până în zorii zilei vom fi amândoi declaraţi nebuni !"

"Ce prezicere ?", pară Herman în impas.

"Că suntem sortiţi pierzaniei, desigur ! Până acum a avut dreptate în tot ceea ce a zis, şi el susţine că înnebunirea noastră este *normală*."

OPTSPREZECE

pe etichetă se indica
garantat când este folosit conform instrucțiunilor
atunci de unde această amețeală
toropeală și greață
cu înțelegerea bolnavă
că tu trebuie să fii alergic

"Într-un fel, se adresă Chester gânditor lui Justin, presupun că acesta este un mod potrivit de a sărbători sfârşitul lumii."

Petrecerea, ținută în singura cameră de mărime considerabilă pe care o găsiseră – sala de conferințe –, fusese ideea lui şi banii lui asiguraseră aprovizionarea. Propunerea fusese aprobată cu precauţie de experţii responsabili; păruse o idee excelentă de a-l testa pe extraterestrul Landini într-o situaţie socială normală înainte de a fi – inevitabil – expus lumii întregi. Acest mare secret nu putea fi păstrat pentru veşnicie.

Dar, în cele din urmă, în parte datorită întâlnirii dintre Cinnamon şi Justin cu Herman în supermagazin, planul original, de a strânge nu mai mult de o duzină de oameni pentru o gustare şi câteva sticle de bere, trebui să fie drastic revizuit.

Se aflau aici cel puţin şaizeci, poate optzeci de oameni şi, deşi oaspetele de onoare încă nu venise, era clar că majoritatea celor mai tineri erau mult mai hotărâţi să golească cât mai multe sticle de băutură oferite gratis decât să se întâlnească faţă în faţă cu un extraterestru, chiar dacă aceasta fusese motivaţia pe care o avansaseră când insistaseră să fie invitaţi.

Întreaga petrecere provocase o agitaţie serioasă printre serviciile de securitate, deja neliniştite de inevitabila necesitate de a pregăti aducerea lui Landini în faţa Preşedintelui, a colegilor săi astronauţi umani şi apoi la O.N.U. Totul era foarte delicat şi foarte important, ca Landini să-şi refuze soarta şi afirmă din nou că, întrucât existau aleph-zero versiuni ale lui, aceasta nu mai conta. Să devii un fel de specimen zoologic *cum* * statut de prizonier surghiunit pentru tot restul vieţii nu era tocmai perspectiva care să-l tenteze pe Justin. Care îi răspunse tocmai acum lui Chester:

"Ai dreptate ... este sfârşitul lumii, nu-i aşa ? Şi ceea ce mă îngrozeşte este scara mică la care se petrece totul."

"Mică ? ripostă Chester, aruncându-i o privire pătrunzătoare. N-aş spune asta ! La fel de desăvârşită în revoluţionarea concepţiei noastre despre lume ca şi cele pe care le datorăm lui Copernic, sau Einstein şi ..."

Justin îl întrerupse:

---

* cum (lb. lat.) – cu

"Şi pe acestea le consider mici ! Majoritatea celor pe care le considerăm evenimente dramatice au loc la congresele ştiinţifice sau în sălile de lectură din universităţi. Din când în când cineva îşi iese din sărite; din când în când câte un student se ridică pentru a băga sub masă un individ lasă-mă-să-te-las. Dar totul a fost încet şi mic, după standardele restului lumii. Ceea ce ar fi trebuit să fi însoţit cometele şi vulcanii, şi semnele din ceruri, în realitate, a pătruns până la capăt în conştiinţa publică peste generaţii, ca apa infiltrându-se într-un burete uscat. Cam pe la mijlocul secolului al nouăsprezecelea, Augustus de Morgam a întâlnit pe cineva care încă mai credea în cele patru elemente ale grecilor antici."

"În acest sens nu pot să nu fiu de acord", oftă Chester.

Văzându-l pe Herman la câţiva metri distanţă, îi făcu semn şi doctorul se scuză în faţa interlocutorului său şi se apropie.

"Mă bucur să te văd, Justin ! exclamă el. Aş vrea să aflu ceva de la tine şi de la Cinnamon înainte ca vedeta serii să apară ... Unde este Cinnamon ? Aruncă o privire în jur. Nu este aici ?"

"Sper să apară ceva mai târziu. Acum este într-o stare foarte proastă. *Tu* ştii de ce !"

"Vrei să spui că ia în serios ce a zis în dimineaţa asta – adică, ce a zis Landini în privinţa nebuniei ?"

"Ce-i cu toată povestea asta ?", întrebă Chester.

Justin îl puse rapid în temă.

"Şi culmea este că până acum, concluzionă el, Landini a avut întru totul dreptate. Tot ceea ce ne-a spus a fost sau foarte asemănător sau chiar identic cu ceea ce urma să se întâmple ! Se pare că a fost exact pe atât de tânăr cât trebuia ca să treacă prin primul curs de educaţie din lumea lui, care lua drept bune existenţa şi efectele posterului şi i s-au predat variatele scenarii pe care şi ei le învăţaseră de la extratereştrii lor. Câţiva dintre ei, desigur, extratereştrii aşa cum suntem şi noi după standardele sale; mulţi erau doar oameni de tipul său, dintr-o ramificaţie diferită a realităţii ... Nu e deloc nostim, credeţi-mă, să accept că am fost învins într-o piesă reală a mea, de strălucire, de un număr imposibil, literal, de numărat de alţi oameni, mulţi pe care aş putea să nici nu-i recunosc ca oameni."

Herman rămăsese cu un pas în urmă.

"Vrei să zici că el prevede viitorul ?", întrebă.

"Deloc ! Va trebui să o întrebi pe Edna dacă vrei analiză detaliată, dar din câte pot eu să-i înţeleg argumentul, merge în această direcţie."

Un ospătar trecu pe lângă ei cu o tavă cu băuturi; Justin îşi schimbă paharul gol cu unul plin şi continuă:

"Dimensiunea totală a universului este de ordinul aleph-patru şi ar putea fi tot atât de bine superior lui aleph-cinci – cu alte cuvinte, mult mai mult infinit decât infinitul. Vă rog, nu-mi cereţi ajutorul pentru un curs rapid de infinite Cantoriene! Puteţi afla despre ele din orice enciclopedie bună sau dintr-un terminal al computerului.

"Dar poţi să dai la o parte cel puţin unul sau poate două ordine de universuri, pentru că ele nu sunt percepute de nimic pe care l-am putea numi percepţie."

"Poţi să dai la o parte încă o altă ordine, pentru că din câte ştim noi până acum nimeni din ele nu este răspunzător de a fi descoperit principiul posterului."

"Suntem totuşi încă legaţi cu cel puţin atâtea universuri în care oamenii – folosind cuvântul cu sensul său cel mai răspândit – îl inventează, deşi sunt curbe acceptabile în universul nostru: adică, mai multe decât punctele care se află pe o linie sau în volumul unui corp solid şi mai multe decât adunarea tuturor numerelor imaginabile, şi raţionale şi iraţionale."

De această dată, el era centrul marelui grup de ascultători fascinaţi, incluzându-l pe tânărul bărbat blond de la supermagazin, care avea alături o femeie drăguţă, cu câţiva ani mai în vârstă decât el.

"Cu cât este mai mare distanţa peste care foloseşti posterul, cu atât mai puţin seamănă originalul cu ce ajunge la receptor. După cum v-am spus, în această dimineaţă, noi am aflat că scopul programului spaţial al poporului său este de a lansa din ce în ce mai multe postere în vidul interstelar, astfel încât să stabilească un contact cu din ce în ce mai multe civilizaţii extraterestre inteligente."

"Doamne, spuse Herman încet. Asta face ca Proiectul nostru Ear să pară ca zumzăitul unui trib din Epoca de Piatră !"

"Exact !", replică Justin.

Şi nu putu să nu-şi aducă aminte de prăbuşirea acelor frumos-lucrate traverse când rândurile de radiotelescoape fuseseră demolate ... Îşi învinse însă durerea pricinuită de această supărare exagerată.

"Dar ce ştii despre voluntari ?", îl strânse Chester cu uşa.

"Nu duc lipsă de aşa ceva. El îi numeşte pelerini. Este una din versiunile scenariului contactului despre care a fost învăţat, dar nu este singura. Oamenii decid că vor să se sacrifice astfel, pentru ca alţii să beneficieze de pe urma unui contact direct cu creaturi non-umanoide. Până acum nu au decât câţiva; el spune că ei se aşteaptă să aibă rezultate mai bune când vor dezvolta o tehnică de hibernare astfel încât operaţiile cu postere să aibă loc în vecinătatea altor sisteme solare."

"Trebuie neapărat să fie o persoană vie în poster atunci când acesta funcţionează ?", întrebă tânărul bărbat blond.

"Evident. Altfel tot ce vei primi va fi un eşantion de praf interstelar sau de altceva. Dar nu cred că asta este exact ceea ce vroia Herman să întrebe."

Sorbindu-şi băutura, Herman ridică din umeri.

"Eu sunt încă nelămurit de faptul că vorbeşte engleza ! declară el. Ţi s-ar părea că este o condiţie necesară ca el să vorbească o limbă diferită, să aibă concepţii diferite, chiar dacă numai din punct de vedere fizic are o formă diferită !"

"Asta se datorează operaţiei cu posterul – afirmaţia veni de la Edna, care se alăturase şi ea

grupului şi, cu Levi care o târa după el, îşi croia drum înspre Justin. Operaţia cu posterul este echivalentă cu un punct de criză în teoria catastrofei. Te-ai putea gândi la civilizaţiile care au dezvoltat posterul ca la crestele paralele ale unui grad particular de probabilitate, cu pante de probabilitate mai scăzută pe fiecare parte. Transferurile au loc între nivele de probabilitate echivalentă; de aceea când un om rănit numit Landini a fost teleportat de pe orbită un corespondent extraterestru rănit numit Landini apare în locul lui. Dacă este pe aici vreun terminal la îndemână vă pot arăta un desen destul de ordonat la care am lucrat ieri şi pe care l-am înregistrat. Apropo, unde este Cinnamon ? Vreau să o felicit pentru programele pe care le-a scris pentru computerele de la Universitatea Chester. Ele au generat genii care iau drept bun acest tip de argumente. N-am mai lucrat niciodată până acum cu aparate atât de puternice."

Faţa ei era aprinsă de entuziasm.

"Atât de puternice, comentă Justin acru, că par să ne scape de sub control."

Urmară priviri lipsite de expresie din partea tuturor, cu excepţia Ednei, care oftă gălăgios:

"Cam astfel se prezintă cazul !" fu ea de acord.

"Ce vrea să însemne asta ?", întrebă tânărul bărbat blond.

"Forma crucială de percepţie care face posibilă operarea posterului nu este umană, nici măcar organică, cel puţin nu în mulţimea de realităţi căreia îi aparţinem noi şi el. Noi putem numai să raţionăm *despre* infinite. Computerele de tipul celor pe care

le-am dezvoltat pe parcursul ultimei jumătăţi de secol sunt acum capabile să raţioneze *cu* ele şi acesta este singurul lucru care a făcut posibil posterul."

"Este adevărat, murmură Justin. Putem da un nume cuiva, cum ar fi spaţiul-*ro.* Putem face ipoteze şi chiar deducţii despre el. Dar maşinile pe care le-am creat îl tratează ca pe o dată ..."

"Uite-o şi pe Cinnamon !", strigă Levi, făcându-i acesteia, cu frenezie, semn cu mâna.

Ea tocmai intrase şi părea timidă ca o adolescentă la prima sa petrecere de maturitate, îmbrăcată – cum, de altfel, erau toţi ! – în hainele ei obişnuite de lucru. "Oraşul Instant" era încă prost aprovizionat pentru a le putea furniza cetăţenilor lui bunuri de lux.

Zâmbind cu un aer oarecum trist spre toţi cei care încercau să o reţină, ea îşi făcu drum până în apropierea lui Justin şi îi luă mâna ca un înotător care se agăţă de balustradă la capătul bazinului.

"Ai văzut ce se întâmplă afară ?", murmură ea pe un ton stins, de nerecunoscut.

"Ce vrei să spui ?"

"Oamenii care n-au fost lăsaţi aici înăuntru ţin o manifestaţie. Ţipă. Generalul Lane s-a decis să posteze gărzi înarmate. El crede că ei ar putea să încerce şi să pătrundă aici prin forţă."

"Dar fiecăruia i s-a promis şansa de a-l întâlni pe Landini", începu Herman.

"Ei ştiu la fel de bine ca tine sau ca mine că vor fi câţiva care nu o vor avea, replică ea cu simplitate. Şi se tem că, deşi se află în mijlocul celui mai mare

eveniment din istorie, nu vor avea nimic să le povestească celor de acasă."

Apucând un pahar cu băutură, ea şi-l turnă jumătate pe gât fără să se oprească. Şi adăugă:

"El ne-a prezis şi asta, ştii doar."

"Dar, în conformitate cu ce am auzit, obiectă tânărul cu părul blond, el a spus că n-a văzut niciodată oameni ca noi !"

"<<N-a văzut>> nu înseamnă <<n-a auzit de ei>>, răspunse Cinnamon. El este incredibil de calm, dar în sinea lui trebuie să fie îngrozit de noi. Nu atât de a fi părăsit – cât de a fi aici !"

"Pare să fie destul de bun în a băga groaza în alţi oameni, spuse Herman caustic. Mă bucur că sunteţi mai calmi decât azi-dimineaţă. Desigur, dacă ce credeţi voi este adevărat, există un număr infinit de universuri unde tu şi Justin nu o să – hmm ! – înnebuniţi, cum sugeraţi voi !"

"Aş fi vrut să nu pomeneşti despre asta, zise Justin după o pauză în care se gândise la ceea ce nu luase în consideraţie mai devreme. Cred că este o presupunere falsă."

"Şi cu ce a mai greşit el ? întrebă Cinnamon. În concordanţă cu scenariile despre care a învăţat în şcoală, şansa de a exista oameni cu tipul nostru de cap, tipul nostru de creier, reacţionând raţional la impactul cu ne-umanoizi inteligenţi era aproape zero ! Motivul pentru care el n-a mai văzut niciodată oameni ca noi până acum este pentru că noi suntem printre versiunile care înnebunesc şi preferă să distrugă totul decât să împartă universul cu alţi oameni!"

Mâna ei era acum atât de încleştată pe a lui Justin, încât devenise dureroasă. El se eliberă şi o bătu uşor cu palma pe umăr.

"Iată că vine şi marea atracţie ! murmură Justin. Acum vei avea şansa să dezbaţi cu el în loc să-ţi continui singură dizertaţia. Poate că a sărit direct la concluzii."

"Când trebuie să-l aducă sub pază înarmată ?! îl ironiză ea. Nu mă face să râd ... Sau mai bine: te rog, fă-mă să râd ! Dacă n-ai să o faci, cred că o să trebuiască să plâng !"

NOUĂSPREZECE

astăzi este ca duminică
un mic-dejun leneş târziu
o plimbare scurtă până în parc
dar străzile sunt atât de aglomerate
magazinele sunt toate deschise
o, Doamne, cu toate acestea este luni

Landini îşi lăsase părul de pe faţă să crească. Bine îngrijit, aproape ascundea disproporţia dintre gură şi falcă. De fapt, lăsând deoparte poziţia sa curioasă – mergea cu torsul aplecat vizibil în faţă –, el nu era urât în îmbrăcămintea adoptată în grabă. Dar se dovedise că era miop şi era ciudat să-l vezi purtând ochelarii care fuseseră făcuţi special pentru el.

Doi bărbaţi cu aerul indefinibil al operativului Serviciu Secret îl escortară până la uşă, apoi se topiră în fundal. Simultan Chester, îndreptându-se spre el, lansă un refren din *For He's a Jolly Good Fellow*. Avea o voce limpede de bariton, care suna bine.

Gestul era ridicol, dar atât de necesar că, fără nici o ezitare, toţi preluară cuvintele. Dirijând în timp ce mergea, Chester îşi făcu drum spre Landini

şi ceru să se strige de trei ori ura pentru acesta, ceea ce se şi auzi, imediat, puternic. Pe o masă din apropiere erau aşezate paharele de şampanie; ridicând unul, el ceru să toasteze.

"Acesta este pentru oamenii fără de care noul nostru prieten nu ar fi acum aici – inventatorii posterului, Justin şi Cinnamon !"

Luând şi el un pahar, Landini toastă alături de ceilalţi, deşi cu o expresie pe care Justin o suspectă de a fi o expresie de nemulţumire. Urmă un ropot de aplauze şi o voce ceru: "Discurs !"

Cineva îi destinase asta, gândi Justin şi oftă. Dar refuză, printr-o azvârlire energică a capului, suficientă ca să scape de corvoadă şi să se simtă mult mai uşurat; oamenii se îngrămădiră în jurul lui Landini cu un baraj de întrebări nerăbdătoare.

Chester stătea alături, cu o expresie binevoitoare, ca şi cum posterul, ca şi această petrecere fuseseră ideea sa. Cinnamon i se destăinui lui Justin în şoaptă:

"De când mi-ai povestit cum arăta Chester în vechea ta lume, am început să recunosc multe din cele ce mi-ai descris şi în această versiune a sa. Totuşi nu-l plac mai puţin pentru asta. Trebuie să fie oribil să te trezeşti într-o astfel de situaţie grea. Când ai vreodată şansa de a face ceva care să fie în întregime al tău ?"

Justin încuviinţă din cap, deşi gândurile sale erau în altă parte.

"Vrei să fii următoarea care stă de vorbă cu Landini ?", îi sugeră el.

"Nu, lasă până se stinge primul entuziasm.

Dă-i o oră – sau lasă la latitudinea lui, dacă vrea să vorbească cu noi. În orice caz, cred că suntem pe punctul de a fi atacaţi noi."

Avea dreptate; doisprezece sau cincisprezece oameni, care nu se grăbiseră să se îndrepte spre extraterestru, deciseseră să se mulţumească cu următorii în importanţă şi veneau spre ei.

Pentru primele nouăzeci de minute ale petrecerii totul decursese ca şi cum Chester ar fi fost foarte inspirat având o asemenea idee. Deşi băuse o mare cantitate de şampanie, Landini nu dădea nici un semn că asta l-ar supune la o grea încercare şi – judecând după hohotele de râs care se ridicau din apropierea sa – era în stare să spună bancuri. Chiar şi agenţii Serviciului Secret se relaxară şi îndrăzniră să zâmbească.

Deşi apoi, în timp ce tăvi încărcate cu mâncare erau aduse înăuntru – de voluntari, ţinând seama că "Oraşul Instant" era încă lipsit de asemenea garnituri ca roboţii-ospătari – o altercaţie izbucni. Uimitor, dr.Rotblat fu aceea care ridică vocea la o înălţime iritabilă.

"Pur şi simplu este de *necrezut* !", declară ea.

Ce ? Discutând cu Herman, cu Levi şi cu un alt grup mic, Justin – la fel ca majoritatea celor prezenţi – trăgea cu urechea în direcţia lui Landini şi acum se întrerupse din ceea ce spunea.

"Ştiu eu ce nu poate ea să creadă, murmură Herman. Că cineva atât de diferit poate vorbi engleza."

"Şi nu este singura ! adăugă Cinnamon încet.

Dar noi am acceptat adevărul – de ce nu pot şi ei să-l accepte ?"

Până acum, neînţelegerea se purtase în termeni destul de politicoşi. Acum însă Landini îşi ieşi din fire:

"Ghinionul meu nenorocit să mă trezesc printre o mulţime de nătărăi ca voi !"

Urmă brusc o tăcere glacială. Găsindu-se vinovată de-a o fi provocat, Elaine dădu înapoi, uitându-se nervoasă în jur, pentru a căuta ajutor.

"Eu n-am încercat decât să explic ..."

"Am înţeles foarte bine ce ai vrut ! lătră Landini. Eşti mult prea grea de cap ca să recunoşti fapte clare când acestea apar şi te privesc în faţă ! Poate că dacă te-ar lovi în fund ai reacţiona ! O, *la naiba* – m-am săturat să tot joc rolul acesta ! Unde sunt Cinnamon şi Justin ? Cel puţin ei vorbesc câteodată cu puţin sens !"

Dar în timp ce se pregătea să facă un pas mare, Chester îl prinse de braţ.

"Nătărăi ai spus ?", murmură el cu o voce periculos de mieroasă.

"O, nu mă refeream la tine, Chester, oftă Landini; nu arătase nici o dificultate în a-şi pune toţi cunoscuţii deoparte, în ciuda trăsăturilor lor radical diferite. Dar pune-te tu însuţi în locul meu pentru o clipă, vrei ? Motivul pentru care eu n-am mai văzut niciodată oameni ca voi până acum este acela că fiecare contact cu cei din specia voastră s-a dovedit a fi nereuşit. Vreau să spun, în lumea din care vin ! După ce posterele au fost folosite o generaţie sau două – şi noi n-am construit doar câteva şi, ţine

minte !, nici n-am încercat să le păstrăm secrete ! Noi am construit milioane şi l-am onorat pe inventatorul lui ca pe unul dintre cele mai mari genii ale istoriei ! Tu de acolo, mă asculţi ?", flutură el mâna spre Justin.

Dar acum beneficia deja de atenţia întregii încăperi.

"Da, am construit cât de multe am putut, pentru că eram fascinaţi de ceea ce descoperisem ! Găsisem cheia unui şir inepuizabil de noi experienţe, nu ? Dar, pentru că sunt atât de multe, nu încerci să înveţi totul despre ele; faci un compromis. Înveţi generalizări, şi din fiecare descinde o alternativă mai bună sau mai rea, şi apoi din fiecare înrăutăţire una de ameliorare şi de înrăutăţire – şi aşa mai departe. Trebuie să treci nişte examene în această privinţă. A devenit o probă de cunoştinţe generale. Şi un lucru care îmi vine în minte şi acum, mult timp după ce am părăsit şcoala, este că sunt câteva arii de probabilitate unde secvenţa principală merge mai rău – mai rău – mai rău – mai rău ... şi niciodată mai bine ! Nu am crezut asta, nu în adâncul inimii mele, până nu a început să mi se întâmple şi mie. Nu am crezut că ar putea exista o altă versiune a noastră vorbitoare de limbă engleză atât de bătută în cap, încât să nu poată să răspundă raţional la simplul adevăr. O, mi-am spus frazele obişnuite: "totul este posibil într-un univers infinit, deci chiar şi imposibilul este posibil" – toate prostiile astea ! Dar niciodată nu m-a durut până ce am realizat că *eu*, Eduardo Alfonso Landini, *eu în persoană*, va trebui să sufăr tot restul vieţii mele printre oameni ca *voi* –

îndreptă un arătător lung şi osos spre Elaine, şi ea se dădu înapoi, ca şi cum el ar fi avut un cuţit –, care sunt mândri, la naiba !, *mândri* de a fi stupizi şi bigoţi şi ignoranţi şi proşti ! Şi speriaţi. Doamne, mai presus de toate, speriaţi ! Convinşi, ca acel general nebun şi acel amiral nebun pe care i-am întâlnit, că posterul este calea de invazie pentru ruşi şi chinezi şi egipteni şi-şi-şi zuluşi! Bineînţeles că este, într-un univers infinit, dar înainte de a traversa *acea* sălbatică succesiune de posibilităţi, trebuie să vă trimiteţi posterele la cel puţin câţiva parseci* distanţă, poate spre cealaltă parte a galaxiei, şi asta vă va lua secole şi până atunci o să depăşiţi acest tip de coşmar copilăresc !"

"Numai o clipă ! interveni Chester. În concordanţă cu ceea ce le-ai spus oamenilor ..."

"Că teleportările pe distanţe scurte au mai multe şanse de a aduce alte fiinţe asemănătoare speciei voastre ? îl întrerupse Landini. Desigur ! Dar în scenariul despre care vorbim, unde sunt războaie mondiale, şi atacuri nucleare, şi toate chestiile astea, posterele nu se construiesc, sau, dacă se construiesc, nu se utilizează ! Teoretic, trebuie să fie universuri unde cineva găseşte un poster funcţional în faţa pragului, când se duce să-şi ridice poşta de dimineaţă, dar acolo eşti chiar în zona aleph-doi, cel puţin."

---

* Parsec – unitate de măsură pentru distanţă, utilizată în astronomie şi egală cu depărtarea până la punctul din care raza medie a orbitei Pământului se vede sub un unghi de o secundă, adică 3.08 x 10^{13} km (PARalască şi SECundă) (nota trad.)

Până acum, Elaine îşi adunase curajul. Pe un ton revoltat, înfruntându-l pe Landini, zise:

"Dar le-ai spus oamenilor că istoria voastră este foarte asemănătoare cu a noastră, ca şi limba !"

"Exact ! De ce altfel m-au schimbat maşinile spre unul dintre posterele voastre ? Concepţia despre lume trebuie să fie destul de solidă."

Landini îşi tampona colţurile gurii cu un şerveţel din hârtie; brusc faţa sa luă din nou caracteristicile sale neumane, în timp ce ei îl văzură salivând cu toată intensitatea emoţiei, ca un câine fălcos şi bălos.

"Atunci a fost şi un Hitler în lumea din care pretinzi că vii ?"

Landini aprobă din cap încet, plictisit.

"Am bănuit că asta va urma. Când am spus că istoria noastră este ca a voastră, dacă îţi aduci aminte, eram încă într-un pat de spital. În ultimele două sau trei zile, ei m-au lăsat să citesc un material relevant şi de aceea tocmai mi-am ieşit din sărite. Acest Adolf Hitler al vostru, din câte îmi pot da eu seama, corespunde unui fanatic pan-german care a căpătat o mică popularitate în timpul unei crize economice, dar şi-a omorât iubitul, un tip numit Rochm şi şi-a petrecut restul vieţii într-un azil de nebuni, trimiţându-le scrisori celor din guvern despre cămătarii evrei."

"Dar despre Stalin ?", întrebă cineva.

"El nu şi-a schimbat numele ! Ca Iosip Dzhugashvili, el a făcut mai mult decât oricine pentru a realiza reforma în Rusia !"

"Războiul din Vietnam !", veni un alt strigăt.

"Vreţi să spuneţi când naţionaliştii au preluat puterea de la Franţa colonială ?"

Asta produse o tăcere deconcertantă pentru o clipă. Justin şi Cinnamon îşi croiseră drum spre Landini; acum ajunseseră în apropierea lui Chester, care fusese împins puţin mai departe de el când toată lumea realizase că această discuţie era crucială pentru problema ridicată de sosirea extraterestrului.

"Este oare credibil ceea ce spune ?", murmură el acum.

"Desigur, replică Justin, pe un ton egal. Adu-ţi aminte că în vechea mea lume Landini lucra la Proiectul Ear."

"Mi-a fost teamă că o să spui aşa ceva ... Doamne! Nu am fost niciodată mulţumit că m-am născut bogat, dar acum sunt !"

"De ce ?", şopti Cinnamon, apropiindu-se de el şi luându-l de braţ.

"Ştiţi ce se întâmplă afară de când a început petrecerea ?"

Ei se uitară unul la altul.

"Ce ?", murmură Justin.

"Oamenii din Serviciul Secret mi-au spus. Unul dintre cei care nu au fost invitaţi a lăsat să se scurgă întreaga poveste şi totul este pe cale să se ducă dracului."

"Dar eu credeam că îl vor duce să-l întâlnească pe Preşedinte şi apoi totul urma să fie planificat cu grijă, astfel încât publicul să aibă o şansă de a se acomoda !"

"Aceasta era intenţia, oftă Chester. Dar a fost torpilată. Cred că cel mai bine ar fi să încercăm să

punem capăt petrecerii când Landini se mai liniştește şi apoi voi, şi eu, şi restul dintre noi care nu ne-am pierdut capetele să ţinem o conferinţă de presă şi să restabilim lucrurile. O, nu ! exclamă, privind înapoi, spre focarul nemulţumirii. Ce mai merge prost acum ?"

Cinnamon îl reţinu înainte ca el să se întoarcă:

"De ce ai spus că eşti fericit că eşti bogat ?", insistă ea.

"Pentru că dacă unul dintre noi n-ar suporta puterea titanică, lucrurile n-ar fi numai proaste. Ar fi intolerabile. Vă explic eu mai târziu ! Acum..."

Disputa din jurul lui Landini tocmai atinsese culmea ţipetelor, când, în acelaşi moment, veni o larmă de afară, chiar mai puternică, şi, brusc, uşa principală a sălii de conferinţe fu spartă. Agenţii Serviciului Secret săriră pentru acoperire, scoţându-şi pistoalele, în timp ce toţi ceilalţi rămaseră să se holbeze la intruşi.

Erau cam doisprezece inşi sau pe aproape ca număr, conduşi de un bărbat tânăr care era vizibil foarte beat. Mânuind o bară de fier ca pe o măciucă, el strigă:

"Unde este atunci acest fals extraterestru ? Vreau să-i smulg masca !"

Mâna lui Cinnamon se strânse convulsiv pe a lui Justin.

Ridicându-se încet în picioare, cu arma îndreptată spre intruşi, unul dintre bărbaţii din Serviciul Secret spuse:

"Aruncă-ţi arma ! Eşti arestat !"

Dar Landini îl întrerupse brusc. Păşind în faţă, apropiindu-se de bărbatul cu bara de fier, el strigă:

"Hai, dă-i drumul ! Arunc-o şi fii sigur că o să mă loveşti ! Mai bine mort decât să trăiesc printre animale nebune şi criminale ca voi !"

Şi atunci, şi numai atunci, doi dintre noii veniţi ieşiră în faţă în plină lumină şi toţi descoperiră că aceştia aveau o videocameră miniaturizată şi un transmiţător de sunet.

"Te-am prins !", spuse unul dintre ei cu profundă satisfacţie. Poţi să ne răsplăteşti cu ceva mai multe complimente, Domnule Bărbat de pe Marte ?"

DOUĂZECI

ai crezut că ai făcut
o impresie destul de bună
ai simţit că erai plăcut
de oamenii cu care lucrai
dar într-o zi brusc
ei ţi-au spus te concediem

În apartamentul lui Cinnamon, unde ea şi Justin se ascundeau la sfatul poliţiei, era întuneric în miezul dimineţii: faptul că stăteau ascunşi era suficient pentru a nu fi supravegheaţi, dar – tot la sfatul poliţiei – li se spusese să ţină draperiile trase. Numai preventiv, în caz că un asasin ar încerca să dea lovitura dintr-un elicopter.

Dar dacă el şi-ar permite să facă asta, atunci foarte bine ar putea să folosească o bombă drept armă. Nu avea sens. Justin o tot spusese, dar fără efect. Lumea nici ea nu mai avea demult sens. De aceea, agitând micile economii pentru a mânca sau a bea sau pentru a goli ceea ce luaseră, infinit prea nefericiţi pentru a se gândi să facă dragoste, ei urmăriră alunecarea planetei peste prăpastie în nebunia colectivă, aşa cum era prezentată de televiziune.

Pe un canal, un crainic grav şi sobru anunţă că planurile de a-l prezenta pe extraterestrul-Landini Preşedintelui fuseseră anulate datorită primirii la Washington a mai mult de două sute de scrisori identice, fiecare ameninţând să infiltreze în Casa Albă oameni cu batoane de dinamită ascunse sub hainele lor.

Pe următorul canal, un comic transpira pe un scheci bazat pe ştiri, în care de fiecare dată când deschidea o uşă sau o închidea un alt monstru apărea şi îl striga "mămico".

Altul: un călugăr iezuit, care devenise *de facto* purtător de cuvânt pentru filozofii lumii şi care punea întrebări stupide despre declaraţia lui Landini cum că ar fi catolic, se interesa mai ales de încarnare.

Şi pe încă unul: cineva care se lăuda că ar fi ajutat la întemeierea "Oraşului Instant" – dar, dacă era adevărat, probabil că fusese angajat ca măturător, pentru scurta perioadă înainte ca maşinile speciale pentru curăţenie să fie livrate – era pontificat drept expert în ştirile din Rusia, unde un grup de profesori declaraseră în *Izvestia* că nici o fiinţă extraterestră nu ar putea să vorbească o limbă terestră. El era de acord şi susţinea că Landini era deci un escroc.

Cât despre Landini însuşi, ei ştiau că el se afla încă în custodie "pentru protecţia lui proprie" undeva, în Texas. Cea mai abilă interogare a terminalului computerului din casa lui Cinnamon dăduse greş în a le indica măcar ca idee unde ar putea fi găsit.

Al cincilea canal: un predicator fundamentalist declara cu o enormă înfocare că Landini trebuia să fie un diavol, pentru că singurele ființe inteligente pe care Dumnezeu le-a creat vreodată au fost Adam şi Eva, şi aceştia au fost albi, şi păcatul lor original a fost acela de a avea relaţii cu proprii lor copii pentru a perpetua specia, şi de aceea Dumnezeu le-a făcut câţiva dintre copii negri, şi dacă orice altceva ce stă pe membrele posterioare şi vorbeşte cu tine nu este foarte asemănător cu Adam şi Eva atunci acesta este un semn sigur că o asemenea creatură a fost blestemată şi binecuvântarea lui Dumnezeu s-a îndepărtat de pe oricine a primit-o, şi servitorii lipsiţi de Dumnezeu ai lui Satan care au încercat să îl vâre pe ascuns într-o lume neluminată, în vederea puştii, şi l-au jupuit, şi l-au urcat pe un munte şi l-au prezentat unei biserici sau unui muzeu unde credincioşii ar putea pentru totdeauna să privească lucrarea celui viclean ...

"O, Doamne, suspină Cinnamon după ce privise destul de mult. Ed are dreptate. Suntem nebuni. Cu toţii !"

Justin schimbă din nou canalul. De această dată era staţia locală, la Universitatea Chester, relatând că o bandă de derbedei încercase să pătrundă în universitate şi să incendieze clădirea Wright şi Williams.

Justin se gândi cu amărăciune la mulţimea pe care o văzuse în ziua aceea – cu atât de mult timp în urmă, atât (?) de departe – când venind la institut îl găsise pe unul dintre trimişii lui Chester în zona recepţiei şi auzise veştile despre moartea lui

Gunther. Încă o dată era luni ... dar el se afla acum în altă lume, pe care şi-o imaginase să fie satisfăcător diferită de cea veche a lui, cu toate că în cele din urmă se dovedea să fie mult prea asemănătoare cu ea. Masca fusese străpunsă, pielea fusese jupuită, himera explodase.

"Dar trebuie să fie *undeva* o lume unde oamenii ca noi să fie sănătoşi mental !"

El nu realiză, până ce Cinnamon nu dădu drumul acestui chinuitor ţipăt, că de fapt îşi exprima cu voce tare nenorocitele lui convingeri. Acum îi răspunse în timp ce ea îi prindea mâna şi îşi rândui gândurile cât de bine putu pentru acest lucru:

"Invoci crezul lui Landini, nu-i aşa ?, lungi el cuvintele: <<Într-un univers infinit ...>>"

"Bineînţeles că îl invoc ! Dacă am învăţat un lucru din sosirea lor printre noi, acela este că alegerea personală – liberul arbitru – contează mult mai mult decât *eu* mi-am imaginat vreodată !"

"Alegerea noastră ? Sau alegerea făcută de maşinile noastre ?"

"Ele nu judecă când selectează corespondenţa dintre postere ! Acest lucru este determinat !"

"Maşinile nu aleg ele însele să fie construite !"

"Oamenii nu aleg să fie dezvoltaţi !"

Pentru un lung timp se uitară unul la altul, în timp ce televizorul – schimbat pe încă un alt canal, ultimul înainte de a trebui să o ia de la început – spuse ceva despre un anunţ venit din Japonia că o echipă de specialişti în calculatoare care analizase conceptul de spaţiu-*ro* se aştepta să-l convertească în hardware în câteva luni.

În cele din urmă, Justin spuse:

"Era, la fel de bine, o şansă infinită să ajungem în altă parte."

Ea aprobă din cap.

"Exact ! Am fi putut ajunge în locul unuia pe care el îl numeşte pelerin, doritor să coopereze în noua lui situaţie. Este doar un ghinion că noi avem un nevrozat care ar prefera să moară decât să-şi trăiască viaţa printre străini – şi care totodată este prea speriat de sinucidere pentru a o alege drept cale de a ieşi din lumea noastră !"

Justin spuse încet:

"Presupunând că tu sau eu am fi fost aruncaţi într-o lume la fel de străină nouă cum îi este lui a noastră: ai fi sau aş fi reacţionat cum a făcut-o el ?"

"În cele din urmă mi-ai înţeles punctul de vedere ! triumfă ea şi-l îmbrăţişă. Trebuie de asemenea să fie o şansă infinită ca tipul nostru de oameni *să poată* să iasă cu bine din asta – fără să mai conteze dispreţul lui Landini pentru noi !"

"Atunci, la fel de bine, există o şansă infinită de a regla posterul încât niciodată ... Nu. Nu este de nici un folos. Nu pot să gândesc în termeni infiniţi."

"A fost o vreme când oamenii nu puteau să-şi imagineze infinitele. A fost o vreme când noi nu calculam cu infinitezimale, apoi acestea au devenit mica schimbare din orele de matematică din liceu. La naiba, Justin, cum aş putea eu să te fac să crezi că eşti un geniu de douăzeci şi patru de carate faţă în faţă cu consecinţele transformării lumii ?"

Ameţit, agăţându-se de ea pentru a se echilibra în această fluidă versiune a realităţii, el murmură:

"Aş da orice să nu fiu !"

Ecranul televizorului se întunecă. Când se lumină din nou, îl arătă pe Chester în pragul clădirii, cu doi însoţitori şi cu poliţistul care cu prudenţă îndrăzni să apese butonul sonoriei pentru ei.

"Deschide-le, oftă Justin. Prefer să am veşti de la el decât de la o maşină. De la moartea lui Gunther, maşinile m-au făcut să mă simt neînsemnat."

Chester cel care intră era în mod şocant mult mai asemănător cu acela pe care Justin şi-l reamintea din cealaltă lume a sa decât cu cel cu care se împrietenise în aceasta. Încruntat la faţă, îmbrăcat formalist, îşi prezentă cu asprime însoţitorii: un avocat pe nume Funck şi o persoană din Washington care făcea lobby, Maconochie.

Atingând uşor cu buzele obrazul lui Cinnamon şi scuturând de formă mâna lui Justin, el se lăsă să cadă într-un scaun şi intră direct în subiect.

"Va fi o audiere a subcomisiei Senatului. Şi voi doi veţi fi crucificaţi la ea."

"Ce ?", explodă Cinnamon.

"Mi-e teamă că domnul Chester are perfectă dreptate, spuse Maconochie. Avea o voce plină, ca un bariton de operă aflat în afara serviciului. Vreţi să puneţi asta în player-ul vostru ?"

El le oferi o videocasetă. Paralizată, Cinnamon consimţi.

Dintr-o dată o figură familiară apăru, un bărbat aproape trecut de vârsta mijlocie intervievat la o conferinţă de presă. Amândoi, Cinnamon şi Justin, îl recunoscură ca fiind cel mai reacţionar dintre senatorii sudişti, dar cu mare vechime în Senat. Şi îl auziră spunând:

"Deci, primul lucru pe care trebuie să-l stabilim este cine şi-a propus să se îmbogăţească aducând acest escroc dezgustător şi profitând de bunul simţ al oamenilor acestei mari naţiuni. Aud zvonuri că peste câteva milioane de dolari ..."

Cinnamon opri sonorul cu un gest violent.

"El va fi preşedintele comitetului ?", scrâşni ea.

"Mi-e teamă că da", aprobă Funck.

"Atunci sunt pierdută. Cinnamon se prăbuşi pe scaun. El nu a crezut niciodată că un negru ar putea inventa altceva mai bun decât un amestec de cocktail."

Banda mergea mai departe. Mai multe chipuri apăreau. Nici unul nu oferea vreo garanţie. Nu se afla nici unul printre ei care să fi înţeles – după cum spunea Funck – măcar principiul metodei ştiinţifice.

"Am început să ne îngrijorăm", spuse Chester meditativ, oprind banda şi trecând mecanic din nou pe un canal de televiziune, ales la întâmplare.

Nu se vedea clar, filmările fiind făcute cu camera de mână, o hărmălaie într-un orăşel din Vestul Mijlociu. Cinnamon dădu din nou drumul sonorului. Prinseră un fragment de comentariu: din cauza unui zvon cum că extraterestrul fusese luat din Texas şi adus în această bază a armatei din

oraşul Kansas, spitalul fusese distrus şi apoi i se dăduse foc.

"Şi toate acestea sunt din cauza mea !", spuse Justin, nu pentru că ar fi vrut-o, ci pentru că trebuia, simţind greutatea responsabilităţii tuturor celor aleph-zero dubluri ale sale, ca şi cum ar fi fost greutatea mortală a unui păcat de o viaţă.

"Ce ?"

Chester se uită în jur. Apoi, pe neaşteptate, începu să râdă.

"Ce dracului ţi se pare nostim ?", ţipă Justin.

"O, Doamne ...! Deodată, Chester era din nou relaxat şi costumul elegant păru să nu-i mai vină bine. Încă n-aţi înţeles ? Acum chiar cred că sunteţi de pe alte lumi, şi tu şi Cinnamon. Ascultaţi, prieteni, şi fiţi cu mare băgare de seamă !"

Se apleacă în faţă, cu ochii scânteind, transformat pe loc într-un fel de sinteză a ce-şi amintea Justin cel mai bine de la ambele versiuni ale sale: omul cordial pe de-o parte, comandantul autoritar pe de altă parte.

"M-ai luat pe neaşteptate, Justin, când te-ai referit la Zena di Cassio, nu ? Oricine mi-ar fi cercetat trecutul ar fi făcut o treabă aproape perfectă. Dar tu n-ai menţionat niciodată, atunci sau până acum, alt lucru pe care mă aşteptam să-l aud de la tine. Şi îndată ce am realizat asta, mi-am dat seama că nici Cinnamon nu pomenise nimic despre asta. Cu toate că ea a fost teleportată ! Cu toate că şi tu ai fost teleportat ! Şi din moment ce mi-am ascuns talentul meu pentru cercetarea pură,

ceea ce fac de opt ani foarte grei – cam opt milioane de dolari după taxe ! –, mi-am dat seama că aş face foarte bine dacă mi-aş ţine gura. Acesta este motivul pentru care nu l-aţi mai întâlnit pe Joe Funck până acum. Dacă aţi fi făcut-o mi-aţi fi spus."

Triumfător, se lăsă pe spate.

"Nu înţeleg", spuse Justin după un timp, şi o privi pe Cinnamon, care negă din cap.

Cu un rânjet care îi aminti lui Justin de celălalt Chester vorbind despre escrocii încrezuţi, milionarul rezumă:

"Pentru un timp, jur că v-am suspectat că sunteţi aceiaşi. M-am gândit la vreun plan grandios de a mă convinge că dacă eşti teleportat ai acces la – hm ! – ştirile zilei de mâine, poate, pe o cale mai rapidă decât viteza luminii sau pe baza unor date psihice achiziţionate în spaţiul *ro* în timpul tranzitului. Trebuie să admiteţi că tot acest concept al posterului este atât de bizar, încât toţi cei de aici – arătă cu mâna spre ferestre – încă se mai luptă să-l înţeleagă şi o vor mai face pentru câteva generaţii. Dar ce m-a convins că voi sunteţi ceea ce pretindeţi că sunteţi ... Rânji strâmb, dezaprobator: Din moment ce, după teleportare, nici unul dintre voi nu m-a întrebat despre proiectul de cercetare, am hotărât să stabilim ce se întâmplă când operezi cu un poster fără să ştii că este deja un receptor pregătit pentru el. La început m-am gândit că vă comportaţi aşa pentru că bănuiţi că peste tot unde aţi fost cu mine puteau fi puse microfoane. Încetul cu încetul m-am convins că greşeam. Voi chiar nu ştiaţi – voi chiar nu ştiţi nici

în acest moment ! – că eu sunt singurul posesor al singurelor două postere funcţionale de pe planetă, care nu sunt sub control guvernamental direct."

Urmă o tăcere cauzată de uimire. În cele din urmă, Cinnamon reuşi să şoptească:

"Ei bine – ce se întâmplă ?"

"Pe parcursul acestui week-end ne-am dat seama cum trebuie abordată această întrebare ... sau cum o fac maşinile noastre. Ceea ce înseamnă că nu va trebui să ne mai batem capul cu nevrotici ca Landini. Putem obţine pelerini, dornici să ne ajute."

"Ai ajuns la aceeaşi concluzie ca şi noi în privinţa lui Landini ", spuse Justin.

"Dacă el chiar corespunde persoanei pe care o ştim noi dinainte, era inevitabil. Orfan de tânăr, crescut într-un orfelinat al Bisericii Catolice, lăsat în voia sorţii, fără prieteni apropiaţi sau legături emoţionale ... Am scăpat ceva ! Am aflat că din cauza problemei sale cu băutura era chiar să fie zburat din echipajul lui Polly."

"Dar Landini pe care mi-l amintesc eu şi care a lucrat la Proiectul Ear, murmură Justin, avea o grămadă de prieteni, bea normal, fără să aibă vreo problemă cu băutura, şi ... Dar aceasta nu contează. Ce contează este altceva. Respiră adânc. Chiar dacă putem să credem ce spune Landini despre pelerini – şi <<într-un univers infinit>>, şi toate chestiile acelea – nu ar trebui să alegem genul de oameni pe care ne putem permite să-i pierdem pentru a-i obţine în schimb

pe pelerini ? Nu ar trebui să-i trimitem pe cei mai buni ?' Îşi strânse pumnii. Ei bine, ar putea deveni mai rău decât un război, când te gândeşti de câte ajutoare are nevoie specia asta bolnavă !"

Chester negă, dând din cap.

"Ai numai pe jumătate dreptate. Trebuie, desigur, să acceptăm judecata imparţială a maşinilor noastre. Dar ţine minte: cu cât sunt mai buni cei pe care îi trimitem, cu atât mai buni îi vom primi înapoi. La acest gen de schimb nimeni nu poate să piardă."

"De unde ştii ?", întrebă Cinnamon.

"Făceţi-vă bagajele şi veniţi unde o să aflaţi !"

DOUĂZECI ŞI UNU

în spatele acestei uşi sau al aceleia
se află o fecioară foarte frumoasă
în spatele acelei uşi sau al acesteia
se află un tigru pe jumătate mort de foame
fie ca dreptatea să triumfe
deşi cerurile cad

"La început, desigur, admise Chester, n-am avut idee ce să caut. Şi nici unul dintre oamenii pe care reuşisem să-i recrutez. Cât se poate de inteligenţi, vă asigur, dar, ei bine, ce cercetător competent, o dată ancorat într-o carieră care-l va duce sus, se va uita la propunerile mele zăpăcite ? Or, eu eram ferm hotărât să fac asta, venisem cu proiectul încă de la început, fusese probabil cea mai originală idee a vieţii mele; nu aveam de gând să mă întorc în genunchi la voi şi să vă cer sfatul !

Aşa că atunci când, în sfârşit, am pornit totul, cred că am pierdut o grămadă de timp şi o grămadă de energie în raţionamente aleatoare. S-a întâmplat câteodată ca prin teleportare ce am pus înăuntru să dispară; am primit înapoi praf. Câteodată am obţinut ceva neschimbat faţă de ce trimisesem. De cele mai multe ori am primit înapoi ceva asemănător, dar

deformat. M-am simţit jignit când, după ce a fost teleportată, Cinnamon nu mi-a mai cerut raportul care i se înainta regulat despre progresele pe care le făceam ..."

"Dar Justin ştia ! sări ca arsă Cinnamon. El ... Vocea i se pierdu. O, nu ... Celălalt Justin. Dar, oricum, e nostim că el niciodată nu a pomenit despre asta când eram împreună."

"Vreau să aud de ce crezi că putem obţine pelerini !", replică Justin, fără să-i acorde atenţie lui Cinnamon.

Chester chicoti. Se aflau la bordul unui avion închiriat de executiv şi se îndreptau spre un loc de aterizare situat într-un câmp rural izolat. Părea din ce în ce mai mult acasă în acest gen de situaţie care s-ar fi potrivit mai mult dublurii sale din realitatea anterioară a lui Justin.

"Nu mi-a trecut prin minte până când n-am auzit de Landini şi nici chiar atunci, pe loc. Am renunţat. Am spus: <<Ce ar trebui să trimitem în afară este cerut pentru informaţii despre alte lumi !>> Ce am primit ? Am avut dreptate: cereri pentru informaţii despre alte lumi. În majoritatea cazurilor n-aţi fi putut face diferenţa nici cu un microscop."

Justin rămăsese cu gura căscată:

"Doamne, ar fi trebuit să-mi dau seama de asta îndată ce am realizat că Landini chiar vorbea engleza !", spuse el.

"Nu, n-ar fi trebuit, îl corectă Cinnamon voioasă. Eu sunt foarte sigură că ar fi trebuit să fac la fel, prinsă cum eram de ideea că tu trebuie să ai un receptor pregătit pentru lucrul teleportat. Câte teste

ai efectuat, Chester băiatule, şi cum reuşeşti să-ţi faci oamenii să-şi ţină gura ? Asta nu contează ! Cred orice acum ! Răspunde numai la prima întrebare."

"Câte ? O, vorbeşti numai despre cam o sută de teste în total ! Fondurile acestui proiect au fost destul de limitate, cu toate că am folosit fondurile mele exclusiv pentru cercetare. Cele două postere costă câte un milion fiecare, ştiţi doar ..."

"Un milion ? repetă Cinnamon cu groază. Pe noi ne-au costat doar trei sute optzeci de mii !"

"Voi nu a trebuit să mituiţi atâţia oficiali guvernamentali, răspunse Chester ursuz. Asta nu-i ieftin ... Ştiţi, deseori mi-am dorit să pot înţelege ca lumea computerele. Cred că aş fi putut să aflu datele de care aveam nevoie mult mai uşor strecurându-mă în câteva din principalele baze de date."

"De ce nu m-am gândit eu la asta ?" se plânse calm Justin, vorbind cu sine însuşi. Un pretins geniu şi nu m-am întrebat niciodată ce s-ar întâmpla dacă ai încerca să-l potriveşti cu un poster din altă lume !"

"Nu mai contează ! decretă Cinnamon energic. Cineva a făcut-o. Şi în cele din urmă a realizat că trebuie să trimiţi *informaţie* – am dreptate ?"

Chester aprobă din cap.

"Trimiţi întrebări, primeşti întrebări. Trimiţi date, primeşti date. Există un număr infinit de universuri care sunt în aceeaşi situaţie ca şi noi. Există un număr infinit unde nu s-a realizat că posterul traversează marginile universului. Există un număr infinit unde, chiar dacă au realizat asta, obţin rezultate dezastruoase. Există un număr

infinit ... Şi aşa mai departe. La naiba cu ele ! Ce ai de făcut este să mergi mai departe cu presupunerea că aceste infinituri se anulează unul pe celălalt; eu lucrez în termeni de diferenţe de nivele. Restul nu contează. Există un număr imposibil de numărat de lumi unde voi şi eu avem aceeaşi conversaţie, doar că suntem călare pe un dragon uriaş şi respirăm clor. Pe aceste numere opuse nu suntem în stare să le întâlnim, nu ? Nu încă. Dar cu noroc, când o să ne putem trimite posterele spre îndepărtatele stele ..."

Îşi desfăcu larg mâinile.

Justin simţi un fior de gheaţă pe spinare.

"Ştii ce-ai făcut ? întrebă. Ai învins Proiectul Ear. Ai stabilit comunicarea cu fiinţe extraterestre !"

"Mda, aprobă Chester. Şi, mai mult, într-o engleză perfectă ! Suntem pe cale să aterizăm. Într-o jumătate de oră o să vă convingeţi singuri."

Laboratorul era într-un hangar abandonat într-o zonă nelocuită; în apropiere, lăzile mari, vopsite cu numele firmei de utilaje care le făcuse, dovedeau cum fusese adus aici echipamentul fără a atrage atenţia. Înăuntru, semăna remarcabil cu o uriaşă machetă a ceea ce ei erau obişnuiţi de la Wright & Williams Inc. Cu excepţia ...

"Doar un poster ?", îl lovi Cinnamon uşor pe umăr pe Chester.

"Celălalt este în Mexic în momentul de faţă, spuse o femeie tânără, înaltă, păşind în faţă. Încă nu ne-am dat seama de ce, dar pe baza testelor noastre limitate acel unghi pare să dea cea mai bună

corespondenţă până acum. Iertaţi-mă, dar tu eşti dr.Wright, nu-i aşa ? Şi dr.Williams ? Eu sunt Donna Jimenez."

"Dar eu te ştiu ? izbucni Justin. Ai fost trimisă de cei din Ministerul Apărării ca să lucrezi cu noi, acum vreo doi ani de zile."

Ea îl privi mirată şi Chester îşi puse braţul în jurul umerilor lui Justin, murmurându-i la ureche:

"Altă lume. În a mea, ea a lucrat pentru mine încă de când am pornit proiectul."

"*Unghiul*?", repetă Cinnamon tare.

Donna înţelese imediat ce vroia.

"Da, este ceva pe care am dedus că l-aţi trecut cu vederea la locul vostru. Poţi să pui un ... un fel de unghi de atracţie la ce primeşti printr-un poster din teleportare de unde eşti, ca aici, spre un alt poster de oriunde din această lume, cum ar fi în Mexic, spre exemplu, şi apoi reutilizând receptorul fără un transmiţător pregătit pentru el. Pare logic că trebuie implicate câteva elemente de voluntariat, fiindcă pentru obiecte lipsite de viaţă obţii cel mult dubluri, în timp ce cu oamenii obţii o schimbare instantanee a lumii la nivelul macro ..."

"Spui totul cu atâta siguranţă ! o întrerupse Justin. Pe baza a numai o sută de teste ?"

Donna îl privi mirată.

"Ei bine, nu mă bazez numai pe ele, spuse ea după o pauză. Pe extrapolările pe care le avem. Ne bizuim pe Wright & Williams ca să introducă datele în computerele Universităţii Chester. Ei ne-au trasat toate rezultatele posibile pentru noi şi l-au selectat pe cel optim. De ce altfel credeţi că am trimis celălalt

poster în Mexic ? N-am fi avut timp să rezolvăm singuri o problemă atât de complexă, nu-i aşa ?"

Justin inspiră foarte adânc.

"Acum ajută-mă şi pe mine să înţeleg, spuse. Computerele voastre de aici au şi calculat cum să obţii maximum de informaţie folositoare din alte realităţi ?"

"Eu ..."

Donna arăta încurcată şi se uită la Chester pentru a-i cere ajutorul. Întrucât nu venea nici unul, ea încercă din nou:

"Dar bine, dintre toţi oamenii voi ar trebui să ştiţi că destinaţia unei transmisii poster este determinabilă în aleph-zero factori într-un univers de aleph-patru dimensiuni ! Vreau să spun, pot obţine soluţii de ordinul aleph-doi de eroare doar apăsând câteva taste de pe tastatura de acolo !"

"Ei nu ştiu, Donna, spune Chester solemn. Ei amândoi sunt ca nişte străini aici. Doar reasigură-i că ce le-ai zis despre alegere este adevărat."

"Alegere ...? O, da ! Am trecut pe o linie moartă când am început să vorbesc despre voluntarism, nu ? Am redus factorii implicaţi al *dracului* de mult, astfel încât tot ce ne-a mai rămas a fost ... Ea îşi desfăcu larg braţele. Ei bine ! Felul în care persoana care urma să fie transmisă vedea realitatea din jurul ei ! Am fost forţaţi să concluzionăm astfel: computerele care supervizau transferul de la posterul A la posterul B luau în consideraţie factori atât de subtili, încât nici o minte omenească nu le-ar fi putut înţelege, pentru că ele însele *sunt* mintea umană."

"Vrei să zici că atunci când selectezi un receptor, şopti Justin, computerele fac asociaţii atât de fine, încât chiar şi cele mai ascunse gânduri care trec prin capul tău sunt luate în considerare ?"

"Chiar ? Mai presus de toate !"

"Dar ..., dar asta implică deja că ai putea să-ţi controlezi călătoria ! strigă Cinnamon. Folosind hipnoza, poate !"

"Dar din moment ce aţi fost chiar voi teleportaţi ar trebui să ştiţi asta", spuse Donna, arătând mai încurcată ca niciodată, părând că are dubii dacă aceşti oameni din faţa ei puteau fi în realitate adevăraţii inventatori ai posterului.

Chester interveni:

"Voi doi chiar aţi făcut-o. Am verificat asta pe calculator şi se potriveşte. Cinnamon îşi dorea o lume unde Justin al ei să o iubească. Justin îşi dorea o lume unde Cinnamon să-l iubească. Amândoi vă doreaţi una unde resursele erau mai bine folosite şi unde era mai multă libertate personală. Şi iată-vă aici. Dacă eu aş risca să mă teleportez, oare unde aş ajunge ? Într-o lume unde aş fi un dictator total, fără îndoială ! Datorită modului în care am fost educat ... Dar, prieteni, prieteni ! Îşi puse braţele pe umerii amândurora. Scopul şi aspiraţia pelerinilor este de a-şi schimba rolurile de-a lungul realităţilor pentru a putea descoperi universul unde fiecare poate să facă cel mai mare bine aproapelui său !"

Urmă o tăcere năucitoare. Era probabil cea mai măreaţă dorinţă la care oricare dintre ei visaseră sau de care auziseră.

"Ce dovadă ai ?", întrebă în cele din urmă Cinnamon.

"Nici o dovadă. Este o şansă validă, infinită, ca ceea ce am primit noi prin poster să fie o capcană întinsă de un complex de universuri guvernate de forţa răului. Chester ridică din umeri. Dar la fel de bine trebuie să fie o şansă infinită ca această capcană să dea greş, amintiţi-vă ! Veniţi şi priviţi tablele de piatră care ne-au fost înmânate de sus. Sau din altă parte."

Falsa sa jovialitate nu reuşi să-i ascundă teama îmbinată cu respect. Şi, câteva minute mai târziu, Justin şi Cinnamon i-o împărtăşeau şi ei. Enciclopediile arătau amăgitor de asemănător între ele până când erau deschise, după care o istorie diferită ieşea la iveală; fotografii ale oraşelor cu nume familiare – New York, Londra, Paris, Moscova, Beijing – erau de nerecunoscut; ziare purtând date din îndepărtatul viitor relatau despre evenimente fără corespondenţi tereştri, multe netipărite pe hârtia actuală ...

"Preşedintele subcomisiei Senatului, spuse Cinnamon, fără să-şi ridice privirile, are de gând să întrebe cât de mult te-a costat ca să construieşti acest escroc elaborat ..."

"Ştiu, suspină Chester. Dar ... Ei, lăsaţi-mă să vă arăt lucrul cel mai surprinzător pe care l-am primit vreodată. L-am primit în schimbul unui rezumat al situaţiei grele în care ne aflăm şi pe care l-am tastat într-un moment de disperare. Este pentru prima dată când avem ceva atât de total diferit de original."

El le oferi o foaie de hârtie conţinând un text scris cu caractere simple, convenţionale, ca şi cum ar fi ieşit pe oricare dintre teleimprimantele de aici sau pe cele ale Universităţii Chester, sau de oriunde. Scria:

Pentru toate acele Pământuri unde inventatorii posterului au fost printre primii care să facă pelerinaj fără o destinaţie anume, interferăm cu aleph-unu în favoarea unui rezultat avantajos. Pentru cele unde ei au întârziat, avem inversul.

"Dar asta înseamnă că cineva, undeva, acolo ..."

Vocea lui Cinnamon se pierdu.

"Trebuie să fie atât de mult înaintea noastră cum suntem noi faţă de animale, şi totuşi trebuie să fie interesat ...", continuă Chester.

"Adio, cunună a creaţiei ! spuse Justin cu umor. Trebuie să accept că ne-am mutat într-un mod al realităţii unde universul este perceput mult mai bine de creaţiile noastre decât de noi înşine. Cred că noi, sărmane creaturi nestatornice din instinct şi din ereditate, putem numai vag să presupunem ce se întâmplă în mai bogata lume a urmaşilor noştri. Suntem ca progeniturile mobile ale unor crustacee fixate sau ale unor ascidii, sceptice în faţa preferinţelor imobile ale strămoşilor noştri. Adio nave interstelare, adio colonii în spaţiu şi cucerirea altor planete ... !"

"Eu mă mulţumesc cu asta, spuse Chester. Presupun că sunt un axolotl* – o formă juvenilă care

---

* Axolotl – larvă de amblystom, salamandră originară din Mexic, care are particularitatea de a nu se metamorfoza pentru a atinge stadiul de adult decât în câteva condiţii, dar se poate reproduce în stare larvară (nota trad.).

nu va creşte niciodată. Dar evident cineva va trebui să o facă. Cred că a existat o *primă* creatură care să cultive pământul, o *primă* creatură care să se unească pe viaţă cu zborul, o *primă* creatură care să raţioneze în loc să reacţioneze ... Aceste maşini pe care le-aţi proiectat ne-au dat un grad de libertate pe care altfel nu ni l-am fi putut imagina ... Ce aveţi de gând să faceţi în privinţa asta ?"

Au stat acolo timp îndelungat, ascultând ciocnirea şi tunetul mai multor universuri decât era dotată să numere orice fiinţă pe tot atât de neînsemnată ca şi fiinţa umană. Şi apoi ...

– SFÂRŞIT –

Tehnoredactor : MARIA SĂRACU
Tehnoredactare computerizată : TUDOR PETRESCU

Bun de tipar : 16.08.1995 ; B.10395
Coli de tipar : 13 ; Apărut 1995

Tiparul executat la Imprimeria Filaret București
Comanda nr. 12 /1995

DETINĂTOR AL PREMIULUI HUGO

JOHN BRUNNER

INFINITIVUL DE LA GO

Ed Landini, astronautul grav rănit, a fost pus într-un terminal „poster", pentru a fi teleportat imediat într-un spital pământean.

Ce a ajuns la destinaţie a fost un biped aparţinând vag speciei canine, îmbrăcat într-un costum complet necunoscut. Într-un fel „posterul" reuşise totuşi un contact cu o fiinţă dintr-un alt univers!

Când „creatura" a redevenit conştientă, a vorbit în engleză şi i-a spus asistentei o glumă scabroasă.

Când l-au întrebat cum îl cheamă, el a spus:

„Ed Landini, fireşte!"

EDITURA MILITARĂ

ISBN 973-32-0416-1

Lei 3 800